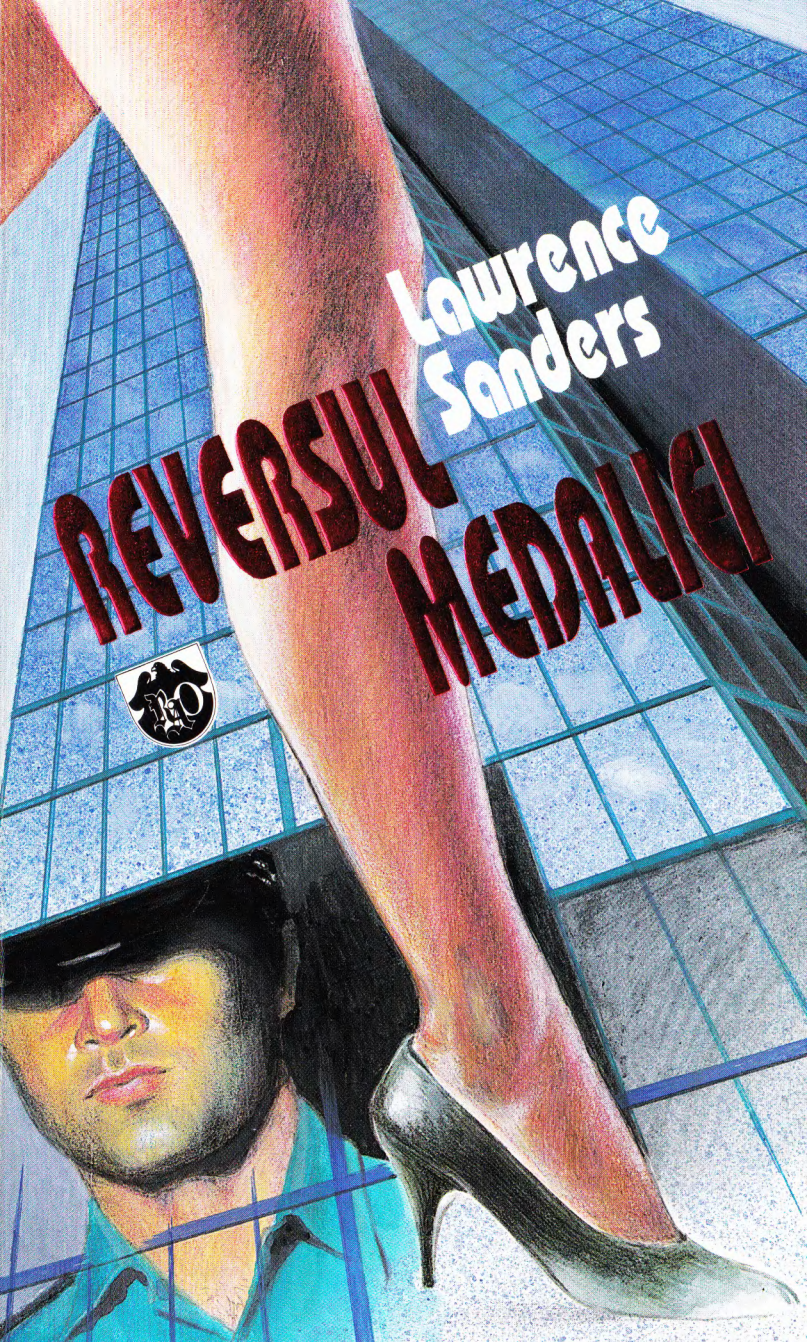
Lawrence Sanders
REVERSUL MEDALIEI

„Un povestitor de excepție."

King Features

„Un scriitor care a urcat treaptă cu treaptă, ajungînd unul dintre cei mai buni."

Pittsburgh Press

„Nu-și dezamăgește niciodată cititorii."

USA Today

„Unul dintre cei mai apreciați romancieri de «suspans» ai Americii zilelor noastre."

Washington Post

„Cine nu-l gustă pe Sanders, păcătuiește."

Columbia State

De același autor

McNALLY'S SECRET
McNALLY'S LUCK
McNALLY'S RISK
McNALLY'S CAPER

Apariții RAO

SECRETUL LUI McNALLY
(McNALLY'S SECRET)

În curînd
McNALLY'S LUCK

Lawrence Sanders

REVERSUL MEDALIEI

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

LAWRENCE SANDERS
Stolen Blessings
Copyright © Lawrence A. Sanders Enterprises, Inc., 1989
All rights reserved

Traducere din limba engleză
MIHAELA PALADI

Ediţia I

Copyright © 1994
by RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Mai 1994

ISBN 973-9164-30-7

Beverly Hills, *California*

Cea Mai Frumoasă Femeie din Lume, cunoscută de producătorii de film de la Hollywood ca Attila Huna, intră valvîrtej în sediul companiei Marilyn Taylor Enterprises, Inc., de pe șoseaua El Camino. Aducea spaimă și agitație și stîrni o zarvă infernală.

Îi spuse secretarei tremurînde să nu mai poarte bluza aceea niciodată, dar *niciodată.*

— Verdele ăsta îmi dă dureri de dinți.

Îi spuse lui Murray, trepăduşul stîngaci, să-i aducă o Bloody Mary piperată.

— Vreau o frunză de țelină *și* o felie de lămîie.

Îi spuse contabilului, Benjamin Geltman, să mai verifice o dată inventarul magazinului de lenjerie Marilyn Taylor, Inc., un butic din Spokane.

— Dacă e așa, dă ordin să-l aresteze pe director.

Îi spuse avocatului, A. Stewart Roche, că contractul propus de Magnum Pathway Films pentru *Ioana din Arkansas* este inacceptabil.

— Vreau să văd întîi jumătate din cele opt milioane.

Îi spuse Lorettei Donovan, cosmeticiana, o negresă, că vrea la picioare unghii argintii.

— Ceva foarte strălucitor.

Îi spuse agentului de presă, Gary Flomm, să obțină concedierea criticului de la *Cinema Today* pentru articolul despre jocul ei într-o reluare după *Rebecca de la Ferma Sunnybrook.* Cînd Flomm, chicotind nervos, zise că asta ar putea fi mai greu, Marilyn îi spuse cu mînie :

— Atunci rupe-i picioarele. Să circule în cărucior, nenorocitul.

Îi spuse lui Shari, o italiancă, creatoarea casei de modă Marilyn Taylor, Inc., să coboare linia gîtului la o rochie de seară din lamé auriu.

— Numai nuri, scumpo, asta vindem, numai nuri.

Îi spuse secretarei, Harriet Boltz, să se asigure că avionul lor are plinul făcut și e gata de zbor.

— Și vezi dacă la bord e multă șampanie.

Îi spuse lui Sidney, coaforul parfumat, că va merge cu ea la New York.

— Adu peruca neagră și dispari. Ai putea lua și zdrențele — așa, de haz.

Îi spuse gărzii de corp, Tony Perez, un imigrant fără acte în regulă, că el o să-i țină caseta cu bijuterii.

— Pierde-o numai, și o să pierzi și tu ce ai mai de preț.

Apoi se înghesuiră în biroul ei personal, o cameră spațioasă decorată cu fotografii de producători, regizori, vedete și critici de film, toate înrămate în colace albe de WC.

Se dezbrăcă, rămase în chiloți și sutien, se așeză pe scaunul turnant din piele neagră, în spatele biroului din lemn de tec, și fu învelită într-un cearșaf înflorat de la magazinul de lenjerie Marilyn Taylor, Inc. Își sorbi băutura, în timp ce buclele blond-roșcate îi erau pieptănate artistic și unghiile de la picioare îi erau date cu sidef High Moon, ojă de la magazinul de cosmetice Marilyn Taylor, Inc. Răspunse la o grămadă de întrebări adresate de personal, dînd replici iuți, clare și adesea cam prea lumești.

Răspunse de asemenea la o grămadă de telefoane : agentul de bursă, consilierul pentru investiții, psihiatrul, ginecologul, reporteri. Cereri de contribuții, interviuri și fotografii cu autograf. Oferte de roluri în filme. Cereri insistente de împrumuturi. Plus invitații la prînz, cină, premiere, orgii și baluri de caritate. Tuturor le răspunse la fel : e în drum spre New York. S-o cheme la întoarcere, oh, peste vreo trei-patru săptămîni.

Cel mai insistent fu Sam Davidson, un ticălos care fusese producătorul primului ei film și-i amintea mereu de treaba

asta. Filmul se numea *Private Parts* și-i adusese lui Davidson o avere. Dar el nu mai repetase lovitura, își pierduse toți banii pe puțuri seci de petrol, iar acum umbla vorba că produce casete porno[1], multe din ele cu un urangutan hipercinetic. Davidson își făcea vise să producă *Private Parts, II*, cu Marilyn Taylor în rolul principal.

Deveni atît de enervant, încît ea îi spuse în cîteva mii de cuvinte bine alese — timp în care suita asculta cu venerație — exact ce credea despre el, începînd cu :

— Ascultă, mă, nenorocitule...

Cu vocea ei joasă, guturală, care înfiorase milioane de spectatori, îi comentă aspectul, talentul, originea, etica în afaceri și deprinderile sexuale. În final, chiar înainte de a-i trînti telefonul, îi spuse că dacă va continua s-o hărțuiască, îi trimite vreo doi duri să-i extirpe testiculele fără anestezie.

Apoi își termină băutura și, cu buclele pieptănate și cu unghiile de la picioare făcute, Marilyn îi dădu pe toți afară din birou, cu excepția lui Harriet Boltz, o tipă dură care purta costume de tweed și citea cu monoclu.

— Ei, fetițo, zise Cea Mai Frumoasă Femeie din Lume, hai la Marele McIntosh, să găsim faimă și bani.

— Pe astea le ai, zise secretara. Ascultă, Marilyn, ești sigură că vrei să treci prin asta ?

— Sigur că sînt sigură. E doar o operație simplă... nu-i mai grea ca un chiuretaj.

— Nu asta vreau să spun. Vorbesc de cealaltă.

— La naiba, Harriet, e singura chestie deșteaptă pe care pot s-o fac. Am făcut mai multe chiuretaje decît ți-ai făcut tu permanente și m-am săturat. Se poate scăpa de asta o dată pentru totdeauna.

— S-ar putea să-ți pară rău într-o zi, zise Harriet, lugubră.

— Mie, nu. Îmi place viața mea așa cum e.

(1) Marcate cu X.

— Rahat, zise secretara.

În seara aceea, devreme, pe la cinci și jumătate după amiază, Carl Seaman, șoferul, trase mașina, o limuzină Mercedes cenușie, uriașă. Era urmată de un Lincoln închiriat. Marilyn Taylor și suita sa își încărcară bagajele, apoi se îngrămădiră în cele două mașini.

Nu făceau călătoria la New York avocatul, A. Stewart Roche, și contabilul, Benjamin Geltman. Aceștia le făcură cu mîna de pe trotuar, apoi se întoarseră în biroul lui Roche, care desfăcu o sticlă de Chivas Regal și turnă cîte o porție în pahare de hîrtie.

— Dă-i la o parte fața și silueta, spuse el, și cu ce rămîi ?

— Cu un schelet care te face praf, zise Geltman.

Brooklyn, *New York*

Barul Turcului este cu adevărat un loc sinistru, chiar după standardele de pe bulevardul Atlantic. Cere numai un martini *foarte* sec, cu o coajă de lămîie, și o să fii fericit să scapi viu de acolo. E mai înțelept să comanzi doar o tărie și cînd barmanul ca un mastodont te întreabă :

— Ce-ai vrea alături ?

să-i spui sfios că îți ajunge o bere mică. Nu vei fi acceptat, dar vei fi tolerat.

În camera din dos, cu podeaua murdară de rumeguș, coji de alune și mucuri străvechi de țigară, trei oameni stăteau la o masă dărăpănată, bîndu-și tacticoși „bombele“[1]. Doi erau îmbrăcați cu toată recuzita lui Dutch Schultz. Al treilea purta o uniformă albă, mînjită, de sanitar sau de tehnician de laborator.

Bărbatul în alb este Nicholas Kazanian, angajat la o clinică de combatere a sterilității din Manhattan. Ceilalți doi, Solomon Pincus și Joseph („Dumbo“)[2] Abruzzi, lucrează ca sortatori de scrisori la oficiul poștal din Brooklyn. Toți trei se dedau cu încăpățînare prostească la chefuri zgomotoase, iar bilanțul zilnic și sumbru de „nu mai sînt bani“ este pentru ei precum clopotul prohodului.

Acum, laolaltă, discutau despre planul lui Kazanian de a-i salva pe toți de la penurie cronică.

— În primul rînd, zise Nick, trebuie să recunoașteți că are o grămadă de bani. Am dreptate ?

(1) În engleză, boilermaker — care te face să fierbi, whisky cu bere alături.
(2) Flețul.

— Plus că e chipeșă, zise Solly, frecîndu-și dovleacul chel. Ce față ! Ce șasiu ! Și știe să și joace.

— Ei, da, zise Dumbo, așa e viața, nedreaptă. Spune-mi ceva nou.

— Ce contează e că are verzi, continuă Nick. Și, așa cum prevăd, o să plătească fără scandal. Fără poliție sau alte de-astea. Vreau să spun că o femeie în situația ei pur și simplu n-o să vrea publicitate. E o chestie prea personală — pricepeți ?

— Auzi, zise Abruzzi, clipind pe după ochelarii cu lentile groase, hai să mai vedem o dată... OK ?

Kazanian oftă.

— Bine, încă o dată. E foarte simplu. Uite cum e : în fiecare lună, femeia produce un ovul.

— Asta nu pricep, zise Dumbo. Găinile fac ouă[1], nu fufele. Astea fac copii.

— Și de unde dracu' crezi că vin copiii ? întrebă Solly. Crezi că-i aduce barza ? Copilul începe într-un ovul. Așa-i, Nick ?

— Așa-i. Femeia face un ovul. Nu e ca oul de găină, cu coajă. Este o chestie mică-mititică. Dacă ar fi unul acum pe masă, nici nu l-ai vedea. Ei, pe urmă, femeia se rotunjește. Bărbatul are milioane de chestii de-alea în spermă. Astea arată ca niște mormoloci. Dacă un mormoloc din ăsta dă peste ovulul femeii, hait ! ai un copil. Problema e că multe femei nu pot face ovule. Poate sînt bolnave, sau au instalația defectă. Dar vor să aibă copii. Și atunci, ce fac ? Împrumută un ovul de la o prietenă. Ei, poate că nu-l împrumută, pentru că un ovul nu se dă înapoi. Dar o prietenă le dă un ovul, sau poate cumpără de la o profesionistă.

— Doamne sfinte ! zise Solly. Adică femei care trăiesc din asta ?

(1) Egg — ou, ovul.

— Nnț. Încă nu. Dar poate să le pice mult în schimb, cinci sute poate, dacă-și vînd ovulele uneia care vrea să aibă copii. Acu', ce fac ? Îl pun pe soțul ăsteia să se ușureze într-un vas. Amestecă sperma tipului cu ovulul pe care l-au primit și, după ce apare copilul, cît o gămălie, îi dau drumul prin locul cunoscut, și femeia e gravidă. Ce zici ?

Dumbo dădu din cap.

— Tot nu pricep. Știu cine e tatăl — tipul din vas — dar cine-i mama ?

— Ei, de fapt, copilul o să aibă două mame : una care a donat ovulul și una care face copilul. Dar nu-ți face griji. O să dăm lovitura cu ovulele. Le furăm și cerem răscumpărare. Cele mai celebre ovule din lume ! Am calculat tot, nu putem să dăm greș. O să facem avere !

— Stai puțin, zise încet Solly. Ceva nu merge. Spui că o femeie face un ovul pe lună ?

— De obicei. Cîteodată mai multe. O umplu de hormoni, și poa' să facă o grămadă.

— Atunci de ce să furăm ovulele ? N-o să plătească să le capete înapoi dacă o să facă altă serie luna viitoare.

Nicholas Kazanian se aplecă, zîmbind misterios.

— Asta-i partea frumoasă, zise el moale.

Manhattan, *New York*

Sediul firmei de comerț Marilyn Taylor, Inc. (păpuși, fotografii, postere, casete video etc.) se află într-o casă cu șase etaje de pe strada East 63rd. La primele trei etaje sînt birouri. Cea Mai Frumoasă Femeie din Lume și suita ei personală ocupă, atunci cînd se află la New York, restul de etaje din clădirea de piatră, albă și arătoasă.

Somptuoasa locuință temporară își are propriul său personal: valet, subretă, menajeră, bucătar-șef. Casa are mai multe dormitoare și băi, salon, sufragerie, o sală mică de proiecție și o sală de gimnastică și mai mică.

În a doua seară petrecută în Manhattan, după cină, Marilyn și cei doi oaspeți ai ei se mutară în salon. Eve și Eric Bannon sînt căsătoriți și cam de aceeași vîrstă cu gazda. Au venit cu mașina de la ei de acasă din Scarsdale. Eve este casnică, iar Eric este partenerul mai tînăr al firmei Rimbaugh, Fliese, Gobal, Handringham, Mimsett, Norrington & Tubbs. (Este de înțeles de ce la telefon secretara răspunde tărăgănat: „Birou de avocați").

— Am fost la doctorul Primster azi după-amiază, le spuse Marilyn celor doi, după ce fură serviți cu cafea și lichioruri, și valetul ieși din cameră. M-a controlat și hormonii sînt la lucru. Crede că ceea ce el numește „ovulație optimă" se va produce peste trei-patru zile. Așa că fiți pe față. Primster nu vrea să piardă timp.

— Marilyn, cum putem să-ți mulțumim, zise Eric, strîngînd mîna soției lui. Chiar ne faci cel mai mare dar din viață.

Se uită la ei oarecum amuzată. Amîndoi erau blonzi, străluceau și erau idiot de îndrăgostiți.

— Sari peste rahatul cu lacrimi și flori, îi zise ea lui Eric. Nu fac eu *tot,* doar știi. Tu ești tipul care trebuie să dea lovitura. Apropo, Primster mi-a arătat camera unde trebuie să comiți mizeria. Se cheamă Masturbatorium — poți să crezi așa ceva ? Lumină difuză, muzică în surdină, postere pe pereți. Tot confortul de acasă.

— E vina mea, se văicări Eve. Dacă trompele mele idioate n-ar fi blocate, n-ar trebui să trecem prin așa ceva. Dar nu pot să-ți spun cît sînt de fericită și emoționată să capăt ovulul tău. Vreau o fetiță și vreau să fie frumoasă ca tine.

— Și dacă e băiat, zise soțul, sper să te moștenească la talent și ambiție.

— Da ? zise vedeta, privindu-i insistent pe cei doi. Nu vă pare rău și n-o să vă pară rău că copilul vostru e jumătate al meu ?

— Glumești ? zise Eve cu înflăcărare. Vom fi *mîndri* de asta. Nu-i așa, scumpule ?

— Categoric, zise Eric. Aș vrea să pot spune lumii întregi ce lucru imens faci pentru noi.

— Nu pentru tine, tipule, zise Marilyn cu asprime. O fac pentru Eve. Nevasta ta și cu mine am dus tot războiul cu auditiile împreună, pe cînd eram niște găgăuțe fără un ban și încercam să pătrundem pe Broadway. Tu, Eve, ai fost chelneriță la un bar și ne-ai ținut pe amîndouă. N-am uitat asta niciodată. Ți-am rămas datoare, fetițo ; îmi plătesc datoria. Cît despre spusul la lume — nici vorbă ! Știu eu, știți voi, știe secretara mea și știu cei de la clinică. Dar nu va mai ști nimeni, adică *nimeni !* N-o fac pentru publicitate. O să-mi iau răsplata cînd bucățica voastră de cer o să-mi facă pipi în brațe. Dar dacă sînt gemeni... la asta v-ați gîndit ? Cu toate doctoriile pe care le-am luat ar putea fi doi sau chiar trei.

— Minunat, strigă Eve. Cu cît sînt mai mulți, cu atît mai bine. N-am reușit eu în teatru, dar ăsta e un rol pe care pot să-l joc : mama ancestrală.

Mai vorbiră vreo oră despre laparoscopiile ce urmau, fertilizarea *in vitro* a ovulului lui Marilyn cu sperma lui Eric și implantul zigotului format în uterul lui Eve. Apoi cei doi Bannon se ridicară și o îmbrățișară pe Marilyn Taylor, înecîndu-se de bucurie și recunoștință.

— Sper, zise ea, dîndu-i la o parte, sper că data viitoare cînd vă văd, răilor, să fiți pe cale să deveniți mămică și tătic.

După ce plecară, se simți deprimată fără motiv și strigă sus după Harriet. Secretara intră în cameră cu o sticlă de Rémy Martin.

— După o seară cu caraghioșii ăștia, zise ea, m-am gîndit că ți-ar prinde bine o dușcă.

— Așa e, zise Marilyn. Îi iubesc pe amîndoi, dar totdeauna sînt cu moralul așa de al dracului de sus, că mă calcă pe nervi.

Harriet turnă coniac în pahare.

— Le-ai spus că în același timp te și sterilizezi ?

— La dracu', nu ! Nu trebuie să știe.

— De ce o faci ?

— Cine-și dorește un țînc împuțit prin casă ? Eve, nu eu.

— Aha, zise Harriet, uitîndu-se fix la ea. Știi ce cred ? Cred că ți-e frică. Cred că ideea să rămîi gravidă și să slobozești un copil te sperie ca dracu'. Nu-i doar tevatura și durerea, dar ți-e teamă că un copil ți-ar strica silueta — și gata cu cariera. E o chestie de ego.

— Mersi, doctor Freud, zise Marilyn. Acum ține-ți fleanca și mai toarnă-mi o dușcă.

Își aruncară pantofii din picioare, își puseră picioarele pe măsuță și băură o vreme în liniște.

— Era o actriță bună ? întrebă Harriet într-un tîrziu.

— Eve ? Mai bună ca mine. Dar n-a avut impuls. N-a vrut niciodată să-și dea drumul cu un producător.

— Ei, timpurile alea s-au dus.

— Așa e, zise Marilyn Taylor, zîmbind cu răceală. Acum e invers.

Staten Island, *New York*

Ronald Yates, un adolescent de treizeci și patru de ani cu toate visele fără speranță și temerile melodramatice ale speciei, părăsise locul unde lucra ca ajutor de bucătar-șef, la „Hamburgerul Delicios" din West New Brighton, și se îndrepta spre casă în vechiul lui Volkswagen Broscuță. Acesta ar fi putut constitui o piesă de colecție dacă n-ar fi fost complet ruginit, cu portbagajul legat strîns cu o bucată de sfoară, cu o gaură în capotă, astupată ineficient cu bandă adezivă zdrențuită, și cu un abțibild „Delicios" pe geamul din spate.

Pe locul de lîngă el se afla o pungă murdară de grăsime, care conținea cina mamei sale: trei hamburgeri cu brînză „uriași", două porții mari de cartofi pai, două sticle de cherry-cola și o plăcintă cu mere „Deliciul mamei". Plăcinta avea patru zile vechime, dar era atît de ticsită cu conservante chimice, că mai putea să treacă o lună pînă să se înverzească.

Locuința lui Ronnie și a mamei sale, doamna Gertrude Yates, era mai mult un bungalow decît o casă. Dar avea un garaj de un loc, o pajiște năpădită de buruieni, un copac debil, ca un pin, urît mirositor, și un bazin din beton crăpat pe care scandalagiii cartierului îl umpleau cu cutii de bere goale și prezervative uzate.

Gertrude Yates își ducea zilele la parter, de cînd devenise atît de obeză, încît avea nevoie de ajutor pentru a se ridica din scaunul întărit pe care îl folosea. Dormea în ceea ce inițial fusese o mică sufragerie, deoarece nu putea să urce scările pînă la dormitorul pe care odinioară îl ocupa împreună cu soțul ei, Horace Yates, care își luase de mult tălpășița de pe acest pămînt.

Ronnie ocupa acum singur etajul întîi. Ar fi putut fi un apartament liniștit și izolat dacă nu ar fi existat jos trîmbița permanentă a televizorului cu ecranul de un metru al maică-sii. Ronnie dormea în dormitorul mare. Al doilea dormitor — cu ușa permanent încuiată — fusese transformat în sanctuar.

Pereții erau acoperiți cu postere și fotografii cu Marilyn Taylor. Posterele o arătau în bikini, în neglijeu, în pijamale scurte și în rochii de seară unduitoare. Găseai acolo reclame ale filmelor ei și ale aparițiilor ei pe Broadway, din ce în ce mai rare. Fotografiile erau lucioase (două din ele cu autograf: „Lui Ronnie, admiratorul meu favorit"); mai erau acolo coperți de reviste, decupaje din ziare și un portret, colorat de mînă și înrămat în imitație de lemn, de la magazinul Marilyn Taylor, Inc.

Mai găseai acolo exemplare legate din *Marilyn Taylor Fanette*, o revistă trimestrială scoasă de Clubul Internațional al Admiratorilor lui Marilyn Taylor (aproape în întregime finanțat de compania Marilyn Taylor Enterprises, Inc.). Sub titlul revistei se putea vedea un citat dintr-un portret al lui Marilyn Taylor care apăruse în *Time:* „Cea mai iubită vedetă de cinema de pe glob, după Mickey Mouse".

Ronnie avea în sanctuar un televizor cu ecranul de 50 de cm, un video și o poliță cu toate filmele lui Marilyn care fuseseră trase pe casete. Și mai exista acolo o colecție specială de amintiri personale: un trandafir, un muc de țigară și o pereche de chiloți. Trandafirul fusese aruncat admiratorilor în timpul unei apariții în carne și oase la o întrunire pentru colectare de fonduri. Ronnie fusese norocos și prinsese floarea cea scuturată și, deși i se oferiseră pe loc zece dolari de către alți admiratori, petalele fanate stăteau acum, presate cu dragoste, între două foi de plastic transparent.

Avea și un muc de țigară aruncat de ea, cu vîrful încă înroșit de rujul ei de buze. Și, mai ales, avea o pereche de chiloței de nylon care se vindeau la magazinul de lenjerie

Marilyn Taylor, Inc., cu numele *Marilyn* brodat pe fund, cu ceea ce se pretindea a fi propriul ei scris de mînă.

Dar, în acea seară, Ronald Yates nu avea timp să își savureze comorile. După-amiază citise în rubrica lui Suzy din *New York Post* că Marilyn Taylor și suita ei sosiseră în Manhattan și se instalaseră în „văgăuna luxoasă" de pe strada East 63rd.

Ronnie făcu în grabă un duș, își spălă părul lins, de culoarea paielor, ca să scape de mirosul de grătar de la „Hamburgerul Delicios". Apoi își puse un tricou curat, niște jeans dați de curînd la curățat și o scurtă din piele neagră, exact ca cea purtată de partenerul lui Marilyn în muzicalul de succes *Negustătorul de pe Venus.*

— Vin mai tîrziu ! îi strigă maică-sii cînd plecă.

Dar ea nu-i dădu nici o atenție ; stătea acolo, cu părul portocaliu prins în bigudiuri de plastic roz și cu ochii fixați în ecranul uriaș al televizorului. Era un joc nou, „Îmbogățește-te sau mori".

Își conduse VW-ul către terminalul feribotului din Staten Island, înviorat de excursia în Manhattan. Se aștepta să găsească și alți admiratori îngrămădiți în fața casei de pe East 63rd, poate și cîțiva paparazzi[1]. Yates îi cunoștea pe toți ; erau coreligionarii lui. Vor vorbi emoționați despre motivul venirii lui Marilyn la New York, în ce film o să mai joace și despre celebritățile masculine cu care era combinată în mod romantic în rubricile de scandal.

Și poate, poate, în timpul serii, ea va veni la o fereastră, va trage perdeaua, va zîmbi și va face cu mîna credincioșilor. O imagine fugară a zeiței e tot ce își dorește Ronnie Yates. Ar fi o recompensă pentru lunga lui călătorie.

Dar, chiar dacă luminile casei sînt stinse și chiar dacă ea nu apare, el tot va sta acolo, privind în sus, tînjind, tînjind, mulțumit că e aproape de ea și dorind să uite de slujbă și să moară de foame și nesomn pentru a-și dovedi devotamentul etern.

(1) Fotografi de scandal.

Manhattan, *New York*

Dr. Reginald Primster are un zîmbet tot numai dinți. (Marilyn lui Harriet Boltz: „Arată ca un castor constipat".) Dar ochii îi rămîn reci și precauți, aproape mohorîți. Poate își amintește de vremea cînd institutul său de combatere a sterilității era o clinică de avorturi și lumea îi punea bombe la ușă.

— Și ați observat vreun efect secundar de la medicamente ? întrebă doctorul.

— Nu, răspunse Marilyn Taylor cu voioșie. Totul e normal.

— Mă bucur. Cîteodată hormonii ăștia sînt hiperstimulativi.

— La mine, e greu de spus.

Din nou, zîmbetul acela înghețat.

— Așa cum am vorbit la ultima dumneavoastră vizită, credem că vă apropiați de momentul de ovulație optimă. Nu putem fi exacți în astfel de chestiuni — întregul domeniu este mai mult o artă decît o știință —, dar sperăm că testele pe care le veți face azi vor arăta dacă ovulul sau ovulele vor atinge sîmbătă stadiul de maturitate necesar. V-am ruga să fiți aici la ora nouă dimineața și, dacă testele finale vor confirma aceasta, vă vom preleva ovulele și vă vom lega trompele. Este convenabil ?

— Sigur.

— Am pregătit documentele legale, să le semnați, și vă rugăm să le citiți mai întîi cu atenție.

— Oh, le semnez, zise Marilyn. Dar, mai înainte, vreau să fiu sigură că incizia nu se va vedea din bikini.

— Va fi o incizie foarte mică, o asigură doctorul. Poate un centimetru. Trebuie să se vindece repede și să nu rămînă nici o cicatrice vizibilă. Și în momentul în care ovulele sînt extrase, vom face sterilizarea pe care ați solicitat-o.

— Da, să vorbim puțin despre asta. Asta se face cît burta mi-e încă deschisă ?

— Așa e. Vom folosi în continuare laparoscopul în plus față de controlul cu ultrasunete. Asta ne oferă o imagine a oviductelor sau trompelor uterine.

Arătă spre o schemă de pe perete.

— De obicei, fiecare trompă are o lungime între șase și zece centimetri, iar capetele inferioare se deschid în uter. Observați că terminațiile superioare nu sînt legate de ovare. Dar ele au orificii largi de care atîrnă un mic ciucure numit fimbrie. Acesta smulge de obicei ovulul matur din ovare. Ovulul urmează să intre pe oviduct. Deoarece ovulul nu se poate mișca singur, el este purtat în josul trompei de niște proeminențe ca firele de păr care unduiesc înainte și înapoi și mișcă ovulul către uter, proces care de obicei durează între trei și șase zile. Acesta este momentul, și concepția are loc în oviduct dacă, bineînțeles, există spermatozoizi fertili și dacă ovulul este fecundat cu succes. Ovulul fecundat își continuă apoi voiajul către uter, unde se fixează pe peretele interior și începe graviditatea.

— Încep să înțeleg, zise Marilyn. Eve Bannon nu poate avea copii pentru că trompele ei sînt blocate — nu ?

— Corect. Am încercat cu macrochirurgia, dar nu a dat rezultate. Apoi am propus o a doua metodă, cu tehnici de microchirurgie, dar doamna Bannon a optat pentru transferul de embrion : prescurtat, ET. Bineînțeles, în film însemna extraterestru. Amuzant, nu credeți ?

— Oh, da, zise Marilyn. Grozav. Deci ca să mă sterilizați, îmi închideți trompele. Așa-i ?

— Înainte de a discuta despre procedeul de sterilizare, trebuie să vă întreb din nou dacă v-ați gîndit bine la această decizie. Majoritatea femeilor care solicită legarea trompelor

au copii. Dar dumneavoastră sînteți tînără, domnișoară Taylor. Se poate întîmpla ca în cîțiva ani să regretați amarnic că v-ați sterilizat. Știți, aveți și alte variante.

— Adică prezervative și avorturi ? Nu, vreau legarea trompelor. În fond, operația e reversibilă, nu ?

Dr. Primster oftă.

— Cînd o femeie întreabă de revenirea asupra operației, sîntem aproape siguri că nu știe precis dacă face bine ce face. Ca să vă răspund la întrebare, trebuie să vă spun că legarea trompelor este reversibilă *cîteodată,* dar aceasta este întotdeauna o operație foarte grea și rezultatul nu poate fi garantat.

— Uitați ce e, zise Marilyn, nu mă mai răzgîndesc. Mai spuneți-mi cît o să zac în week-end.

— Puțin. Veți sta cîteva ore la reanimare și după aceea ar trebui să vă puteți întoarce acasă. Dacă facem operația sîmbătă, vă recomandăm să stați duminică în pat și, dacă nu apar complicații neprevăzute, luni veți putea face ce veți dori.

— Atunci, mergem înainte, zise Marilyn cu hotărîre. Dați-mi hîrtiile alea nenorocite, să le semnez.

Dr. Primster scoase iute documentele dintr-un sertar și le înmînă Celei Mai Frumoase Femei din Lume, împreună cu un pix. Marilyn își mîzgăli repede numele, fără să le mai citească.

— Și cînd o să implantați lui Eve ovulele fecundate ? întrebă ea.

— Cît de repede. Dacă extragem sîmbătă suficiente ovule mature, le vom congela pînă săptămîna viitoare. Apoi, soțul ne va furniza sperma. După fecundare, de obicei așteptăm să apară un embrion cu patru celule și apoi procedăm la implant.

— Adică ovulele mele vor fi congelate zile întregi ? Sărmanele.

Doctorul se zgîi la ea un moment.

— Cam cu un an în urmă, am fi început procedurile de fecundare imediat după prelevarea ovulelor. Cu toate aces-

tea, toți specialiștii în domeniu recunosc importanța pe care o are îmbunătățirea tehnologiei de congelare și decongelare a ovulelor, și această tehnologie a și fost îmbunătățită, așa încît coeficientul de graviditate este comparabil cu cel din cazul ovulelor care nu au fost congelate. Este un mare progres și, trebuie s-o recunoaștem, o mare ușurare.

— Ușurare ? întrebă Marilyn. Cum așa ?

Dr. Primster răscoli hîrtiile de pe birou, părînd teribil de încurcat.

— Păstrarea embrionilor congelați ridică două probleme. Mai întîi, cine are drept de proprietate asupra embrionului : femeia care a donat ovulul, sau bărbatul care a dat sperma ? Ei pot fi complet străini, și un dezacord în privința titlului de proprietate asupra embrionului congelat poate foarte bine să sfîrșească la tribunal.

— Dă de lucru avocaților, zise Marilyn. Care e cealaltă problemă ?

— Atunci cînd se produc mai mulți embrioni decît sînt necesari la implantare, cei în plus sau sînt congelați pentru eventuale transferuri, sau sînt distruși. Unii au pretins că distrugerea unui embrion — chiar dacă este considerat neadecvat pentru implant — echivalează cu avortul. Încercăm să fecundăm doar cîte ovule ne sînt necesare pentru implant, de obicei trei sau patru. Acum, cu noua noastră tehnologie, ovulele în plus pot fi congelate în azot lichid dacă donatoarea dorește să le păstreze pentru o eventuală folosire în viitor. Spre deosebire de cazul embrionilor, dacă ovulele congelate sînt în cele din urmă distruse, nu se pot ridica obiecțiuni de ordin etic.

— Daa, zise Marilyn, pe gînduri. Înțeleg de ce lucrurile sînt mai simple.

— Ei bine, zise doctorul înviorat, destul cu teoria. Mai bine facem testele.

Apăsă pe un buton al interfonului și, imediat, intră în birou un ins înalt, posomorît, în salopetă albă de spital.

— Nick, facem ultrasunete în circa douăzeci de minute, îi spuse Primster.

— Da, domnule doctor, zise Nicholas Kazanian.

Hollywood, *California*

Sam Davidson avusese o zi proastă.

Tipii cărora le făcea casete porno trimiseseră două gorile care-i amintiseră că e în urmă și cu filmările, și cu „darul" pentru datoriile lui oneroase.

Apoi, vedeta feminină a scenariului pe care-l turna, *Jungle Belles*[1], apăruse drogată pînă peste urechi, abia ținîndu-se pe picioare, ca să nu mai vorbim de extazul evident la gîndul că va fi cocoșată de un urangutan.

Și animalul ăla împuțit ! Dresorul, un idiot, îi injectase prea mult tranchilizant, și scîrba de maimuță nu mai făcea altceva decît să rînjească și să mănînce banane.

Într-un tîrziu, Sam cedă. Stinse luminile, îi trimise pe toți acasă și se retrase în biroul său rufos. Soția lui făcea una din interminabilele ei pasiențe la masa de scris toată numai crăpături. Sam scoase o sticlă de vin caldă din frigiderul stricat și căzu într-un fotoliu, cel cu arcurile țîșnind prin crăpăturile vinilinului.

Desfăcu sticla și sorbi îndelung, apoi se scutură de silă.

— Îmi amintesc, zise el, cînd obișnuiam să beau Dom Perignon cu suc proaspăt de portocale.

Nevastă-sa ridică privirea de la cărțile de joc.

— Ai avut o dimineață rea, Sam ?

— Toate sînt rele. Mi-aș tăia venele dacă mi-aș permite să cumpăr o lamă nouă.

— Și ce-o să facem... o să murim de foame ?

— Încă n-am amanetat verigheta ta, așa-i ?

(1) Frumoasele junglei.

— Și nici n-o s-o facem, zise ea, întorcîndu-se la pasiența ei. Las-o baltă. Ce-au vrut gealații ăia ?

— Doar știi ce-au vrut : casete și bani. Sau pielea mea.

— Nu crezi că or să-ți facă o treabă urîtă, nu ?

— Nu. Doar un șut în boașe e o treabă urîtă. Syl, scumpo, fiecare are zile rele, dar nici chiar așa. Trebuie să încerc iar cu Marilyn Taylor. E singura mea speranță.

— După ce a vorbit cu tine cum a vorbit ? Asta nu-i speranță, astea-s iluzii.

— Nu vreau decît să citească scenariul la *Private Parts : Two.* Denny O'Keefe și cu mine am lucrat la el cinci ani, și e gata. Are cele mai prima scene din viața ei. Acțiune cu suspans, dialog magnific, o poveste de amor de plîngi ; are de toate. Cu cinci milioane aș putea s-o atrag pe fraiera aia. Dumnezeule, cu averea ei, ar putea chiar să mă finanțeze. Dar tîrfa aia nu mi-ar da nici praful de pe tobă. După toate cîte le-am făcut pentru ea.

— Ce-ai făcut pentru ea ? Ai plătit-o ca să-și arate sînii.

— Asta a făcut-o stea, nu ?

— Și pe tine milionar... pînă cînd ai pierdut tot. Soțul meu, magnatul petrolului.

— Slăbește-mă. N-am avut noroc, asta e. Singurul lucru sigur e că, mai devreme sau mai tîrziu, norocul tot se schimbă.

— La tine totdeauna se schimbă mai tîrziu.

— Îți spun, dacă o fac să citească scenariul, o să marșeze. Poate că e tîrfă, dar nu-i o tîrfă proastă ; cunoaște un lucru bun dintr-un foc. O să mai încerc cu ea.

— N-ai cum. E la New York. Am văzut în *Reporter.*

— Și ce ? Sînt avioane tot timpul. O să mă duc acolo și o s-o fac să citească scenariul, chiar dacă îi țin pistolul la tîmplă.

— Ți-ai amanetat pistolul, mai știi ? Și cu ce o să-ți cumperi bilet ? Ți-ai anulat toate cărțile de credit.

— Cu verigheta ta, zise el.

— Oh, Iisuse ! se văicări nevastă-sa cu disperare.

Plecă în seara aceea, cu scenariul într-o pungă maro de hîrtie, alături de niște salam cu pîine de secară.

Brooklyn, *New York*

Se aflau în camera din fund de la Barul Turcului și Kazanian își trata trupa cu un festin de vineri noaptea, alcătuit din conserve de vacă și varză. Ospătarul ursuz trînti farfuriile pe masă ca un temnicer care avea de hrănit trei criminali.

— Totul e aranjat, zise Nick, privindu-l pe Abruzzi și întrebîndu-se cum poate un tip să mestece gumă și să mănînce varză în același timp. Intră la cuțit mîine dimineață. Dacă totul merge bine, iese de acolo după-amiază. Ovulele vor fi puse în azot lichid, în ceva ce se cheamă bidon Dewar. Noi folosim unele de plastic cu mînerul ca de găleată.

— E greu ? întrebă Solly Pincus.

— Nu. E ca un termos. Azotul congelează ovulele. Ca să nu se strice. Azotul e *rece.* Cam de minus o sută nouăzeci de grade. Nu încerca să-ți bagi scula în el, că rămîi cu ea de-a pururi țeapănă.

Terminară de mîncat repede și în liniște. Apoi Nick ceru încă un rînd de „bombe". Așteptară băuturile și apoi trecură din nou la treabă.

— Așa că mîine, continuă Kazanian, o să spun că rămîn mai tîrziu la slujbă, că am treabă cu rapoartele. E sîmbătă ; toată lumea pleacă devreme. La zece seara o să fiu singur, o să descui ușa și o să intrați.

— Asta n-o să te cam arate cu degetul ? zise Pincus. Poliția o să-și închipuie că-i o treabă dinăuntru.

— Dacă o să cheme poliția... ceea ce mă-ndoiesc. Dar dacă o face, o să zic că cineva a bătut la ușă și mi-a spus că e o urgență, așa că am deschis. Măi, s-a mai întîmplat de două ori. O dată era un tip care tocmai fusese caftit și era plin de sînge. Altă dată era o femeie în chinurile facerii și nu putuse

lua un taxi pînă la spital. Primster are firmă afară și bolnavii nu știu ce fel de loc e ăsta și vor să-i vadă un doctor.

— OK, zise Abruzzi, acu' sîntem înăuntru. Ce facem ?

— Vă arăt care e bidonul cu ovulele și îl înhățați. Dar, înainte de plecare, mă legați ca și cînd m-ați fi atacat. E o groază de bandă adezivă pe acolo, așa că o folosiți. Faceți treabă bună, că atunci cînd vine paznicul, la miezul nopții, mă găsește și trebuie să creadă că n-am avut scăpare. Puteți să-mi puneți și pe gură niște bandă, că doar nu vreți să țip, nu ? Da' nu-mi acoperiți nasul, că trebuie să respir, nu ?

— Acu' avem ovulele în termos, zise Pincus. Ce facem ?

— Vă duceți înapoi la mașină, încuiați bidonul în portbagaj și vă duceți acasă ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Ei, stai puțin, zise Abruzzi, aprinzîndu-și o havană ieftină. Nu-mi place că chestia aia o să stea în mașina *mea*. Dacă mi-o izbește careva și află poliția ?

— Doar o zi, pledă Kazanian. Luni dimineață fratele meu pleacă cu un cargou. Îmi lasă totdeauna cheile cînd e plecat. Este pe strada West 54th, lîngă Eighth Avenue. Trec pe acolo din cînd în cînd, să fiu sigur că nimeni nu i-a făcut zob apartamentul. Acolo o să ținem bidonul, pînă luăm banii. Așa că îl ții în portbagajul tău pînă luni. Trebuie doar să fii sigur că stă în sus și nu se varsă. Îl iau de la tine luni dimineață, OK ?

— Luni dimineață sînt la lucru, zise Dumbo.

— Îl iau de la tine cînd termini programul, zise Nick, oftînd. Nu face din țînțar armăsar. E un plan foarte simplu și o să meargă ca uns ; o să vezi.

— Cînd crezi că luăm banii ? întrebă Pincus.

— Într-o săptămînă, zise Kazanian, înălțînd din umeri. Poate în două, cel mult. N-o să-i trimit nici un fel de scrisoare. O să lucrez doar cu telefoane publice, cu apeluri scurte, ca să nu poată fi urmărite.

— Cît ai de gînd să ceri ? vru Abruzzi să știe.

Nick îl privi.

— Un milion. Nici mai mult, nici mai puțin.

Deodată, toți, inclusiv Nick, deveniră smeriți și gînditori. Kazanian înșela tot timpul la impozite. Pincus își înșela tot timpul nevasta. Și, de cîte ori putea, Abruzzi sărea peste bariera de la metrou. Dar erau pungași cinstiți.

Acum, dîndu-și seama că erau băgați într-o poznă de un milion de dolari, frica începu să le întunece speranțele de refacere a averii printr-o infuzie de bani ușor de cîștigat, dar categoric necinstită.

— Un milion ? zise Sol, cu voce de cobe. Crezi că o să marșeze ?

— Poate n-ar trebui să ne lăcomim, zise Dumbo. O sută de mii poate ar fi mai bine.

— O să scuipe un milion, zise Nick, încercînd să pară sigur de el. Banii ăștia nu înseamnă nimic pentru ea. Tipa e o regină, cu toate afacerile ei. Și i-a promis ovulele celei mai bune prietene a ei, și n-o să vrea să nu se țină de cuvînt. Și, țineți minte, de mîine nu mai are ovule. Așa că ce-o să avem noi în bidon o să fie o avere pentru ea și o să plătească oricît să le aibă îndărăt. E șansa noastră să dăm lovitura, una mare. Credeți-mă, știu ce fac.

Complicii tăcură și Kazanian făcu semn ospătarului să aducă încă un rînd de „bombe".

Manhattan, *New York*

Eve Bannon și Harriet Boltz insistară să o însoțească în acea zi fatidică. Cele trei doamne plecară din casa de pe strada East 63rd la ora opt și jumătate în dimineața de sîmbătă. Vedeta purta un pardesiu de mătase și o pălărie moale, neagră, cu marca firmei ei. Pălăria avea borul tras pe un ochi.

Înainte de a se sui în imensa limuzină Cadillac, care aștepta la colț, Marilyn fu înconjurată de un cîrd de admiratori, toți cu pixuri și hîrtii întinse, strigînd după autografe. Semnă cîteva și unul pe spatele unui tricou, apoi se alătură lui Eve și lui Harriet în limuzină.

Ronald Yates se uita cu adorație la zeița lui, din locul unde mulțimea era mai rară. Cînd o văzu pe Marilyn că se suie în Cadillac, se repezi la Volkswagen-ul lui uzat, parcat aiurea peste drum. Cînd limuzina porni lin, Ronnie o urmă în Broscuță, hotărît să-și petreacă ziua urmărind-o pe femeia care, după cum jurase solemn, „Înseamnă pentru mine mai mult decît însăși viața".

Cadillac-ul nu merse departe ; institutul de combatere a sterilității al doctorului Primster era pe strada East 70th. Limuzina opri scurt ; cele trei femei coborîră și intrară în clinică. Yates găsi un loc de parcare lîngă First Avenue și se întoarse pentru a-și continua veghea.

Înăuntru, Eve și Harriet se așezară în sala de așteptare, cu numere vechi de un an din *National Geographic* și *Quarter Horse Gazette.* Marilyn fu condusă sus pentru ultimele teste și pentru a se pregăti în vederea operației.

Puțin după ora unsprezece și jumătate se dezbrăcă, se sui pe o brancardă cu roți și fu acoperită cu un cearșaf de către asistent. Fu dusă în sala de operații unde două infirmiere,

doi chirurgi și un anestezist erau deja pregătiți, în halate și cu măști. Marilyn fu suită pe masa de operație și i se administră anestezicul. Acesta lucră în cîteva minute și, în așteptarea chirurgului principal, echipa din sala de operații strecură o privire sub cearșaf și rămase mută la vederea perfecțiunii trupului bronzat.

În ora care urmă, dr. Reginald Primster reuși, prin laparoscop, să scoată nouă ovule mature. Fură duse degrabă în laboratorul de alături pentru cultura preliminară și congelare. Între timp, chirurgul procedă la legarea trompelor. Ambele operații fură terminate în ceva mai puțin de două ore. Înainte de ora paisprezece, Marilyn Taylor fu dusă în sala de reanimare.

Cînd își reveni, Eve Bannon și Harriet Boltz stăteau îngrijorate lîngă pat. Le privi și zîmbi palid.

— Un fleac, zise ea.

— Au scos nouă ovule, zise Eve emoționată. Închipuie-ți ! Nouă !

— Ce de copii ! zise Marilyn. Scumpo, fii drăguță și vezi dacă au niște coniac. Nu mi-ar strica ceva de băut.

La ora șaisprezece și jumătate, după un control făcut de dr. Primster, i se spuse că se poate întoarce acasă, și cele două doamne o ajutară să se îmbrace. Bandajul care îi acoperea tăieturile era extrem de mic.

— Aveți o ușă prin spate ? îl întrebă Marilyn pe Primster. În caz că mă mai așteaptă vreun grup. N-am chef să semnez autografe.

El o asigură că există o ușă în spate, care dădea într-o curte. După ce traversau curtea, puteau să intre prin spatele unei clădiri cu birouri și apoi să iasă pe Strada 69.

— Numărul meu favorit, zise Marilyn. Harry, cheamă limuzina, să ne aștepte acolo. Vreau acasă ! Aș dormi o săptămînă.

Doamnele plecară, iar în fața clinicii, pe Strada 70, Ronald Yates se plimba în sus și-n jos, așteptînd reapariția iubitei lui.

Văzu clădirea golindu-se, luminile stingîndu-se, întunericul lăsîndu-se pe străzile orașului. Socotea că fusese concediat, dar nu-și făcea griji că-și pierduse slujba. Acasă avea o diplomă care îl numea „Cel mai iute mînuitor de hamburgeri al anului" de la „Delicios" (și din zona nord-răsăriteană) și știa că, la dexteritatea lui, orice bufet l-ar angaja pe loc.

Decise să-și continue veghea alte cîteva ore. Apoi, dacă Marilyn nu apărea, o să se ducă acasă în Staten Island și o să se oprească în drum să-i ia maică-sii ceva la pachet pentru cină.

Strada era acum pustie, doar o fereastră era luminată în clădirea în care intrase Marilyn. Cîteva minute după ora zece, un Chevrolet verde, vechi de cel puțin cinci ani, opri în zona cu „Parcare interzisă" din fața clinicii. Doi bărbați coborîră, priviră în jur degajați, apoi se îndreptară spre ușă și bătură. Fură primiți înăuntru aproape imediat.

Yates, urmărind totul de vizavi, rămase nedumerit. Cei doi bărbați, scunzi și solizi, arătau ca doi salahori de ultimă speță. Unul era chel, celălalt mesteca la o țigară neaprinsă și amîndoi purtau niște haine pe care nici Armata Salvării nu le-ar fi primit. Ronnie nu-și putea închipui ce căutau cei doi neica-nimeni în aceeași clădire cu cea mai celebră actriță din lume.

Nu trecu mai mult de o jumătate de oră și cei doi ieșiră din nou afară. Acum, unul dintre ei ducea ceva ce semăna cu o găleată albă de plastic. Ronnie, curios, traversă, pescuind din buzunar un pachet de țigări. Nu-i plăcea cu adevărat să fumeze, dar erau marca din care fuma *ea*.

— Hei, strigă, aveți careva un chibrit ?

Tresăriră așa se tare, încît cheliosul aproape scăpă găleata. Apoi își reveniră și cel cu țigara îi dădu lui Yates un plic de chibrituri.

— Ia de-aici, puștiule, zise. Poți să le ții. Mai am.

— Mulțumesc foarte mult, zise Ronnie politicos și o porni în josul străzii.

Cînd se opri și privi înapoi, cei doi puneau găleata în portbagajul Chevrolet-ului. Îi urmări cum încuie portbagajul, apoi se sui în mașină și plecă.

Se întoarse la Volkswagen-ul lui. Dar înainte de a-și începe lungul drum spre casă, studie plicul de chibrituri pe care i-l dăduse tipul. O chestie ieftină, cu scris negru pe fond alb.

Barul Turcului ; Grătar. Bulevardul Atlantic. Brooklyn.

Manhattan, *New York*

Verigheta amanetată a neveste-sii îl aduse pe Sam Davidson într-un hotel păduchios din Times Square. Holul mucegăit era plin de ceea ce părea a fi toată distribuția din *Băieți și fete,* plus cîteva tîrfe, cîțiva traficanți de droguri și un tip care vindea insigne cu „Iisus te salvează" la doi dolari bucata. Sam își aminti cînd stătea la Plaza. Dar asta se întîmpla atunci cînd avea mai mult de 43, 78 dolari la teșcherea.

Așezîndu-se cu precauție pe marginea patului rufos, Sam răsfoi mica agendă neagră cu adrese, încercînd să găsească în New York pe cineva pe care să-l tapeze de bani. Se gîndea că-i trebuie cel puțin o mie, dar s-ar mulțumi și cu cinci sutare, sau chiar cu două, sau chiar cu ceva mărunțiș.

Prima rundă de telefoane nu-l încurajă deloc. Ori nu răspundea nimeni, ori telefonul era decuplat, ori tipul de la celălalt capăt al firului închidea în momentul în care Sam își declina identitatea. Nu-i învinuia; curățase de bani atîta lume; mersese vorba de la Atlantic pînă la Pacific că Davidson era fără o lescaie și că nu aducea decît vești proaste.

Într-un tîrziu, scormonind în agendă, dădu peste numele de Louella și Loretta Chin. Acestea erau două gemene plăcute, chinezoaice-americane, care pe vremuri jucaseră într-un film de acțiune produs de Sam, numit *Doi din coloana P.* Ultima dată cînd auzise de ele, se mutaseră în Manhattan și găsiseră un „sponsor" care le achita notele de plată, le lăsa să se prostitueze în Central Park South și nu le cerea niciodată nimic din cîștig.

Sam făcu numărul, rugîndu-se să-i iasă pasiența. Vocea bărbătească ce-i răspunse era stridentă și sîsîită.

— Reședința DuBois, zise.

— Le caut pe Louella și Loretta Chin, zise Sam, și sper că mă puteți ajuta.

— Moment, vă rog, zise tipul.

Sam așteptă, apoi vorbi o femeie.

— Cine e ?

— Louella ? zise Sam. Loretta ? Aici Sam Davidson.

Era pregătit să fie respins instantaneu, dar femeia rîse bucuroasă.

— Sam, scumpule ! strigă ea. Ce drăguț ! Sînt Louella. Unde ești — la Los ?

— Nu, sînt aici, în micul și bătrînul New York. Am venit pentru cîteva zile, cu afaceri, și m-am gîndit că poate ne adunăm, să luăm ceva și să vorbim de cum era pe vremuri. Ce zici ?

— Stai puțin, Sam. Să văd ce program avem.

Nu fu chiar puțin, dar el așteptă cu răbdare. Apoi...

— Bună, Sam, sînt Loretta. Ce mai faci ?

— Supraviețuiesc. Am auzit că v-ați întemeiat.

— Ne descurcăm. Auzi, Sam, ne-ar plăcea să te vedem. Dar trebuie să ieșim pe la 12 — e sîmbătă noaptea, știi, și haimanalele urlă la lună. Dacă poți să vii acum, am putea să bem ceva și să rîdem nițel.

— Nu-i rău, zise el. Cum dau de voi ?

— Park Avenue, zise ea și tăcu, așteptînd reacția.

— Bravo ! zise el. Trebuie să-mi schimb ciorapii. Ce număr e ?

Luă un taxi pînă în centru și-l plăti bucuros, pentru că era sigur că o să dea lovitura. O să le promită fetelor roluri „grase" în *Private Parts, II,* și-și închipuia că asta o să le facă să scoată o mie. Poate chiar mai mult dacă le convinge că o să joace și Marilyn Taylor.

Casa cea nouă din partea de nord a străzii 79 trăsnea a bani de la o poștă. Portarul în uniformă era ca ieșit din *Studentul cerșetor* și tipul care însoțea liftul avea smoching alb și jabou apretat. Coridoarele erau acoperite cu mochetă mov și luminate cu aplice ornamentale, ca niște umbre mici cu ciucuri din mărgele.

Decoratorii, se gîndi Davidson, erau de la celebra firmă Glitz & Schlock, Inc.

Ușa fu deschisă de un asiatic bătrîn (tailandez ? malayezian ? birmanez ?) care purta o haină gri de alpaca. Ăsta era sîsîitul și, cu multe plecăciuni și șuierături, îl conduse pe oaspete într-un salon doar cu puțin mai mic decît holul de la Waldorf. Sam înregistră rapid multă pielărie, crom și cristal, dar imediat păpușile apărură în grabă dintr-o cameră de undeva din fundul casei și îl îmbrățișară.

Îl așezară într-un jilț din piele de vițel de culoarea untului și îi aduseră un Chivas Regal într-un pahar Baccarat, atît de greu încît trebui să-l țină cu amîndouă mîinile. Ele beau ceva verde în pahare cu model și se ghemuiau pe jos, la picioarele lui, lăfăindu-se pe blana care aparținuse probabil celei mai grase zebre din Africa.

Începură să pălăvrăgească despre aventurile lor trăsnite cu clienții din New York, chicotind și sufocîndu-se de rîs, și el se uită bine la ele. Nu avea nici un dubiu : erau în bani. Erau îmbrăcate la fel : colanți strînși pe corp, din catifea neagră, cu fermoar pînă jos. Și agrafele cu diamante, în formă de flamingo, nu erau de la solduri.

Sam era pe punctul de a cîrmi conversația spre scenariul său la *Private Parts, II,* Marilyn Taylor și nevoia lui prezentă de finanțare, cînd un negru înalt, cu ochelari de soare opaci, intră, venind dinspre partea din spate a apartamentului.

Prăbușit în jilțul său, Davidson privi în sus și se gîndi că tipul trebuie să aibă vreo doi metri. Avea corpul de forma unui creion și era înfășurat într-un halat de culoarea vinului roșu, dintr-un brocart atît de gros, că abia își îndoia mîinile subțiratice. Avea picioarele goale pe sub halat, era desculț și avea un dragon tatuat pe gamba stîngă fără pic de păr.

— Champ, dînsul e Sam Davidson, zise Loretta voioasă. Sam, Champ DuBois.

Davidson nu izbuti să se smulgă din scaunul jos și se decise să salute ridicînd o mînă. Champ dădu din cap, se

îndreptă spre barul cu placă de marmură și-și turnă un coniac.

— Bine ați venit la New York, domnule Davidson, zise el. Sper să aveți o ședere plăcută aici.

— Mulțumesc, zise Sam. Frumoasă casă aveți !

— Mă bucur că vă place, zise celălalt, neglijent. Dar simt că are nevoie de o pată de culoare. Am pus ochii pe un Picasso care ar arăta trăsnet deasupra divanului aceluia de piele.

— Un Picasso ? O să vă cam coste.

— Oh, nu mă gîndeam să-l cumpăr, zise DuBois. Sînt hoț profesionist. Nu v-au spus doamnele ?

Sam luă o înghițitură din băutură.

— Ăă, nu, zise el, nu mi-au spus. Hoț profesionist ? Cred că se cîștigă bine.

— Într-adevăr, zise Champ. Dar, bineînțeles, trebuie calculat cu grijă raportul risc — cîștig. Și ce vă aduce în minunatul nostru oraș, domnule Davidson ?

— Lucrez în cinematografie, zise Sam cu mîndrie, și acum am un nou proiect. Un scenariu, dinamită curată. O lovitură ! Sper să o am pe Marilyn Taylor în rolul principal.

— Zău ? Asta chiar e interesant. Aș vrea să-mi vorbiți despre asta.

DuBois se opri ca să se uite la ceas, un Rolex de aur.

— E timpul, doamnelor, le spuse gemenelor. Clienții se vor impacienta. Fugiți. Voi fi încîntat să-l întrețin pe musafirul nostru.

Pălăvrăgind fără întrerupere, Louella și Loretta fugiră într-o cameră din fund, de unde țîșniră după o clipă, purtînd etole la fel, din nurcă albă, și genți negre, din crocodil, pe umăr. Îi sărutară pe rînd pe Champ și pe Sam, le ziseră noapte bună și o șterseră pe ușă, trăncănind în continuare.

— Drăguțe fete, zise Sam mărinimos.

— Categoric, fu de acord DuBois. Și fermecător de proaste.

Își încolăci trupul uscățiv într-un scaun rotunjit din fața lui Sam.

— Trebuie să vă fac o mică mărturisire, domnule Davidson. Numele meu adevărat nu este Champ DuBois. Este Moses Leroy Washington. Dar niciodată nu m-am simțit nici ca Moise, nici ca Leroy — nici chiar în tinerețe, așa că mi-am ales un nume pe care l-am crezut mai potrivit cu personalitatea și aspirațiile mele.

Sam se holbă la el, întrebîndu-se dacă tipul își bătea joc de el — sau poate era beat. Dar nu-i vedea ochii dincolo de ochelarii aceia negri și DuBois încă nu zîmbise deloc.

— E-n regulă, zise Sam. Ai dreptul să-ți zici cum vrei. Champ DuBois îmi place. Sună bine, ca un personaj de film.

— Exact, zise gazda. Observ că e nevoie să vi se umple din nou paharul. Mă tem că majordomul nostru s-a retras. Serviți-vă, vă rog.

— Sigur, zise Sam, smulgîndu-se din jilț.

La bar, își turnă din nou, remarcînd frapiera de cristal, paharele Baccarat, scrumierele din onix și un recipient pentru cocktail, din argint veritabil, cu o monogramă gravată : KLR.

— Vă interesează filmele, domnule DuBois ? întrebă.

— Foarte mult. Odată am avut ambiția să devin actor, dar, din cauza culorii și înălțimii mele, posibilitățile de angajare au fost inexistente. Așa că am dat curs unei alte vocații. Dar mă interesează marele ecran. Așa că povestiți-mi despre noul dumneavoastră film, domnule Davidson. Mă fascinează procesul de creație.

Sam îi explică cum că el era producătorul filmului *Private Parts,* filmul care a lansat-o pe Marilyn Taylor ca vedetă. Acum avea un scenariu pentru continuare — o bombă, nu alta, și venise la New York ca să o convingă pe Marilyn să accepte rolul principal.

— Este despre o bibliotecară, zise el sincer. Foarte demodată și sfioasă. Nici nu te gîndești că e frumoasă, pînă la prima scenă de amor, cînd își scoate ochelarii. Oricum, are

un împuțit de tată, un văduv și un om de nimic, care o ține din scurt ca să-i gătească, să-i facă menajul și altele. E și un pic de incest aici. Apoi, într-o zi, apare tipul, un tip viril, care face curățenie. Și o seduce — înțelegi ? I-o trage și totul se schimbă pentru ea. Așa că pun la cale să-l termine pe bătrîn. Dar ea îl trage pe sfoară pe mascul și el ajunge la camera de gazare pentru omor. Ea moștenește tot și trăiește pe picior mare, nu-i pasă de nimic, dar la un moment dat încep s-o bîntuie fantomele dragului ei tătic și a masculului. Filmul se termină cu ea dusă la casa de nebuni. Cam asta e în mare, dar vă spun, e un film de Oscar — absolut dinamită. Dar e nevoie de Marilyn Taylor.

— Da, înțeleg, zise DuBois pe gînduri. Este o femeie rafinată, cu talent și cu gust. Sînteți prieteni buni ?

— Oh, da, zise Sam, cei mai buni.

— Atunci probabil știți că a adunat una din cele mai valoroase colecții de bijuterii din lume. Este vorba de piese de prima calitate, unele cu valoare istorică. Spre exemplu, știu că anul trecut a cumpărat la licitație — anonim, bineînțeles — un inel cu un diamant galben de patruzeci de carate, absolut perfect, care inițial a aparținut lui Ivan cel Groaznic sau lui Hugo Capet — am uitat cui. În orice caz, se spune că l-a cumpărat cu aproape două milioane.

— Ei, zise Sam, încercînd să rîdă, diamantele sînt cele mai bune prietene ale doamnelor.

— Atunci are multe prietene, zise gazda meditativ. Multe. Intenționați să o vedeți cît timp stați aici ?

— Așa sper, zise Davidson, brusc îngrijorat de cursul discuției.

— Acasă la ea ?

— Cred că da.

— Ar fi posibil s-o cunosc și eu ? S-o văd un minut, evident. O admir de mulți ani.

— Nu știu, zise Sam cu precauție. Poate s-ar putea aranja.

Apoi tăcură. Davidson încercă să-i întoarcă celuilalt privirea, dar era greu să și-o concentreze pe discurile cu oglindă ale ochelarilor negri.

— Aș dori să vă despăgubesc pentru efort, zise Champ încet. Cu un onorariu, ca să zicem așa.

— Și doriți doar s-o cunoașteți ?

— Da. Dar la ea acasă. Ar fi ceva de neprețuit pentru mine.

— O să încerc, zise Sam răgușit. Nu garantez.

— Cred că merită încercarea, zise DuBois. Scuzați-mă un moment.

Intră într-o cameră și se întoarse după cîteva momente cu un plic alb.

— O mie, zise el. În hîrtii de cincizeci. Bancnote uzate. Doar pentru o scurtă vizită la Marilyn Taylor acasă. Cît de repede se poate. Vă rog, nu mă dezamăgiți.

— O să încerc negreșit luni dimineață, zise Sam.

— Bine. Țineți legătura cu mine. N-aș vrea să vă caut eu.

Champ DuBois zîmbi pentru prima dată, și Sam Davidson își dori să n-o fi făcut deloc. Îi reamintea de rechinul din *Fălci.*

Manhattan, *New York*

Telefonul sună în casa de pe strada East 63rd, puțin după ora șase, în dimineața de duminică. Harriet, care avea un somn ușor, ridică receptorul la al doilea apel.

— Mda, zise ea.

— Casa Marilyn Taylor ? O voce bărbătească. Stridentă.

— Știi cît e ceasul ? zise Harriet indignată. Cine ești și ce vrei ?

— Sînt doctorul Primster. Aș dori să vorbesc cu Marilyn Taylor, vă rog. Este urgent.

Harriet își aruncă picioarele din pat și se întinse după o țigară.

— Sînt secretara ei. Marilyn doarme și nu am de gînd să o deranjez dacă nu-mi spuneți despre ce e vorba.

Un moment de tăcere, apoi :

— Ne pare rău să vă comunicăm că ovulele domnișoarei Taylor au fost furate.

Harriet frînse țigara cu degete tremurînde.

— CUM ?

— Institutul a fost jefuit aseară în jurul orei zece. Singurul prezent a fost un tehnician de laborator. A fost imobilizat și legat. Paznicul a venit să-și facă rondul la miezul nopții și l-a găsit. Am fost anunțați și am mers imediat la clinică. Acum sunăm de acolo. Tocmai am făcut inventarul și, aparent, singurul lucru care a fost luat a fost bidonul cu ovulele domnișoarei Taylor.

— Oh, Iisuse, zise Harriet cu disperare. Ați chemat poliția ?

— Nu, n-am chemat-o, zise Primster, încercînd să-și stăpînească vocea. Am crezut că cel mai bine e s-o informăm

pe domnișoara Taylor, pentru a hotărî ce dorește să fac. Nu vă putem spune cît sîntem de șocați și furioși. După știința noastră, este pentru prima dată cînd este jefuită o clinică de combatere a sterilității. Care Dumnezeu poate fi motivul ?

— Banii, zise prompt secretara. Ea are bani și ei vor bani. Asta se cheamă răpire, doctore. Ascultă, cred că cel mai bine e să-ți miști fundul încoace. O s-o trezesc pe Marilyn și o s-o pun la curent cu ce s-a întîmplat. Cînd ajungi aici o să vorbim ce facem în continuare.

Închise telefonul, reuși într-un tîrziu să-și aprindă o țigară și se îmbrăcă în grabă. Înainte de a o trezi pe Marilyn, o trezi pe menajeră și-i spuse să pregătească o cană mare de cafea și să încălzească niște chifle, cornuri, brioșe — orice există. Apoi se duse în dormitorul lui Marilyn.

Cea Mai Frumoasă Femeie din Lume sforăia ușurel cu o mască pe ochi, dopuri în urechi și cu un sutien de noapte marca Marilyn Taylor, conceput pentru a preveni căderea sînilor. Harriet o scuturâ de umăr cu duritate, neținînd seama de protestele mormăite. Marilyn se ridică pînă la urmă în șezut, aruncînd masca și dopurile.

— Mamă Sfîntă ! se plînse ea, privind ceasul de lîngă pat. Practic e încă ieri. Să fie ceva de bine.

— Nu-i de bine, zise Harriet, cumplită. E de rău.

Apoi îi spuse vedetei ce s-a întîmplat. Se aștepta la o explozie de furie, dar Marilyn nici nu țipă, nici nu blestemă. În schimb, ochii îi deveniră duri și distanți.

— Numai ovulele mele ? Nu și ale altora ?

— Așa zice doctorul.

— O treabă dinăuntru, zise Marilyn categorică. Cine știa că ovulele sînt acolo ? Eu, tu, Eve și Eric Bannon și oamenii lui Primster. Cineva de la clinică a vorbit.

— Probabil, fu de acord Boltz. Dar putea fi doar o simplă fanfaronadă. „Ce crezi, pe cine am operat azi ?“ — ceva de soiul ăsta. Cineva a auzit și s-a hotărît să dea lovitura.

— Și le ține pentru recompensă ?

— Așa cred. Ce altceva să vrea cu ele ?

— Ticăloșii ! strigă Marilyn, dînd drumul urii.

— Primster e pe drum încoace. Vrea să știe dacă să cheme poliția.

— În nici un caz. Dacă avem dreptate că asta e o răpire, o să primim vești de la ticăloși și o să tratăm cu ei.

— O să plătești ?

— Sigur că o să plătesc. Nu pot să-i dezamăgesc pe Eve și pe Eric. Și pe urmă, fir-ar să fie, sînt ovulele mele, parte din trupul meu, parte din mine. Oh, o să plătesc să le capăt înapoi și după asta o să angajez cei mai buni detectivi din lume să-i găsească pe împuțiții care au făcut treaba asta și o să am grijă de ei eu însămi. Auzi, Harry, cred că mai bine îi trezești pe Tony Perez și pe Gary Flomm și le spui. Dacă e o treabă dură, o să am nevoie de garda de corp și de artilerie prin preajmă. Și dacă apar ceva reporteri care să adulmece, Gary ar putea să-și dovedească utilitatea ca agent de presă.

— Am uitat să te întreb, zise Harriet. Cum te simți ? Adică, tăieturile alea îți dau dureri ?

— Merge, zise Marilyn. Sînt o dură ; am crezut că știi. Acum vreau să mă îmbrac.

O oră mai tîrziu stăteau cu toții în bucătăria cea mare, sorbind cafea neagră și mușcînd din cifle calde. Dr. Primster, cu ochii mai mohorîți ca oricînd, se scuză din nou, apoi veni cu detalii suplimentare asupra furtului.

— Angajatul nostru este Nicholas Kazanian, un tehnician de laborator. Lucrează la noi de cîțiva ani. Nu este un om foarte școlit, dar e foarte eficient și absolut de încredere. A lucrat aseară tîrziu. Pe la zece a auzit o bătaie la ușa din față. A coborît și un bărbat a strigat că e vorba de o urgență, așa că a deschis. Nu e ceva neobișnuit, am mai avut incidente asemănătoare în trecut. Cînd a descuiat ușa, doi bărbați au pătruns înăuntru. Kazanian i-a descris ca tineri — vreo douăzeci și cinci de ani —, tipul hispanic. Spunea că amîndoi erau destul de înalți. Unul avea mustață, altul barbă. Amîndoi erau înarmați cu revolvere. L-au forțat pe Nick să-i

ducă în laborator și să le arate bidonul cu ovulele domnișoarei Taylor.

— Deci știau exact ce voiau ? întrebă Marilyn.

— Fără îndoială. După ce au luat bidonul, l-au legat pe Nick și i-au pus pe gură bandă adezivă. Paznicul a venit să-și facă rondul la miezul nopții, l-a eliberat pe Nick și ne-a chemat. Cam asta e.

— Rahat, zise Marilyn dezgustată. N-aș zice că clinica aia are cea mai bună pază din lume, doctore.

— Cine putea să prevadă o nelegiuire ca asta ? zise el, apărîndu-se. Ovulele noastre congelate, sperma, embrionii, toate sînt valoroase, evident, dar numai pentru donatori și pentru clienți. N-au absolut nici o valoare pentru nimeni altcineva.

— Nu fiți așa de sigur, zise Harriet. Donatorii și clienții ar da bani să le capete înapoi, nu-i așa ? V-am spus că asta e o răpire. O să primim un telefon sau o scrisoare și o să aflăm cît e răscumpărarea.

— Dar fără poliție, îi preveni Marilyn. Nu vreau ca treaba asta să devină publică.

Primster puse cu grijă deoparte chifla mîncată pe jumătate.

— Înainte de a lua această decizie, trebuie să vă spun ceva. Ovulele se află în pipete suspendate în azot lichid. Una din caracteristicile azotului lichid e că se evaporă. Dacă bidonul nu este reumplut periodic, în final conținutul se va dezgheța.

Îi priviră cu uimire.

— Adică ovulele mele or să se strice ? întrebă Marilyn.

— Da, există această posibilitate. Din descrierile lui Kazanian, hoții care au furat bidonul sînt hoți obișnuiți. Ne îndoim că au vreo idee despre azotul lichid.

— Oh, Doamne, zise Harriet. Asta pune capac.

— După cum credem noi, singura soluție, zise dr. Primster, este să anunțăm public furtul. Și în declarația către presă, să subliniați faptul că azotul lichid din bidonul furat trebuie să

fie permanent completat pentru a menține ovulele în stare de supraviețuire.

Marilyn cumpăni un moment.

— Vă închipuiți că escrocii aud despre asta la TV sau citesc în ziar și or să umple tot timpul bidonul ?

— Este singura noastră șansă, zise doctorul. Sperăm ca ei să-și dea seama că, dacă lasă ovulele să se altereze, nu vor mai avea să vă dea nimic de valoare.

— Bine, zise Marilyn. Hai să-i dăm drumul.

Gary Flomm se extrase din chiflă și ciuli urechile.

— Doamnă ? zise el.

— Vorbește cu cei de la Relații cu publicul de la firma noastră. Scrie o declarație — nu mai mult de o pagină — care să fie dată presei. Vreau s-o aprob înainte de a fi distribuită. Cheamă ziarele, radioul, televiziunea — pe toți. Programează o conferință de presă după-amiază devreme, ca să putem intra la știrile de seară. Încearcă să mă bagi la programul *Azi* de mîine-dimineață și aranjează interviuri cu Donahue, Oprah, Walters, cu toți care-ți vin în minte. Am uitat ceva, Harry ?

— Recompensa, zise secretara.

— Așa-i ! Gary, cumpără cîte o pagină întreagă la *Times, Newsday, Post* și *News.* Plătesc o sută de mii de dolari pentru restituirea neîntîrziată a ovulelor, fără întrebări. Și mai ofer tot pe-atît oricui dă informații care să ajute la găsirea lor.

— Trebuie să chemi poliția, zise Flomm.

— Am eu grijă de asta. Harriet, cheamă-l pe Roche, la Los Angeles, și spune-i să vină aici cît de repede poate. Și trezește-i pe Loretta, pe Shari și pe Sidney. Vreau să se gîndească ce o să port la conferința de presă.

— Ceva modest și sincer, sugeră Flomm.

— Știu să fac pe sincera, tipule, zise Marilyn. O să joc scena judecății din *Păcătosul inocent.* Doctore, vreau să fii lîngă mine, să răspunzi la orice întrebări tehnice sau medicale. OK ?

— Bineînțeles, zise Primster. Vom fi fericiți să vă fim de folos.

— Și, Tony, îi zise ea gărzii de corp, unge-ți pistolul și nu te mișca de lîngă mine. Am senzația că recompensa asta o să atragă toți vulturii. Hai, toată lumea, dați-i drumul. Slavă Domnului că e duminică — o zi cam proastă la știri. Vreau știri în permanență la radio și la televizor diseară și titluri mari în ziarele de mîine-dimineață. Vreau absolut totul !

În lume

New York *News :* Furt de ovule pune vedeta pe jar !

New York *Post :* Furt de ovule — un posibil complot comunist !

New York *Newsday :* Poliția se lansează în căutarea ovulelor dispărute !

New York *Times :* Actrița reclamă dispariția ovulelor din clinica de combatere a sterilității Manhattan.

Istoria ovulelor lui Marilyn Taylor deveni repede o poveste de senzație în toată lumea. Știrile despre criza din Orientul Mijlociu, conflictele din Ulster și foametea din Etiopia fură măturate de pe prima pagină a ziarelor. Și grație miracolului transmisiilor prin satelit, ecranele televizoarelor, din Australia pînă în Groenlanda, aduseră tragedia lui Marilyn în atenția publicului.

„Mesajul ei înlăcrimat adresat hoților, «Vă rog, nu faceți rău ovulelor mele !», mișcă inimile milioanelor de spectatori."

National Enquirer

Majoritatea adoratorilor ei fervenți nu știau nimic despre fertilizarea *in vitro* sau despre transferul de embrioni. Dar ei văzuseră filmele cu Marilyn Taylor, citiseră despre viața ei particulară în revistele dedicate admiratorilor și îi urmăriseră, cu fericită uimire, cariera financiară plină de succese. Acum, sesizînd dimensiunile tragediei pe care ea o trăia, răspunseră cu o revărsare de dragoste. Fu angajat personal în plus care să se descurce cu telegramele, scrisorile, apelurile telefonice și darurile — inclusiv doi pui de găină vii tri-

mișt pe calea aerului de către un fermier iugoslav care părea să fi înțeles greșit sensul pierderii ei.[1]

Presa de scandal din capitalele lumii se repezi să exploateze aspectele senzaționale ale afacerii, ilustrîndu-și paginile cu fotografii ale vedetei în bikini minusculi sau într-un costum de baie de concepție proprie numit „Două Timbre și Un Plasture".

Dar revistele mai serioase se folosiră de furt pentru a introduce articole despre implicațiile de ordin etic ale noilor metode de concepție. Autorii se grăbiră să facă o legătură între dorința de a avea ovulele lui Marilyn și posibilitatea ca acestea să conțină gene care ar transmite frumusețea ei, talentul ei, simțul ei în afaceri. Dar, totuși, erau probleme...

„Dezbateri dezlănțuite în legătură cu valoarea ovulelor furate."

The Wall Street Journal

Sondajele de opinie efectuate după dezvăluirea furtului arătau că majoritatea femeilor și bărbaților de toate etniile erau alături de Marilyn și credeau că ea fusese victima unui delict plin de cruzime ; și că ticăloșii trebuie pedepsiți.

„Sondajele de opinie arată că 73% din subiecți sînt în favoarea pedepsei cu moartea pentru hoții de ovule."

USA Today

Problemele ridicate de valoarea ovulelor și de pedeapsa la care trebuiau încadrați făptașii îl preocupau în mare măsură pe inspectorul adjunct Hugh K. Gripsholm în timpul primei sale întîlniri cu Marilyn.

— Doamnă, uitați ce e, zise el, în momentul de față nu știu dacă investigăm un delict minor sau un delict grav. Puteți fixa un preț pentru ovule ?

— Sînt de neprețuit, zise ea.

Inspectorul clătină din capul cu păr încărunțit.

(1) Egg — ou, ovul.

— Nu merge, doamnă, zise el. Nu merge nici cu valoare sentimentală. Trebuie să fixați un preț. Operația v-a costat mai mult de o mie ?

— Da, zise Marilyn ; nu vorbise de trompele legate nici cu Gripsholm, nici cu altcineva.

— Bine, deci puteți pretinde că ovulele costă mai mult de o mie și deci furtul constituie un delict grav.

— Ascultați-mă, zise ea, nu exagerați. Aș fi mulțumită dacă Departamentul Poliției din New York n-ar face nici o investigație. Pur și simplu dacă nu v-ați băga. Sînt sigură că escrocii vor lua legătura cu mine și o să tratez cu ei ca să iau înapoi ovulele contra o sută de mii.

— Nu-i corect, zise polițistul cu asprime. S-a comis un delict, au fost încălcate legile și, dacă-i dovedim pe răufăcători, trebuie să-i punem sub acuzare și să-i pedepsim. Așa cum ați vrea dumneavoastră, adună frumos o grămadă de bani pentru că au încălcat legea și apoi dispar cu ei. Nu ține. Sigur, vrem să colaborăm cu dumneavoastră, dar s-a făcut atîta publicitate cu cazul ăsta, că n-avem cum să nu ne băgăm. Mă bombardează guvernatorul, primarul, șeful poliției, maică-mea și nevastă-mea. Toți vor să vă găsesc ovulele. Și eu vreau să le găsesc și să-i înhaț pe băieții care le-au furat. Dar pentru asta am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— O să stricați totul, zise Marilyn cu furie. Ticăloșii or să vadă uniforme peste tot și or să se sperie. Blestematele alea de ovule or să se ducă pentru totdeauna.

— Auziți, zise Gripsholm, ce ziceți de asta... Am un om în echipă, un locotenent. E tînăr, arătos și mintos. Generația nouă. Universitate și tot ce trebuie. Să zicem că îi repartizez dosarul dumneavoastră. N-o să poarte uniformă ; le puteți spune reporterilor că e din personalul dumneavoastră. Între timp, adulmecă și vede dacă dă de vreun fir. Poate sînt băgați chiar oamenii dumneavoastră — n-aveți cum să știți. Și dacă escrocii vă caută, tipul se duce cu banii și aduce ovulele îndărăt și poate îi prinde pe vagabonzii care au pus la cale treaba asta. Ce ziceți ?

— Un singur tip ? întrebă Marilyn neîncrezătoare.

— Unul singur. Sigur, o să aibă „cozi", dar n-o să le vedeți niciodată, nici dumneavoastră, nici altcineva.

— Și n-o să poarte uniformă ?

— Nu. O să umble civil și se îmbracă frumos.

— Bine, zise Marilyn în silă, trimiteți-l la mine. Cum îl cheamă ?

— Jeffrey McBryde.

— E însurat ?

Inspectorul răspunse cu un rînjet atotștiutor.

— Cu Departamentul Poliției din New York, zise el.

Los Angeles, *California*

Mario („Năsosul") Zucchi avea și el necazuri.

— Cîteodată, îi spuse nevestei, nici nu-mi vine să ies din cîrpe.

— Mario, îl mustră nevasta, trebuie să te duci la lucru.

— Ce lucru ? zise el acru. Totul se duce de rîpă. Nu mai există nici disciplină, nici respect. Acu', fiecare pentru el. Unde-or fi vechile tradiții ? La doi metri sub pămînt — aia e.

Nu cu mult timp în urmă, Zucchi și oamenii lui aveau o afacere pe cinste. Erau băgați în escrocherii, camătă, loterii, prostituție și aveau mai multe sindicate. Venitul lor permisese Mafiei din Los Angeles să cumpere legal baruri, restaurante, berării și firme de construcții. Finanțaseră chiar și niște filme și înființaseră o rețea care producea și distribuia casete porno.

Omul din Chicago era foarte mulțumit de succesul lui Mario, ceea ce-i și spusese. Dar asta fusese mai demult. Acum, Omul nu era deloc mulțumit și venise la LA să stea de vorbă și să afle de ce au scăzut veniturile în așa hal. Mario îi spuse.

Mexicanii și asiaticii preluaseră orașul, intrînd cu forța în afacerile Mafiei. Se mai puteau scoate bani din marijuana și heroină, dar noii veniți cîștigaseră piața de cocaină ; cu profiturile enorme pe care le aveau, deschideau baruri cu striptease, librării cu cărți porno și bordeluri pline de copii, fete și băieți.

Invadatorii erau niște demenți care trăgeau ca nebunii cu mitralierele în lumea de pe stradă, numai de distracție. Omorau polițiști, aruncau în aer casele rivalilor și nu-și făceau probleme să le violeze nevestele sau prietenele sub

ochii lor, înainte de a-i curăța. Erau total scăpați de sub control, nu se supuneau nici unei organizații și nu aveau nici un interes să se alieze cu Mafia, care, de fapt, fusese aici mai întîi și muncise din greu să-i cumpere pe politicieni și să nu aibă de-a face cu presa.

Și, ca și cînd asta n-ar fi fost destul, noua generație a Mafiei erau niște nimicuri. La ei „al nostru" era „al meu". Puțin le păsa de omertà și își vindeau și mamele pentru un tîrg cu procurorul general. Pur și simplu n-aveau șira spinării, iar faptul că mulți dintre ei luau două doze de cocaină în loc de micul dejun nu îmbunătățea cu nimic situația.

Omul din Chicago clătină din cap cu tristețe și spuse că lucrurile stăteau la fel de prost și în est ; nu știa ce-o să se aleagă de biata țară, cu toți străinii ăștia care veneau peste ea. Dar, în același timp, argumentă el, Cosa Nostra nu putea admite ca problemele de personal și concurența să o scoată din afaceri.

— Trebuie să găsim surse noi de venit, îi spuse lui Mario. Poate în loc să dăm lovitura, să adunăm un milion de colo, unul de dincolo. Banii se adună repede. Cum e și treaba asta cu ovulele lui Marilyn Taylor. Oferă o sută de mii pentru ele. Nimica toată. Din întîmplare știu că e multi, multimilionară și probabil că ar scoate un milion dacă n-ar avea încotro.

— Interesant că pomenești de asta, zise Zucchi. Tipul care ne face filme porno o cunoaște. S-a dus la New York ca s-o convingă să joace într-o tîmpenie de film pe care vrea să-l facă.

— Zău ? zise Omul din Chicago cu interes. Cum îl cheamă ?

— Sam Davidson. Are polițe la noi. Un nenorocit. O s-o facă pe tîrfa aia să joace într-un film de-al lui cînd or să mă invite pe mine la masă la Casa Albă.

— Aha ! zise Omul gînditor. Crezi că el a șterpelit ovulele ? Ca s-o forțeze să facă filmul ?

— Nuuu, zise Zucchi. N-are vînă.

— Cît are să ne dea ?

— Aproape cincizeci de mii. Îl țin în corzi ca să scoată filmele alea scîrboase.

— E disperat ?

— Așa s-ar zice.

— Multe face omul la disperare. Mario, cred că ar trebui să te duci la New York și să vezi ce-i cu Davidson ăsta. Ia cîțiva „trupeți" cu tine, pentru orice eventualitate.

— Dac-așa zici...

— Da, zise Omul din Chicago, privindu-l fix. Așa zic.

Washington, DC

Sediul Biroului Federal de Investigații se află într-o clădire grațioasă ca un closet public. Pare a fi mai mult o fortăreață decît o instituție, iar aspectul ei brutal te duce cu gîndul la fapte cumplite, la oameni hotărîți, cu buzele strînse și fără umor. Nici chiar așa ! La etaj există un șef care se distrează făcînd zile fripte agenților care moțăie.

Duminică seara devreme, lumina era aprinsă într-o sală de ședințe unde fuseseră strînși la repezeală o droaie de specialiști. Adunarea era prezidată de un director adjunct și singurul subiect de pe ordinea de zi era furtul ovulelor lui Marilyn Taylor.

— Arde, zise directorul. Probabil toată țara a văzut conferința de presă de la televizor. Pînă acum am fost luați la întrebări de Casa Albă, de cei de la Justiție și de o grămadă de tipi de la filiale. Toți vor să știe dacă am intrat în acțiune.

— Asta vor și presa și televiziunea, zise funcționarul de la Relații cu publicul. Telefonul sună în draci. Ne-a sunat și Interpolul. Ce poziție oficială avem ?

— De asta ne-am adunat, zise directorul adjunct. Șeful nostru joacă golf în turneul ăla de caritate de la Palm Springs. Vrea să dăm o declarație scurtă mîine-dimineață. Lou, care-i situația la biroul din New York ?

Locțiitorul se uită în niște note mîzgălite.

— Încă nu au numit pe nimeni. Dar au deschis dosarul și încearcă să stabilească un contact neoficial cu Departamentul Poliției. Cei de-acolo nu-s prea dornici să coopereze. Prea multă vîlvă în presă, și vor să ia ei caimacul.

— Cum au încadrat-o ? Delict minor ? Delict grav ?

— Ultima veste e că o tratează ca furt calificat.

Un șef cu ochelari tuși ușor, ezitant : era autoritatea supremă a Biroului în materie de legi.

— Nu sînt sigur, zise el cu gravitate, că furt calificat este, ăăă, o încadrare corespunzătoare. Ar putea fi, ăăă, delict grav cu uz de violență, deoarece implică folosirea forței fizice și / sau violenței împotriva unei persoane. Se poate, ăăă, argumenta că Marilyn Taylor nu a fost în mod direct victima folosirii forței și / sau violenței. Dar se poate argumenta și că ovulele ei, un produs, ăăă, intim al trupului ei, au fost ținta atacului cu forța și / sau violent.

Cel mai tînăr din agenții prezenți ridică mîna ca la școală, cerînd permisiunea să vorbească.

— N-ar putea fi vorba de răpire ? întrebă el. Dacă ar fi așa, am putea prelua investigația conform Legii Lindbergh, nu ?

— *Hotărîrii* Lindbergh, îl corectă directorul, și ar deveni al nostru numai dacă victima nu ar fi eliberată în douăzeci și patru de ore. După asta, se presupune că victima a fost dusă în alt stat sau în străinătate. Dar este o răpire ? Bernie, ce zici ?

— Legile obișnuite spun că răpirea este, ăăă, luarea cu forța a unei persoane, împotriva voinței acesteia. De obicei, dar nu întotdeauna, răpirea este însoțită de o cerere de răscumpărare. Dar diferența, ăăă, esențială este că răpirea presupune luarea dintr-un loc a unei *persoane.* Dacă un ovul uman existent, dar aparent nefecundat, poate fi considerat astfel, ăăă, subsemnatul nu are cunoștință. După știința mea, această problemă nu a mai fost ridicată niciodată.

— Rahat, zise directorul. Mai bine am cere o părere avizată din altă parte. Aș vrea să văd că Biroul joacă un rol important în această anchetă, dar, înainte de a ne implica, trebuie să avem o justificare solidă. Bernie, cum îl cheamă pe profesorul ăla de drept de la Harvard — rahatul ăla bătrîn pe care l-am mai consultat noi în chestii cu schepsis ?

— A, presupun că vă referiți la profesorul T. Hiram Farthingale. Cea mai autorizată voce. Gîndire ascuțită în materie de legi. S-a pensionat, dar sînt sigur că ar fi, ăăă, încîntat să ne lumineze în această problemă.

— Bine. Ce-ar fi să-i dai un telefon ? — nu, mai bine, dă o fugă pînă la Boston și descrie-i cazul. Să vedem ce idee are. Între timp, hai să facem o declarație pentru presă. Zicem că o să fim simpli observatori pînă cînd se hotărăște dacă s-au încălcat legile federale. Dacă da, intenționăm să jucăm rolul principal în anchetă. Asta o să-i facă pe cei de la Poliție să priceapă că sîntem cu ochii pe ei. O să fie o chestie cu tamtam și nu vreau ca Biroul să rămînă de căruță.

— Poate, zise mai încet cel de la Relații cu publicul, poate în loc să dăm o declarație, ar trebui să ținem o conferință de presă cu tot tacîmul.

— Bună idee, zise directorul. Și nu uitați să spuneți că directorul mare pleacă de la turneul de golf și vine înapoi la Washington, ca să preia personal comanda Biroului în problema furtului ovulelor lui Marilyn Taylor.

— Chiar renunță la turneul de golf ?

— S-ar putea spune și așa. Oricum, a fost scos din primul tur.

Manhattan, *New York*

Nicholas Kazanian avea sentimentul groaznic că de fapt nu era o lumină. Încă nu intrase în panică, dar, dacă planul gîndit de el cu atîta grijă se ducea de rîpă, se gîndea să-și vîndă Toyota și să sară în primul avion de Hong Kong — sau orice alt loc care nu avea tratat de extrădare cu SUA.

Îi asigurase pe Pincus și pe Abruzzi că Marilyn Taylor nu o să cheme poliția. Dar clinica *mișuna* de polițiști și Nick fusese nevoit să-și înșire balivernele de nu știu cîte ori.

Pînă acum, poliția le acceptase, dar cine știe ce-o să mai descopere. Duminică după-amiaza îi urmărea cum dădeau cu praf prin laborator, după amprente, și nu reușea nici de-al dracului să-și amintească dacă Sol și Joe se atinseseră de altceva decît de bidon. Asta era prima grijă.

A doua — cea *mare* — apăru pe cînd urmărea conferința de presă a lui Marilyn la televizorul portabil din laborator și o auzi implorîndu-i pe hoți să umple bidonul cu azot lichid, ca să nu se altereze ovulele. Dacă împreună cu Nick n-ar fi fost și cîțiva polițiști care se uitau și ei la televizor, s-ar fi izbit peste frunte și ar fi strigat „Tîmpit ! tîmpit ! tîmpit !"

Pentru că se pricepea la umplut bidoane ; era una din atribuțiile lui. De asta țin doctorii un recipient cu azot lichid în colțul laboratorului.

Dar Nick se gîndise la atîtea altele, că necesitatea de a turna azot lichid în bidon o dată pe zi îi ieșise complet din minte. Acum, își dădu seama că dacă nu ajunge la bidonul din Chevrolet-ul lui Abruzzi pînă luni după-amiază, ovulele alea se stricau și se alegea praful de toată schema.

Îl trecură toate sudorile pînă cînd polițiștii plecară seara din laborator și rămase singur. Îl chemă pe Abruzzi, sperînd

că poliția nu asculta telefoanele din clinică, sperînd ca Dumbo să fie acasă, sperînd că planul mai poate fi salvat și sperînd că ei, „Cei Trei Fraieri", vor aduna caimacul din ceea ce la televizor fusese numit „Furtul secolului".

Slavă Domnului, Abruzzi e acasă și, înainte de a reuși să pună vreo întrebare, Kazanian începu să vorbească, cu voce joasă, stăruitoare.

— Nu spune nimic, Dumbo. Ascultă și fă ce-ți spun. Te scap de chestia aia astă-seară în loc de mîine. Bine ? Vino cu mașina la locul nostru obișnuit, la opt, și o să te aștept. Ai priceput ?

— Ei, zise Abruzzi, ce se-ntîmplă ? Ziceai că nu se duce la poliție și...

— Taci din gură ! zise Nick furios. Fii acolo cu mașina la opt.

Închise și se apucă repede de treabă. Alese cel mai mare bidon refrigerator pe care-l putea duce și îl umplu cu azot lichid. Apoi plecă de la clinică avînd o ultimă speranță : că poliția nu descoperise încă ieșirea dosnică spre strada 69.

Doar cînd se îndrepta spre Brooklyn, în Toyota sa, cu bidonul cu gaz lichefiat lîngă el, tremurul îi dispăru și începu să-și facă planul pentru restul serii.

Barul Turcului era gol, dar Pincus și Abruzzi stăteau în odaia dosnică, sorbind bere. Kazanian observă din expresia lor că erau cu adevărat speriați.

— O să meargă strună, zise, pentru a-i calma. Așa cum am zis.

— Așa cum *ai* zis, spuse Abruzzi, privind fix prin ochelarii cu lentile ca de sifon. *Ai* zis că n-o să meargă la poliție.

— Nu te mai agita, zise Nick cu răceală. A chemat poliția — ei și ? Le-am răspuns la întrebări și au cumpărat tot ce le-am vîndut.

— Da ? zise Pincus. Și ce e cu chestia aia, că bidonul trebuie să fie plin ca să nu se împută ovulele ?

Nick se lăsă pe spate, degajat.

— Nici o problemă, zise el. M-am gîndit la asta și am luat de la clinică destul azot lichid ca să ținem ovulele congelate. Mă gîndeam să iau bidonul acum, Dumbo, să nu așteptăm pînă mîine după-amiază.

— Păi cum ? zise Abruzzi. Ne-ai spus că fratele tău se îmbarcă doar luni.

— Așa e, zise Kazanian, dar erai atît de agitat că ții marfa în mașina ta, că m-am gîndit s-o duc la mine acasă.

— Cînd o chemi pe tipă ?

— Probabil mîine.

— Ascultă Nick, poate ar trebui să luăm suta aia de mii pe care o dă și să ne oprim aici.

— Nu, zise Kazanian. Asta e doar prima ei ofertă. O să cer un milion, cum am zis. Auziți, putem oricînd să scădem suma ; e mai ușor decît să crești prețul. Așa că cerem un milion și poate ne învoim la jumătate. Nu-i așa greu de înghițit, ce ziceți ?

Părură că acceptă și Nick așteptă cu nerăbdare să-și termine berile. Apoi toți trei se ridicară și ieșiră. Un tip care stătea la bar, în sala din față, îi privea fix. Purta jeans, o scurtă de piele neagră, iar părul lung și drept era lins și dat peste cap. Nu-i aruncară nici o privire, ceea ce era o greșeală. Abruzzi ar fi putut să-l recunoască.

Boston, *Massachusetts*

Monseniorul Terence Evelyn O'Dell ieși de la Azilul Sfîntul Bartolomeu, un loc de refugiu pentru preoții ieșiți la pensie, și se opri pe trotuar pentru a scoate un trabuc din cutia din piele de porc pe care o cumpărase de la Londra cu cincizeci de ani în urmă. Rupse vîrful cu grijă, îl umezi, apoi aprinse cu un chibrit lung. Suflă un norișor de fum către cerul nopții.

— Bună, lună, zise el vesel.

Începu să meargă încet către Beacon Hill. „Încercați să umblați trei kilometri pe zi", îi spusese chirurgul cel tînăr după cele trei accidente vasculare. „Și, adăugase sever, fără țigări, fără coniac."

— Da, domnule doctor, zisese monseniorul smerit și primul lucru pe care îl făcu la ieșirea din spital fu să cumpere o cutie de havane Garcia y Vegas și cea mai mare sticlă de Courvoisier pe care o găsi. Își închipuia că la optzeci și trei de ani nu mai avea ce afla de la viață și se putea întîlni cu Cel de Sus și într-o dispoziție voioasă.

Își calculase timpul perfect ; își termină trabucul chiar cînd ajunse acasă la profesorul T. Hiram Farthingale. Profesorul era proprietarul întregii case, o casă mare de piatră, pentru că avusese buna inspirație să se însoare cu o femeie bogată. Cînd ea murise (ce înmormîntare !) și Hiram se pensionase, casa cu cinci etaje începuse să arate și să miroasă ca un club de gentlemeni, ușor demodat. Acum era întru totul așa, cu biblioteca în dezordine, cu cabinetul intim, cu pivnița de vinuri și cu o menajeră-bucătăreasă care gătea cele mai bune cotlete de berbec din Boston.

— Bună seara, Bridget, zise O'Dell. Ce-ți mai face reumatismul ?

— E la înălțime, mulțumesc, zise ea. Dar încerc să sufăr în tăcere.

— E cel mai bine, zise el binevoitor, bătînd-o ușor pe braț.

Farthingale, îmbrăcat cu o haină uzată de catifea, îl întîmpină în pragul cabinetului. O'Dell fu fericit să vadă o cutie de havane deschisă pe măsuța dintre cele două fotolii de piele. Mai văzu o carafă plină din sticlă șlefuită și două pahare de coniac. Cei doi vechi prieteni se instalară, oftînd de mulțumire, la taifasul obișnuit de duminică seara.

— Am avut o vizită interesantă acum o oră, zise profesorul, turnînd coniac cu o mînă ușor tremurîndă. Un trimis al Biroului Federal de Investigații.

— Zău ? zise monseniorul zîmbind. Ai încălcat Hotărîrea Mann, așa-i ?

— Nu, Terry, zise gazda zîmbind. Dar în trecut m-au mai consultat în anumite probleme legislative neclare.

— Sper că te plătesc pentru treaba asta.

— Bineînțeles. Cu onorariu de consultant. Nu mult, dar apreciabil, fii sigur. E bine pentru ego-ul meu că, la vîrsta și la decrepitudinea mea avansată, părerile mele sînt încă socotite de valoare.

— Sigur că sînt, zise O'Dell energic. N-ai varice pe creier, Hiram ; pot să confirm. Hai să ne fumăm primul trabuc.

Aprinseră amîndoi încet, cu murmure de plăcere.

— Și ce problemă avea FBI-ul astă-seară ? întrebă preotul.

— Ai văzut cumva conferința de presă a lui Marilyn Taylor de la televizor ?

— N-am văzut-o, nu... un afurisit de deranjament la stomac tocmai atunci. Dar s-a vorbit mult despre asta la azil. Înțeleg că ovulele bietei femei au fost furate de la o clinică de combatere a sterilității.

— Exact.

— Un lucru oribil. Oribil că i-au fost scoase din corp, în primul rînd, și oribil că i-au fost furate. Sînt sigur că ești

conștient de restricțiile impuse de biserică privind noile metode de concepție.

— Sînt. Dar FBI-ul nu e prea interesat de semnificația religioasă sau etică a furtului. Pur și simplu vor să știe dacă, din punct de vedere legal, fapta asta poate fi considerată răpire. Dacă da, ei trebuie să se implice în anchetă conform Hotărîrii Lindbergh.

— Înțeleg, zise O'Dell, trăgînd din trabuc și sorbind din coniac. Și ce le-ai spus ?

— Le-am spus că aș vrea să examinez atent problema și să-mi exprim o părere cît de repede pot. Dar, în acest caz, sînt sigur că prima reacție se va dovedi cea corectă. Furtul ovulelor nu poate fi considerat răpire deoarece răpirea presupune luarea unei persoane dintr-un loc. Oricît mi-aș chinui imaginația, nu pot să consider un ovul nefecundat ca pe o persoană.

Monseniorul turnă coniac pentru amîndoi.

— Ești absolut sigur, Hiram ? întrebă el. Se știe că un ovul nu are încă o existență senzorială, dar potențialul există.

Profesorul îi zîmbi musafirului său.

— Nu poți răpi un potențial, Terry, zise el blînd. Ovulele nu trăiesc.

Preotul îl privi pe celălalt gînditor.

— Să presupunem, zise el, că un nefericit își taie un deget într-un accident în fabrică. Zici că degetul tăiat este viu ?

Farthingale reflectă un moment.

— Nu, zise el într-un tîrziu. Nu are viață proprie. E un obiect.

— Să presupunem în continuare că victima este dusă degrabă la un spital, împreună cu degetul tăiat, și, prin miracolul microchirurgiei moderne, degetul este prins la loc și în final devine o parte controlabilă și folositoare a corpului. Admiți că se poate întîmpla așa ceva ?

— Admit.

— Cu alte cuvinte, ceea ce mai întîi era un obiect lipsit de viață devine o parte a unui organism viu.

Profesorul luă o înghițitură de coniac, știind unde duce acest raționament.

— Dar înainte de a fi prins la loc, zise el, degetul era insensibil. Era mort. Nu avea, de fapt, din punct de vedere al legii, o valoare determinată.

— Atunci legea e tîmpită. Degetul era de mare valoare pentru victima care l-a pierdut. Era o parte din corp, din piele, din oase și țesuturi. Acum, hai să presupunem că, printr-o întîmplare neobișnuită, degetul este furat înainte ca chirurgul să-l coasă la loc. Acest furt nu ar fi asemănător cu o răpire ? N-ar fi luarea dintr-un loc a unei persoane *întregi,* de acord, dar ar fi luarea unei părți dintr-o persoană, o parte cu potențial de a trăi din nou.

— Aha ! strigă Farthingale. A trăi din nou ! În acest punct analogia ta își pierde semnificația. Ovulele lui Marilyn Taylor nu au avut niciodată o existență conștientă. Ele pot răspunde, poate, la stimuli chimici, dar nu simt durerea și nici nu reacționează rațional.

— De unde știi ? întrebă O'Dell.

— Ce să știu ?

— Că un ovul nu simte durerea. Ar putea foarte bine să fie o structură cu reacții instinctuale față de lumea din jurul ei.

— Astea-s tîmpenii ! strigă profesorul.

— Potențialul există, insistă monseniorul. Nu vezi ? Un ovul femeiesc poate foarte bine să devină jumătate dintr-un Einstein, dintr-un Shakespeare sau dintr-un Rembrandt.

— Sau Jack Spintecătorul. Nu voi admite că posibilitatea ca ovulul lui Marilyn Taylor să devină o ființă omenească îl face să fie considerat o persoană.

— O persoană *potențială,* declară O'Dell, și dacă negi asta, negi valoarea vieții.

Fu deschisă încă o sticlă de coniac, se serviră trabucuri și cearta continuă pînă tîrziu în noapte. Apoi fu chemat un taxi care îl transportă pe slujitorul Domnului, cherchelit și voios, înapoi în locurile caste ale azilului Sfîntul Bart. Dar nu înainte de a-și îmbrățișa și binecuvînta gazda, și ea afumată și zîmbind în neștire.

Manhattan, *New York*

După ce Marilyn Taylor oferise la televizor 100 000 de dolari pentru restituirea ovulelor, zeci de telefoane se primiră în casa de pe strada 63 și mai multe scrisori apărură pe sub ușă. Toți pretindeau că se află în posesia ovulelor și cereau să știe cînd și cum își vor primi recompensa.

— Și ăsta e doar începutul, zise locotenentul Jeffrey McBryde. Toți șnapanii din New York or să-și încerce norocul.

— Și ce facem ? întrebă Marilyn.

Detectivul își frunzări carnetul.

— Dr. Primster mi-a dat o descriere foarte amănunțită a bidonului cu ovule : mărime, culoare, formă, producător și marca clinicii, care a fost aplicată pe latura bidonului. Dacă cerem fiecăruia să descrie bidonul, aflăm repede dacă e doar un trișor care încearcă să ne tragă pe sfoară.

— Te gîndești la toate, zise ea cu admirație.

— Da, zise el.

Era luni dimineața și stăteau în salon, beau cafea neagră și mîncau cornuri. Polițistul îi amintea lui Marilyn de Gary Cooper în tinerețe, dar mult mai ferm. Și atît de sigur de el, că i-ar fi plăcut să-l prostească. Șeful lui, inspectorul adjunct Hugh K. Gripsholm, n-avea decît să creadă că McBryde „se îmbracă bine", dar ei i se părea că locotenentul se îmbrăca precum un ucenic la morgă.

Dar avea niște ochi albaștri ca cerul ; ăsta era un punct în plus.

— Să vedem, zise el, uitîndu-se în carnet, conform declarației dumneavoastră, singurii care știau că vreți să vă donați ovulele erați dumneavoastră înșivă, secretara dumnea-

voastră, Harriet Boltz, Eve și Eric Bannon și personalul de la clinica lui Primster. Corect ?

— Da.

— Aha, zise el, privind-o pe gînduri. Cred că o să stau de vorbă cu domnișoara Boltz și cu familia Bannon.

— De ce ?

— Ca să aflu cam cc făceau la ora furtului.

— E o prostie, zise ea. Harriet, Eve sau Eric n-aveau absolut nici un motiv să-mi fure ovulele. Sînt la fel de dărîmați ca și mine de chestia asta.

— Oricum, o să-i verific, zise el. Pentru orice eventualitate. Apropo, unde erați sîmbătă seara la ora zece ?

Se uită fix la ea.

— Doamne Sfinte, doar nu crezi că mi-am șterpelit singură ovulele, nu ?

— N-ar fi prima dată cînd o persoană publică simulează un furt de dragul publicității.

— Ei bine, pentru știința dumitale, domnule, sîmbătă seara la ora zece eram zizi în pat și dormeam după anestezie.

— Puteați să angajați niște hoți.

Ea clătină din cap, uimită.

— Ești un mizerabil, asta ești.

Se întinse după pachetul de țigări.

— Vă rog, nu fumați în prezența mea, zise el. S-a dovedit că și fumul de la țigările altora este cancerigen.

Ea plesni cu palma în masă.

— Destul, zise ea cu furie. N-am de ce să înghit rahatul ăsta, nici de la dumneata, nici de la altcineva.

Arătă cu degetul spre ușă.

— Adio, băiete. O să-l rog pe șeful dumitale să-mi trimită alt copoi. Te-ai aranjat. Mai ai vreo ultimă dorință ?

— Da, să sug la mama, zise el. Se ridică și își aranjă carnetul în buzunar. M-am săturat, domnișoară Taylor. Foarte mulțumesc. Am și altceva mai bun de făcut decît să umblu după ovulele alea ridicole.

Se îndreptă spre ușă.

— Stai niței, zise ea în grabă. Nu fi chiar așa de înțepat.

— N-am umblat eu după cazul ăsta, îi spuse el. Mi-a fost repartizat. Mi se poate lua foarte simplu.

— O, taci din gură și stai jos, zise ea supărată. N-o să fumez în prezența dumitale. Mulțumit ?

El rămase însă în picioare, privind-o cu fața dură.

— O să păstrez cazul, zise el, dacă o să mă tratați cu oarecare respect. Sînt ofițer de poliție, domnișoară Taylor, nu unul din admiratorii dumneavoastră libidinoși.

— Bine, bine, zise ea morocănoasă, am înțeles. Acum ia loc și calmează-te.

El se așeză la masă în silă. Ea îi mai turnă cafea.

— Totdeauna ești așa sensibil ? întrebă.

— Numai cînd cred că sînt luat peste picior.

— Cine te ia peste picior ?

— Parcă dumneavoastră, zise el. Pretindeți că n-ați pornit toată tevatura asta doar pentru publicitate. Atunci de ce ? Sînteți tînără și bogată. Luna viitoare o să aveți un alt ovul. Ce e așa mare nenorocire că vi s-au furat ovulele alea ?

Ea se aștepta ca cineva s-o întrebe asta și își pregătise un răspuns pe care îl credea mișcător și credibil.

— Ascultă, zise ea, acelea sînt ovulele *mele.* Sînt parte din mine. Și nu vreau ca niște ticăloși nenorociți să umble să le vîndă ca suvenir. Ești bărbat ; nu cred că mă înțelegi. Dar orice femeie ar simți la fel — ca și cînd ar fi fost violată. M-a tăiat un chirurg ca să-mi scoată ovulele alea și ca să o ajut pe cea mai bună prietenă a mea care vrea cu disperare un copil. Crezi că o să las un împuțit de escroc să strice tot ? Numai gîndul că un nespălat oarecare umblă de colo-colo cu ovulele mele mă face să iau foc.

Jeffrey McBryde o privi ciudat, apoi își termină cafeaua.

— Accept că nu vă înțeleg, zise el, dar asta nu contează. Ce contează e că s-a comis un delict grav. Acum, aș dori să vorbesc cu Harriet Boltz, dacă este aici.

— Da, e sus. O să-i spun să coboare.

— Vreau să vorbesc numai cu ea.

Marilyn Taylor oftă.

— Doamne, ești ca un catîr. Bine, fă cum vrei.

— Asta și am de gînd, zise detectivul.

Staten Island, *New York*

În clipe de emoție maximă, Ronald Yates începea să respire pe gură și asta i se întîmplă duminică după-masă.

Ieși pe pe la ora trei după amiază să cumpere cina mamei sale : doi pui fripți, o jumătate de kilogram de macaroane, trei castraveți murați și o cutie de ecleruri cu ciocolată. Se întoarse cu ospățul acasă și o găsi pe doamna Gertrude Yates bombănind, cu privirea ațintită în ecranul gigantic.

— Au întrerupt un film minunat, îi spuse lui Ronnie. *Făptura care a mîncat Osaka*. Marilyn Taylor aia ține o conferință de presă.

Aruncă mîncarea în poala mamei sale și se repezi pe scări, în altar. Înăuntru, cu ușa încuiată, dădu drumul televizorului și video-recorderului în care puse o casetă goală, ca să-i înregistreze apariția. O privea cu aviditate pe Zeița Iubirii lui și începu să respire greu pe gură.

Nu înțelegea bine toată povestea cu scoaterea ovulelor, cu fecundarea *in vitro* și cu transferul de embrioni. Dar pricepu că iubita lui fusese jefuită de ceva de mare preț pentru ea. Era destul ca să-i fiarbă sîngele în vine.

Și, mai mult, știa cine comisese fapta : cei doi vagabonzi pe care îi văzuse intrînd și ieșind din clădirea de pe strada East 70th. Cărau o găleată mică albă, care probabil era bidonul pomenit de Marilyn la televizor. Ronnie scormoni în buzunarul pantalonilor și pescui plicul de chibrituri pe care i-l dăduse unul din tipi.

Barul Turcului ; Grătar. Bulevardul Atlantic. Brooklyn.

Primul impuls pe care-l avu fu să cheme poliția și să le spună ce a văzut sîmbătă seara. Dar, așa cum se întîmplă cu toți bărbații, glandele o luară înaintea minții. Dacă putea să

recupereze ovulele lui Marilyn și să i le restituie personal, devenea în ochii ei un erou. Bineînțeles, ar refuza recompensa ; banii ar strica totul. Dar sigur l-ar invita la o întîlnire, numai ei doi. Ar putea chiar petrece o seară divină împreună cu el, la Șopronul Dragostei, un patinoar din New Brighton.

Hotărît să-și dovedească loialitatea, își zbîrli părul și-și bombă pieptul, ca partenerul lui Marilyn din *Singood Marinarul*. Viteazul învingea o bandă de pirați priapici ca s-o salveze pe vedetă de la o soartă îngrozitoare și o aducea înapoi, la casa ei strămoșească din Toowomba ; acolo, ea îl răsplătea pe salvatorul ei oferindu-i mîna și o turmă de oi, a doua ca mărime din Australia.

Brooklyn, *New York*

Transferul avu loc pe o stradă întunecată, la un bloc distanță de Barul Turcului. Bidonul fu scos din portbagajul lui Abruzzi. Kazanian îl puse cu grijă pe scaunul de lîngă șofer din Toyota lui, după ce așeză recipientul cel mare cu azot lichid pe jos, în spate.

— Totul e ca la carte, îi asigură pe ceilalți. Îl duc mîine la fratele meu. Pe urmă o sun pe tipă.

— Ține-ne la curent, zise Sol Pincus.

— Sigur, spuse Nick. Îmi închipui că vrea s-o termine cît mai repede.

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine, zise Dumbo. Sînt pe dric cu fondurile.

— Mie-mi spui ? Vorbim mîine.

Așteptă pînă plecară, apoi se sui în mașină și porni spre demisolul lui de pe Bergen Street. Se întreba cum o să toarne lichidul din găleată în bidonul cu ovule. De fapt era atît de preocupat de asta, încît nu observă în urma lui Volkswagen-ul uzat, care încetinea și cotea o dată cu el.

Era pe bulevardul Nostrand cînd, deodată, VW-ul acceleră, ajunse în rînd cu el, ca pentru depășire, și brusc îi tăie drumul, atît de scurt că trebui să calce frîna, ca să nu se ciocnească. Și așa, cele două mașini opriră în scrîșnet, Toyota cu aripa stîngă în botul VW-ului.

Nick se aplecă peste geam.

— Tîmpitule ! strigă el. Ce dracu' faci ?

Portiera Volkswagen-ului fu deschisă de un puști blond.

— Hei, domnule, țipă, ai luat foc ! Ies flăcări din spate, chiar de sub rezervor.

— O, Doamne, se văită Kazanian.

Țîșni afară din mașină, lăsînd portiera deschisă. Fugi în spatele mașinii. Nu văzu nici o flacără. Nici fum. Se lăsă în genunchi și-și băgă mîna pe sub mașină. Nu era încinsă.

Se ridică, gata de ceartă cu puștiul cel blond. Dar Volkswagen-ul o luă din loc cît ai clipi, în scrîșnet de cauciucuri.

— Ei ! strigă Nicholas, fugind după el. Lua-te-ar dracu' de tîmpit !

Dar VW-ul se îndepărtă atît de repede, încît nici nu-i văzu numărul. Văzu doar un abțibild mare pe geamul din spate. Și văzu „Delicios" scris pe el — fără să priceapă ce însemna.

Înjurînd cu sete, se întoarse la Toyota lui, închipuindu-și că șoferul Volkswagen-ului era vreun țicnit care făcea poante spunînd unuia și altuia că i-a luat foc mașina. New York-ul era plin de asemenea idioți.

Era cît pe-aci să pornească — dar nu porni. Stătea acolo, năucit, și se uita la locul gol de lîngă el ; își dădea seama că bidonul cu ovulele lui Marilyn Taylor dispăruse. Fusese furat.

— ...mă-tii de hoț ! urlă el disperat.

Manhattan, *New York*

Sam Davidson se trezi tîrziu luni dimineață, cu gust acru în gură. Avea o mie în portmoneu și asta îi părea un semn bun. Și Marilyn Taylor fusese atinsă bine, iar lui treaba asta îi făcea o plăcere deosebită.

— Există o dreptate, zise el cu glas tare.

Se îmbrăcă repede, își adulmecă șosetele și cămașa. Decise că ar fi bine să cheltuiască ceva din mie pe haine noi, care să-i ajungă măcar o săptămînă. Și eventual să caute un hotel mai bun, unde să nu existe curse de gîndaci pe hol în fiecare seară.

Cumpără ziarele de dimineață, apoi porni prin oraș, observîndu-i pe truditorii care alergau la munca lor de birou cu program fix. Niște tîmpiți. Mai bine ar jefui o bancă, decît să intre din nou în așa o moară. Și, ca să-și demonstreze că știe să trăiască, se opri la Regency și luă un mic dejun de treizeci de dolari ; în timp ce-și aștepta ouăle Benedict, citi relatările din ziare despre furtul ovulelor.

Se potrivea de minune, reflectă el, pentru că avea acum un motiv cum nu se putea mai bun ca să-l temporizeze pe Champ DuBois. După ce termină și a treia ceașcă de cafea, se duse la un telefon public din hol.

— Aici Sam Davidson, Champ, zise el voios. Ei, nu te superi că-ți spun pe nume, nu ?

— Deloc.

— Cred că ai auzit ce i s-a întîmplat lui Marilyn Taylor.

— Am auzit.

— Am chemat-o aseară, să-i spun ce rău îmi pare, zise Sam. E înnebunită. Casa îi viermuiește de polițiști și toate leprele din New York sună după răscumpărare. M-am gîndit

că nu era momentul să-i spun de scenariu sau să-i fixez întîlniri cu tine. Las-o cîteva zile, să se liniștească, și o atac.

— Aha ! zise DuBois. Furtul mi-a schimbat planurile întrucîtva. Mai bine vino-ncoace cît poți de repede.

— Ăăă, poate mai încolo, zise Davidson. Am o grămadă de treburi azi — întîlniri, chestii de rezolvat.

— Cît poți de repede, repetă DuBois. În jumătate de oră. E bine ?

Tonul nu era chiar amenințător. Era doar calm și egal. Dar cu atît mai convingător.

— Ăăă, sigur, zise Sam încurcat. Cred că pot să sar peste cîteva chestii.

— Sari, zise Champ.

Cînd Sam ajunse la locuința cea grozavă, îl găsi pe proprietar îmbrăcat complet în alb : costum, cămașă, cravată, ciorapi, pantofi, toate albe. Chiar și ramele ochelarilor lui opaci erau albe. Și bea ceva alb dintr-un pocal de cristal.

— Chivas cu lapte, zise DuBois, ridicînd paharul. Nu vrei să încerci ?

— Nu, mulțumesc, zise Sam. E un pic prea devreme pentru mine.

— Niciodată nu e prea devreme, zise DuBois și își potrivi trupul costeliv într-un jilț de piele, cu picioarele spînzurînd peste unul din brațe.

— Povestea asta cu Marilyn Taylor — o chestiune interesantă. O treabă dinăuntru, evident ; sînt sigur că și curcanii își dau seama de asta.

— O, da, zise Sam. Probabil o rezolvă în vreo săptămînă.

— Da, zise Champ, așa am apreciat și eu. Totuși, după cum a spus la conferința de presă, dacă hoții nu toarnă tot timpul azot lichid în bidon, ovulele mor. Și nu vor avea ce să-i vîndă.

— Da, am citit și asta.

Lentilele cele negre erau întoarse în direcția lui Davidson, așa că el presupunea că DuBois se uita la el.

— O sută de mii de dolari este o recompensă ridicolă, continuă Champ. O doamnă cu averea ei poate plăti un milion. Cel puțin. Nu crezi ?

— Ar putea ridica prețul, zise Sam, precaut. Dumnezeu știe că are de unde.

— Interesantă provocare.

— Ce ?

— Să iei ovulele de la hoți înainte ca ei să le revîndă, sau înainte de a fi găsite de jandarmi. Gîndește-te ce-ar însemna pentru tine. Sînt sigur că, în semn de recunoștință, ar consimți să joace în filmul tău cel nou.

— Poate. Dar nu sînt detectiv. N-aș ști de unde să încep.

— Asta n-ar trebui să fie prea greu. Presupunînd că hoții au văzut-o pe Marilyn la televizor — o presupunere nu tocmai lipsită de logică — ei trebuie să fie conștienți de necesitatea de a completa azotul lichid.

— Asta pricep, zise Sam, dar unde bați ?

— Uite unde bat, dragă domnule. De unde ar lua hoții azot lichid ? Sînt sigur că nu se vinde nici la Macy's, nici la Woolworth's, nici la K-Mart și nici alături, la menaj.

— Probabil că l-ar lua dintr-un loc unde se vinde tehnică medicală și de laborator, ghici Sam.

— Exact. Și dacă ai verifica vînzările de azot lichid din ultima vreme, din locurile astea, ai putea găsi un fir promițător către diletanții care au comis un delict fantastic.

— Ei, stai puțin, protestă Davidson. Pot fi o sută de locuri ca ăsta în New York. Ar lua luni de zile să le verifici.

— O, personalul n-ar fi o problemă, zise DuBois încet. Pot să angajez imediat o echipă de tipi deștepți și zeloși pentru cercetările propriu-zise. Ceea ce vreau de la tine este o listă completă cu nume și adrese de locuri unde se poate cumpăra azot lichid.

— De la mine ? strigă Sam. De unde să iau așa o listă ?

— O, ești un tip inteligent, Sam. Pot să-ți spun Sam, nu ? Nu cred că o să ai probleme cu informația de care am nevoie.

— Nu, zise Davidson. Nu conta pe mine. Nu vreau să mă bag.

— Dar te-ai băgat deja, zise celălalt cu blîndețe. Nu-ți dai seama ? Vrei să obții serviciile lui Marilyn Taylor pentru noul tău film. Găsindu-i ovulele, asta îți e garantat.

— Și tu ce ai la afacerea asta ? întrebă Sam cu curaj.

— Recompensa, zise Champ rînjind. Cu puțin noroc, un milion de dolari. Și cu un risc mai mic decît dacă încercam să-i fur bijuteriile.

— Nu ține, zise Sam, clătinînd din cap. Să presupunem, să presupunem doar, că iau ovulele și i le dau înapoi lui Marilyn. E atît de recunoscătoare, că acceptă să joace în *Private Parts : Two.* Bun, asta-i una. Dar de unde apare milionul de dolari ? Că doar n-o să joace și în film și să-ți dea și ție un milion.

— Ba cred că da, zise DuBois. Ovulele fiind luate de la hoții inițiali, eu intru în posesia lor și devin hoțul *de facto.* Tu acționezi ca intermediar. Tu faci legătura între hoț și victimă. Numai tu poți garanta recuperarea ovulelor. Ea o să plătească recompensa conform cu instrucțiunile mele. Banii îți sînt înmînați ție, ca să mi-i predai mie. În schimb, ovulele îți sînt înmînate tot ție, ca să le predai lui Marilyn.

— N-o să meargă. N-o să accepte.

— N-o să aibă încotro. Dacă vrea ovulele înapoi.

— Nu-mi place, zise Sam. Am făcut eu ceva porcării la viața mea, numai pentru că a trebuit. Dar nu mi-am asumat niciodată riscul să stau la pîrnaie. Mă depășește.

— Destul de prost, zise DuBois cu nepăsare. Deci, o să trebuiască s-o sun pe doamna și să-i spun că ți-am dat o mie de dolari ca să ne faci cunoștință și să-i cer să-mi spună cînd ne întîlnim. Acesta ar fi sfîrșitul speranțelor tale de a o mai vedea în filmul tău.

Sam Davidson simți cum un clește îl strîngea de ceea ce avea mai de preț.

— Bine, bine, zise el gemînd. O să joc cum îmi cînți.

Se tîrî înapoi la hotelul rufos din Times Square, nemaidorind să-și cumpere nici o pereche de șosete. Nu făcea altceva decît să mediteze la mizeria de capcană în care căzuse și se gîndea cum dracu' o să adune o listă cu locurile din New York unde se vindea azot lichid.

Euforia matinală i se evaporase și era într-o stare mizerabilă cînd descuie ușa camerei lui de la hotel. Mario (Năsosul) Zucchi stătea pe patul nedesfăcut, iar una din gorile se sprijinea de perete.

— Salut, măi, rahat de muscă, zise Mario cu voioșie.

Cairo, *Egipt*

Agentul CIA pe numele său de cod Ptolemeu era nou venit în oraș. Era prima lui misiune pe teren și nu voia deloc s-o zbîrcească.

— Nimica toată, îl asigură Șeful. Omul tău de legătură e un tip pe nume Youssef Khalidi. Cred că-i kurd, sau poate din Belucistan. Noi îi spunem Joe și-l folosim de ani de zile. La fel și englejii, francujii, nemții și rușii. Ia hașiș de cînd îl știu și mai tot timpul e aiurea. Dar cîteodată vine cu cîte un pont. De obicei îi dăm cincizeci de dolari americani. Niciodată peste o sută. E doar un informator de mîna a treia și atît.

— Bine, zise Ptolemeu nervos, am priceput. Unde îl găsesc ?

— La cafeneaua Coney Island, zise Șeful. Toți taximetriștii știu unde e.

— Și cum îl recunosc ?

— O să poarte o djellaba cu dungi verzi și o să aibă la el un număr din *Playboy*. Imposibil să-l ratezi. Servește-l cu niște curmale și vezi dacă are vreo idee. Dacă are, și crezi că e de interes — cincizeci de verzi. Dacă e senzațională — o sută. Dar nu mai mult. Treci pe la mine, pe la hotel, după ce vă despărțiți. Acum, du-te.

Cafeneaua Coney Island îi păru lui Ptolemeu un decor dintr-un film cu Humphrey Bogart : perdele din mărgele, trei tipi care cîntau un jazz cumplit, o dansatoare grasă care-și mișca pîntecele de parcă era drogată cu somnifere, miros de tămîie și hașiș și o adunătură de turiști americani în pantaloni scurți de poliester și cămăși à la Harry Truman, care savurau culoarea locală.

Îl găsi ușor pe Youssef Khalidi ; era singurul care purta djellaba și avea pe masă un număr din *Penthouse.* Ptolemeu se gîndi că semnalmentele corespundeau îndeajuns.

— Joe ? zise el.

Khalidi ridică ochii de la narghilea. Avea barbă și purta ochelari pătrățoși à la B. Franklin.

— *Effendi,* zise el, zîmbind cu un dinte de aur. Rog, luați loc lîngă mine. Eu beau arac. Foarte gustos. Doriți ?

— Mulțumesc, nu, zise repede Ptolemeu, care nu consumase altceva decît Kaopectat de cînd venise la Cairo. Poate o sticlă mică de Perrier. Se poate ?

— Sigur, zise Khalidi, ridică mîna și pocni din degete. Apăru imediat un chelner. Joe sporovăi într-o limbă de neidentificat pentru american.

— Ceream ca sticla să fie adusă și deschisă sub ochii dumneavoastră, *effendi.* Dacă nu așa, atunci poate că apă chioară se turna într-o sticlă folosită. Înțelegeți ? Acum, vreți să luați masa ? Există aici un cîrnat Coney Island, pus într-o chiflă. Specialitatea casei.

— Da ? zise Ptolemeu cu îndoială. Din ce e făcut ?

— Carne de capră tocată, curmale, nuci, smochine. Delicios.

— Cred că-l sar, zise agentul, înghițind în sec.

— Cum doriți.

Sticla de Perrier fu adusă, deschisă cu mare ceremonie și se turnă din ea într-un pocal din alamă mată. Khalidi ridică paharul cu arac.

— Fie ca necazurile să vă fie mici, zise el. Dar zîmbiți. Am zis ceva cu umor ?

— Toastul. În țara mea, se spune așa numai la nunți.

— Da ? De ce ?

— Ei, se toastează pentru mire și mireasă : „Fie ca necazurile să vă fie mici." Se referă la copiii care ar putea să vină.

— În țara dumneavoastră, copiii sînt necazuri ?

— Nu neapărat, zise Ptolemeu cu sinceritate. E un joc de cuvinte, știi. Cel care toastează speră ca cei pentru care toastează să nu aibă alte necazuri, decît copiii mici.

— Deci, copiii mici sînt necazuri ?

— Relativ, zise agentul, cu pupilele deja lucitoare. Dar se spune așa în glumă. Nu e un blestem.

— Dar de ce să fie copiii, un dar al Cerului, necazuri ?

Americanul cedă.

— Chiar nu contează, zise el, sorbind adînc din apa minerală caldă. Îmi pare rău că am adus vorba. Auzi, ai ceva pentru noi ?

Khalidi împinse narghileaua la o parte și se aplecă peste masă.

— Ceva excesiv de important, spuse încet, cu respirația mirosind a malț. Așa de important, că nu pot să-l divulg decît dacă primesc cinci sute de dolari americani. Sînt într-un mare pericol personal dacă vorbesc.

— Îmi pare rău, zise Ptolemeu. Cincizeci e tot ce pot să-ți dau.

— Deoarece prețuiesc lunga și confidențiala mea asociere cu prietenii mei yankei, voi divulga această informație cu adevărat fantastică în schimbul a două sute.

— Uite cum facem, zise agentul, îmi spui despre ce e vorba și dacă cred că arde, ridic prețul la o sută. Bine ?

Joe oftă.

— *Effendi,* te tocmești ca un geambaș de cămile. Bine, uite : Ai auzit ce i s-a întîmplat lui Marilyn Taylor, frumoasa și populara regină a filmului ?

— Da, cineva i-a șutit ovulele.

— Asta am aflat, zise Khalidi, aproape în șoaptă. Furtul ovulelor a fost pus la cale și organizat de o sectă teroristă musulmană cu baza în Beirut și finanțată de Iran.

Ptolemeu privi o altă dansatoare din buric care ocupase scena și care acum pirueta pe ritmul unui cunoscut refren cîntat de grupul de jazz. Buricul dansatoarei, gîndi el, părea atît de adînc și mare, cît să încapă în el o cupă de înghețată.

— Cum se cheamă organizația asta teroristă ? întrebă el.

— Vorbiți araba ?

— Nu.

— Dar persana ?

— Nu.

— Dar ebraica ?

— Nu. Doar engleza.

— Ei, în engleză secta se cheamă Brațul Domnului.

— Brațul Domnului ?

— Constituită ca atare, adăugă Khalidi. Ovulele au fost deja scoase din America, cu valiza diplomatică a ambasadei Bulgariei. Mîine vor fi în Liban.

— De ce vrea Brațul Domnului ovulele ?

Joe își frecă degetul mare de arătător.

— Pentru bani, bineînțeles. Răscumpărarea. Vor cere cel puțin un milion de dolari americani pentru restituirea ovulelor. Vor să cumpere mitraliere de la ruși.

Ptolemeu își aminti de o prelegere de la Langley. „În această meserie", zicea instructorul, sever, „tot ce pare exagerat este normal".

Agentul respiră adînc.

— Bine, zise el, ia-ți suta. Ți-o dau pe sub masă.

— Îți mulțumesc, *effendi.*

— Acum mă duc, zise acesta, ridicîndu-se.

— Stai, stai, zise repede Youssef. N-ai plătit consumația. Și nu-i da chelnerului mai mult de un dolar bacșiș, că altfel nu te mai respectă.

Ptolemeu luă un taxi pînă la hotel și își găsi șeful la bar. Bea ceva dintr-un pahar înalt, în vîrf cu o umbrelă mică de hîrtie. Se duseră la o masă într-un colț și agentul repetă ceea ce îi spusese Khalidi.

— Doamne Sfinte, zise Șeful. Ar putea fi o tîmpenie, dar e așa o chestiune ticnită, că probabil e adevărată. Ar putea genera un conflict internațional. Mai bine informez de urgență la Langley, să văd ce vor să facem.

— Nu uita să menționezi și numele meu, zise Ptolemeu.

Manhattan, *New York*

Locotenentul Jeffrey McBryde era sigur, în limitele raționii, că nici Harriet Boltz, nici Eve sau Eric Bannon nu aveau de-a face cu furtul. Dar, în orice anchetă a poliției, exista o anumită procedură, chiar dacă pur și simplu te învîrteai pe loc. Așa că stătu de vorbă cu doamna Boltz și apoi se duse la Scarsdale unde puse întrebări soților Bannon. După asta, fu satisfăcut că cei trei erau curați ca lacrima.

Înainte de a se întoarce în oraș, îl sună pe sergentul Leonard Rumfry, unul din trepăduși, și-i spuse să-l ia pe Nicholas Kazanian de la clinică și să-l ducă la secția de poliție, sub pretextul de a i se transcrie declarația oficială.

— Cît aștepți să se bată la mașină, zise McBryde, pune-l pe bărbat să se uite prin dosarele cu poze de suspecți și să vadă dacă identifică pe vreunul din vagabonzii care l-au legat.

— Pierdere de vreme, zise sergentul. Kazanian ăsta e băgat pînă în gît.

— O știi și tu, o știu și eu, zise locotenentul, dar ca să-l dovedim, cere timp. Mă duc spre casa Taylor. Dă-i de lucru lui Kazanian pînă ajung la tine.

Pe strada East 63rd i se spuse că Marilyn era ocupată pe moment ; dădea un interviu unei reviste de scandal din Oslo. Așa că McBryde își pierdu timpul cu Gary Flomm, asistentul ei pentru relații cu publicul, uitîndu-se prin scrisorile de la tot felul de nebuni care susțineau că au ovulele și cereau recompensa.

— Toată marfa asta e de aruncat, zise detectivul furios, cîntărind din ochi maldărul de scrisori.

— Dar o să le verificați, nu ? zise Flomm. Poate una e reală.

— O să le verificăm — pînă la urmă. Dacă nu apare altceva mai interesant. Cum e cu telefoanele ?

— Încă primim. Cer fiecăruia care sună să descrie bidonul. Nu poate nici unul.

— Se-nțelege.

— Dar pentru mine e greu să răspund la toate telefoanele astea tîmpite. Unii dintre țicniții ăștia îmi fac viața grea cînd le spun să se ducă naibii. N-ar putea tipii dumneavoastră să se ocupe de asta ?

McBryde clătină din cap.

— N-am destui oameni acum. Ascultă, știu că treaba asta e importantă pentru voi, dar noi avem patru sau cinci crime pe zi, plus nu știu cîte jafuri, violuri, spargeri, atacuri și altele. Sîntem prea puțini cîți sîntem. Așa că dacă poți să ne ajuți cîteva zile, n-ar strica.

— Să zicem. Cîteva zile. Ei, trebuie să întrerup interviul. Marilyn i-a promis tipului o jumătate de oră și a trecut mai mult.

— Spune-i, te rog, Maiestății sale că aș vrea să vorbesc puțin cu ea.

Flomm se întoarse și-l îndreptă spre salonul de la etajul al patrulea. Marilyn stătea lungită pe canapea și vorbea la un telefon alb, extravagant. Cînd îl văzu pe detectiv, stinse țigara pe care o fuma și-i făcu semn să se așeze într-un fotoliu.

— Supraviețuiesc, dragă, spunea ea. Sînt sigură că totul o să fie bine. Mulțumesc că m-ai sunat. Ai fost drăguț.

Închise și-i făcu cu ochiul lui McBryde.

— Era președintele, zise ea.

— *Președintele ?*

— Președintele de la Magnum Pathway Films, prostuțule. Nu mă trag de șireturi cu Casa Albă, deși am fost o dată acolo la masă. Gazpacho[1] era cald și cafeaua rece. Cum te descurci, Sherlock ?

(1) Un fel de ciorbă rece preparată cu pîine și zarzavat.

— Merge, zise el. Voiam să vă întreb. Cîtă lume de la Hollywood știa că veniți la New York ?

— Toată lumea, zise ea prompt. N-a fost un secret. A scris în toate ziarele și în rubricile de bîrfă. De ce ?

— Mă întrebam dacă nu cumva vi se trage de pe Coasta de Vest. Aveți ceva dușmani pe acolo ?

Ea rîse. Era o explozie de veselie, se cutremura toată de rîs de o dureau fălcile. Se tăvăli de rîs.

— Ceva dușmani ! *Ceva ?* Tipule, am mai mulți dușmani decît fire de păr în cap. Trebuie să stai la coadă ca să mă dușmănești.

— Nu pare să vă deranjeze.

— De ce să mă deranjeze ? Am o meserie dură. Dacă încerci să fii drăguț, o încasezi imediat. Spune-mi, porți tot timpul același costum negru ?

— Nu este *același* pe care îl purtam cînd ne-am văzut prima oară, domnișoară Taylor. Am din întîmplare patru costume negre.

— Chiar la fel ?

— Da.

— Minunat, zise ea. Și pun pariu că porți chiloți de box și ciorapi pînă la genunchi.

— Ca fapt divers, da, zise el. Dar îmi scapă de ce ar trebui să vă intereseze cum mă îmbrac, domnișoară Taylor.

— Și chestia asta, zise ea. Vrei, te rog, pentru Dumnezeu, să nu-mi mai zici domnișoară Taylor ? Mori dacă-mi spui Marilyn ? Zău, e foarte ușor. Trei silabe : Ma-ri-lyn. Încearcă.

— Marilyn, zise el cu voce mică.

— Foarte bine, zise ea, aprobînd din cap. Cînd te duci diseară acasă, exersează la oglindă. Unde stai ?

— În West Side, zise el scurt. Strada 71.

— Singur ?

— Da. În afară de o pisică.

— O, o, zise ea. Tata m-a prevenit în legătură cu burlacii care au pisici. Probabil ai un raft cu condimente în bucătărie și adori să-ți faci spaghete.

El se ridică.

— Trebuie să dau un telefon și să rezolv niște probleme.

Ea îi zîmbi forțat.

— Nu mă prea placi, nu-i așa ?

— Nu, nu prea.

— De ce ?

— Nu cred că am mai întîlnit o femeie atît de agresivă.

— Agresivă ? zise ea. *Eu ?* Scumpule, cînd vreau, pot să fiu calină și iubitoare. Mai ales iubitoare. Dormitorul meu este la etajul cinci, unul mai sus. Mi-ar plăcea să văd chiloții ăia de box. Poate sînt cu iepurași[1] pe ei.

— Nu, mulțumesc.

— De ce nu ? Sînt o bucățică bună — cel puțin așa se spune.

— Eu sînt de modă veche, zise el. Cred că bărbatul trebuie să facă primul pas.

— Bine, zise ea calmă. Fă-l.

Tăcere.

— Aștept, zise ea.

Într-un tîrziu el rîse.

— Ești ceva de groază, zise el. Ești un monstru.

— Lingușitor afurisit ce ești, zise ea, ridicîndu-se. Mi-ai luat mințile.

Îl luă de mînă.

— În drum spre paradis.

— Bun titlu pentru un film.

— Porno, zise ea. Sper. Hai, băiețaș.

Dormitorul era un budoar, numai dantele și volane. Patul, mare cît un teren de sport, avea un baldachin pe patru stîlpi și perdele de jur-împrejur. Ea dădu cuvertura la o parte. Se dezbrăcă, rămase complet goală și se trînti în așternutul de mătase ca levănțica, întinzîndu-și brațele goale spre el.

— Vin' la mama, zise ea.

Oarecum amuzată, îl urmări cum se dezbracă încet și cumpătat, cum își atîrnă haina și vesta pe spătarul unui scaun, cum își împăturește cu grijă pantalonii.

— Îmi pare rău că n-am calapoade de pantofi, zise ea.

(1) Emblema revistei *Playboy*.

Apoi, cînd fu gol, îl privi, tresări, se ridică în șezut.

— *Drace !* strigă ea. Cîte femei ai dat gata cu chestia aia ?

— O, taci, zise el.

Cam după o oră, el alunecă din așternut și se ridică în picioare, tremurînd, uitîndu-se la ea.

— Stai bine, zise el cu ardoare.

— Între unu și zece, zise ea visătoare, ți-aș da doișpe.

— Mulțumesc, zise el. Acum trebuie să dau un telefon.

— Dă de la ăla de-acolo.

— Nu, zise el, începînd să se îmbrace, o să dau de jos. Pe urmă trebuie să mă întorc la serviciu.

— Da, sigur, zise ea. Acu', că ți-ai scos răul din tine, că m-ai sedus, că mi-ai luat fecioria, mă abandonezi. Ești crud.

El se aplecă brusc și o sărută cu blîndețe.

— Cum ziceai că te cheamă ? întrebă.

Ea rîse și-l lovi peste braț.

— Du-te și joacă-te de-a detectivul, zise.

La ușă, el se întoarse.

— Apropo, zise el, nu-mi plac spaghetele.

Se duse jos în salon și vorbi de la telefonul alb. Îl chemă pe sergentul Rumfry.

— Sînt McBryde, zise el. Mai e Kazanian acolo ?

— Mmda. Își recitește declarația, ca s-o semneze.

— L-ai pus să se uite în dosare ?

— Sigur.

— Și ?

— A ales doi tipi, genul hispanic, unul cu barbă și unul cu mustață. Jură că cei doi sînt absolut sigur tipii care au luat ovulele și l-au legat. Nu i-am spus că una dintre știuci e la răcoare, la Attica, pe termen lung și cealaltă a murit într-o încăierare pe droguri, acum doi ani.

— Îmi place, zise McBryde. Dă-mi adresa de acasă a lui Kazanian.

Și-o notă în carnet.

— Mulțumesc, sergent, zise el. Vin repede.

Brooklyn, *New York*

Nicholas Kazanian locuia într-o casă amărîtă de cărămidă de pe strada Bergen. Cercetînd plăcuțele de la sonerii, locotenentul McBryde văzu că omul lui locuia în față, la demisol. Apăsă pe butonul la care scria „Administrator". Ortografia era jalnică — dar cui ce-i păsa ?

Apăru într-un tîrziu un tip scund și bondoc. Purta un tricou transpirat și avea un muc de trabuc în gură.

— Daaa ? zise el.

McBryde își flutură insigna și legitimația.

— Vreau să arunc un ochi în apartamentul 1-A, zise el, la Nicholas Kazanian.

— Ai mandat de percheziție ? întrebă administratorul, plimbînd trabucul stins în gură.

— Păi, nu, zise detectivul. Poate mi-ar trebui. Mi-ar da ocazia să informez Inspecția sanitară că lăzile de gunoi din față n-au capac, că nu-i lumină în hol și, după cum se vede, sînteți plini de gîndaci și rozătoare.

Administratorul oftă și deschise larg ușa.

— Pe aici, zise.

În apartamentul lui Kazanian părea că nu se făcuse curat și nu se zugrăvise de la începutul lumii. Era plin de foi de la cursele de cai și formulare de pariuri și singura podoabă de pe pereții crăpați era o fotografie înrămată a calului premiat anul trecut. Detectivul își închipui că tipul trebuie să fie un jucător înrăit la curse — un motiv serios ca să-i fure ovulele lui Marilyn și să le țină pentru recompensă.

În cada murdară, după o perdea de duș, McBryde găsi un bidon mare, cu eticheta Institutului de combatere a sterilității, lipită pe o parte. Îi scoase dopul și își mișcă palma cu

grijă pe deasupra. Simți rece și ghici că înăuntru era azot lichid. Dar nici urmă de bidonul mai mic, cu ovule.

Se întoarse în salonul murdar și se așeză pe un scaun șchiop. Și aștepta. Se pricepea la asta. Își petrecu mare parte din timp cu gîndul la așternutul de mătase ca levănțica. Se întreba dacă în program era doar matineu, sau urmau și reprezentații de seară. Își închipui că o să afle de la Marilyn. O tipă dată naibii.

Cam după o oră auzi pași și o cheie în ușa de afară. Se ridică repede și-și potrivi pistolul în tocul de la șold.

Nicholas Kazanian intră în cameră, îl văzu, se opri brusc.

— Ce-i asta ? zise el, cu voce groasă. Cine ești ?

McBryde îi spuse cine e și-i arătă insigna drept dovadă.

— N-aveai dreptul să intri aici, zise Kazanian. E ilegal.

— N-aș crede, zise calm locotenentul. E adevărat că n-am mandat de percheziție, drept care mă încadrez la paragraful 14-B, secțiunea F-8 din Codul Penal. Acesta permite pătrunderea în locuințele particulare atunci cînd ofițerul anchetator are motive întemeiate de a suspecta prezența în interior a unor obiecte ilicite și/sau a probatoriului pentru activități ilegale.

Era o cacealma, evident ; McBryde inventa pe măsură ce vorbea. Kazanian era buimăcit și detectivul se minună, pentru a nu știu cîta oară, ce ușor poți prosti un tip care crede că le știe pe toate.

— Nick, zise el, cu blîndețe, hai să stăm jos și să vorbim nițel.

— Despre ce ? Abia am plecat de la secția de poliție din Manhattan. Le-am spus copoilor tot ce-au vrut și am semnat și o declarație. Le-am arătat și pozele celor doi vagabonzi care au furat.

— N-ai nimerit-o, zise locotenentul. Unul dintre tipii pe care i-ai indicat își ispășește pedeapsa la Attica, iar celălalt e mort de doi ani.

— La dracu', zise Kazanian și se așeză pe patul mototolit.

— Îmi spui cine sînt de fapt cei doi hoți ? întrebă McBryde.

Apoi, cum celălalt tăcea, spuse :

— Ai de gînd să iei tot păcatul asupra ta, Nick ? E un gest nobil.

— Ce păcat ? zise Kazanian cu indignare. N-am făcut nimic. A fost cum am zis.

Detectivul ridică mîna.

— Te rog, zise el, nu mă face să pierd timpul. Spune-mi de ce ai un bidon cu azot lichid de la Institutul Primster în baia aia jegoasă.

— O, *bidonul,* zise Nicholas. L-am împrumutat.

— Pentru ce ?

— Ăăă, mi s-a stricat frigiderul și m-am gîndit să pun bidonul înăuntru, fără capac, ca să nu se strice mîncarea, și cînd am adus azotul de la clinică, frigiderul mergea, așa că am pus bidonul în cadă pînă-l duc înapoi.

McBryde făcu rapid doi pași și smulse ușa străvechiului frigider. Înăuntru erau două banane înnegrite, un cîrnat înverzit și cîteva cutii de bere.

— Mmda, zise el, ar fi păcat să se strice toate proviziile astea grozave. Nick, unde sînt ovulele ?

— Nu știu ! Jur că nu știu !

— Haide, ușurează-ți situația. Restituie ovulele și o să încerc s-o conving pe doamna Taylor să nu intenteze proces. O să ieși din chestia asta cu un avertisment. Dar dacă mă provoci, o să ai de tras. Și tu și amicii tăi.

Pauză.

— Cădem la învoială ? întrebă Kazanian umil.

— Nu promit nimic, zise locotenentul. Dar dacă-mi spui unde sînt ovulele, am să pun o vorbă bună pentru tine.

— Nu știu unde sînt, și ăsta-i adevărul. Uite ce s-a-ntîmplat.

Și, lăsîndu-și capul în jos, Nicholas Kazanian îi spuse lui McBryde toată istoria cu furtul, inclusiv numele celor doi complici. Îi povesti cum luaseră bidonul de la clinică în port-

bagajul lui Abruzzi, cum l-a luat înapoi ca să-l ascundă acasă la fratele lui și cum, pînă la urmă, îi fusese furat de un puști blond cu un Volkswagen vechi Broscuță.

Detectivul se uită la el.

— O poveste mișcătoare, Nick. Puștiul ăsta blond — poți să-l descrii ?

— Nu l-am văzut bine. Am văzut doar că avea părul blond și purta o scurtă neagră de piele.

— Poți să-l identifici dacă îl vezi ?

— Nu.

— Și mașina ?

— Cum ți-am zis : un VW uzat.

— Ai zărit ceva din număr ?

— Nu.

— Nu-ți amintești nimic ?

— Ba da, se lumină Kazanian, ridicînd capul. Avea pe geamul din spate un abțibild mare.

— Un abțibild ? Adică un colant ?

— Da, da.

— Cu ce ?

— Cu „Delicios".

Queens, *New York*

Rocco Castellano puse încet telefonul în furcă și se uită gînditor la adjunctul lui.

— Era Chicago, zise el.

— Omul ? întrebă Vito Zivic.

— Mmda. Telefon de curtoazie. Mi-a comunicat că Mario Zucchi e aici cu doi din „oșteni". Omul zise că e cu probleme personale. Că n-are nici o legătură cu firma.

— Îhî, zise Vito. Și-l crezi ?

— A, da. Cum cred că zboară porcu'. Ce-o fi așa de personal în problemele lui Zucchi de a adus cu el doi duri ? Nu prea se leagă.

— Drumul lui Zucchi e pe-aici încolo. Îl știi pe Tony Grasu', vărul meu din Vegas ? Mi-a zis că s-ar putea ca Năsosul să trebuiască să se retragă.

— Unde — la loc cu verdeață ? Deci, Mario e pe dric și deodată apare la New York, unde nu are ce căuta și umblă cu întăriri după el. Nu-mi miroase a bine. Vito, poate ar trebui să te interesezi. Cheamă-l pe văru-tău la Vegas și pe Dominick Nitti la Frisco. Îmi e dator. Întreabă-i dacă au auzit ceva, de ce e Zucchi la New York.

— Mmda, bine.

— Omul zice că Mario stă la Bedlington, pe bulevardul Madison. Să-i dau un telefon și să-l invit la masă.

— Cică-i place whisky-ul.

— Îi place orice. Și votcă, și gin, și whisky, și coniac.

— Așa ?

— Chiar așa. O să-l îmbăt și o să văd ce are de spus.

Staten Island, *New York*

Ronald Yates avusese intenția să-i înapoieze ovulele lui Marilyn Taylor de îndată ce le găsise. Dar luni, avînd bidonul cel alb încuiat în raclă, îl apucară spaimele și începu să fabuleze.

Mai întîi, poliția o să vrea să știe cînd și cum a intrat în posesia bidonului. Ronnie se îndoia că or să-l creadă că l-a furat din mașina unuia pe care nu-l cunoștea. Probabil vor crede că era unul din hoții inițiali. Ar putea chiar să-l bage la pușcărie, înainte ca el să-și poată dovedi nevinovăția. Și arestarea va distruge orice șansă de a se vedea cu Marilyn.

Mai important era ce simțea față de bidonul acela alb și strălucitor și față de conținutul acestuia. Nu-i venea să creadă că deținea o parte vie din trupul iubitei lui. Această revelație era atît de copleșitoare, atît de *intimă,* încît Ronnie se îmbujoră de intensitatea fanteziilor sale sexuale. Avea un trandafir uscat pe care ea îl aruncase, o țigară pe care ea o azvîrlise și chiloții cu numele ei brodat pe fund. Dar acum avea și ovulele ei ! Suvenirul suprem.

Dădu la o parte capacul perforat al bidonului și privi înăuntru. Nu-i era frică de azotul lichid ; știa cîte ceva despre el. Cu un an în urmă, avusese un neg dureros în talpa stîngă și medicul i-l arsese cu azot lichid. Așa că Ronnie știa că se vindea probabil în mod curent la magazine de tehnică medicală.

Acum, privind în bidon, nivelul lichidului îi păru mai scăzut decît ar fi trebuit să fie. După cum scriau ziarele, însemna că se evapora și, dacă nu ținea bidonul plin, o parte din Marilyn va muri. Trebuia să împiedice acest fapt.

Yates nu era complet lipsit de șiretenie. Își închipui c-ar fi o prostie să cumpere azot lichid de pe lîngă casă. Poate vînzătorul l-ar recunoaște de la expresul „Delicios". Sau poate că Ronald va trebui să se legitimeze înainte de a i se vinde azotul.

Rezolvă problema identității scoțînd la iveală o carte de vizită a doctorului care îi tratase negul. Apoi își înșfăcă scurta de piele și o porni. Prima haltă fu la bancă de unde retrase două sute din cont. În timp ce aștepta la bancă, se uită în Cartea Galbenă[1] după adrese de locuri care vindeau gaze lichefiate. Alese una de pe Canal Street, se întoarse la mașină și se îndreptă spre Manhattan.

(1) Yellow Pages — o parte din cartea de telefon, tipărită pe hîrtie galbenă, care cuprinde firme comerciale, în funcție de serviciile prestate.

Manhattan, *New York*

Mario Zucchi îi făcea zile fripte lui Davidson, în camera rufoasă de la hotelul din Times Square.

— Sam, Sam, zicea el lugubru, dînd din cap, nu știu ce-o să ne facem cu tine. Mai întîi, pleci din LA fără să ne spui unde te duci și unde-o să stai. Am investit mult în tine, Sam, vrem să știm unde ești în fiecare clipă.

— Cum ați aflat că sînt aici ?

— Ne-a spus nevastă-ta.

— I-ați făcut vreun rău ?

— O, Sam, noi nu ne atingem de femei. Era așa de cătrănită că i-ai amanetat verigheta, că ne-a spus tot.

— Am făcut-o pentru o cauză nobilă, zise Davidson cu hotărîre. Am venit cu un scenariu de film, să i-l arăt lui Marilyn Taylor. Dacă acceptă, sînt din nou în bani și vă căpătați și voi împrumutul, plus dobînda pe care v-o datorez.

— Aha, zise Zucchi, privindu-l. Nu i-ai șutit ovulele, nu ?

— Ești nebun ? țipă Sam. De ce să fac așa ceva ?

— Poate așa contezi pe ea că joacă-n film.

— E-o prostie.

— Te-ai văzut cu ea de cînd ai venit ?

— Nu.

— Ați vorbit la telefon ?

— Nu.

— Și nu ești în combinație cu tipii care i-au umflat ovulele ?

— Categoric nu.

— Deci te-ai putea foarte bine întoarce la LA — nu ?

— Păi, ăăă, poate nu imediat. E foarte supărată cu furtul. O las cîteva zile să se liniștească și o atac cu scenariul.

— Sigur, zise Mario, privindu-l în continuare. Așa să faci. Poate mă mai învîrt și eu prin New York cîteva zile. Halesc o costiță pe Mulberry Street — ca la mama acasă. Ținem legătura, Sam. Fii sigur.

Zucchi pocni din degete către gorilă și plecară împreună. Jos, în hol, Năsosul îi făcu semn celuilalt, care se sprijinea de un stîlp din imitație de marmură, curățîndu-și unghiile cu un briceag.

— Ține-te de el, Dino, zise Mario. Acum e sus, dar dacă pleacă, pleci după el. Nu zic să stai în coasta lui ; tipul nu te știe, dar nici nu vreau să se prindă că are „codiță".

— Unde merge ? Ce face ? Cu cine se întîlnește ?

— Da. Cheamă-mă la Bedlington o dată la cîteva ore. Dacă sînt plecat, lasă-mi vorbă.

— Și la WC cînd pot să mă duc ?

— Cînd zic eu. Pierde-i urma, și ai să te trezești că vinzi înghețată la Palermo.

Sus, Sam Davidson stătea pe marginea patului mototolit, ținîndu-se cu mîinile de cap. Toată viața lui fusese un învîrtit și nu vedea prea curînd ziua cînd se va putea odihni, fără să se mai zbată pentru o bucată de pîine. Dar situația de acum era aproape insuportabilă. Îl avea pe cap pe țicnitul de Champ DuBois, care-l amenința deja, și acum apăruse și Mafia.

Sam își ridică ochii spre cer.

— Ce ți-am făcut, Doamne ? se tîngui.

Coborî în hol și găsi un telefon public. Într-o parte atîrna, legat, un exemplar zdrențuit din Cartea Galbenă. Davidson îl răsfoi, dar nu găsi lista cu azot lichid, gaze lichefiate sau tehnică medicală și de laborator. Chemă Informațiile.

— Am o întrebare în legătură cu Cartea Galbenă, începu el. Nu găsesc lista cu...

— Un moment, domnule, ciripi operatoarea, vă fac legătura.

La telefon veni un bărbat cu o voce atît de sugrumată, că Sam își închipui că are hemoroizi.

— Cu ce vă pot fi de folos ? întrebă tipul.

— Încerc să aflu unde se vinde azot lichid la New York, dar în Cartea Galbenă nu e nici o listă.

— În care carte de telefon v-ați uitat, domnule ?

— V-am spus — în Cartea Galbenă.

Tipul oftă, de parcă Sam ar fi fost înapoiat mintal.

— Citiți pe copertă.

Așa că Sam citi cu voce tare :

— Cartea Galbenă pentru Manhattan — Bunuri de larg consum.

Se mai auzi un oftat.

— Azotul lichid nu prea e bun de larg consum, nu credeți ? Vă propun să vă uitați în Cartea Galbenă — Districtul New York — Comerț și afaceri. O zi bună.

— 'te-n..., strigă Sam, dar era prea tîrziu ; telefonul era mort.

Trebui să colinde tot drumul pînă la Hilton pe Sixth Avenue, ca să găsească un exemplar din Cartea Galbenă — Comerț și afaceri. Dar găsi lista cu gaze lichefiate, materiale refrigerante și tehnică medicală. Sam rupse paginile respective și le îndesă în buzunarul hainei.

Ar fi fost simplu să se întoarcă acasă la DuBois, să-i arunce foile în poală și să-i zică ceva tăios, cum ar fi „Poftim, Champ. E simplu — dacă ai cap".

Dar, gîndindu-se mai bine, Sam hotărî că nu voia ca DuBois să afle ce simplu era. O să-l mai plimbe niței, o să-i spună că-i o treabă grea, dar că se zbate s-o scoată la capăt. Poate l-ar putea prosti de încă o mie pentru „cheltuieli". Se opri la o papetărie și cumpără un bloc-notes și un pix. Apoi se întoarse la hotel și-și făcu o listă cu locurile din New York unde se vindea azot lichid.

În timp ce copia nume și adrese din paginile rupte din Cartea Galbenă, Dino era jos în hol și vorbea la telefon cu Mario Zucchi.

— S-a dus la hotelul Hilton și a găsit o carte de telefon, raportă el. Părea Cartea Galbenă. A rupt niște foi și le-a pus

în buzunar. Pe urmă s-a oprit la un magazin și a cumpărat un bloc-notes și un pix. Acuma e-n cameră.

— Da ? zise Năsosul. Interesant. Ascultă, Dino, dacă iese iar, încearcă să pătrunzi în cameră și vezi ce foi a rupt din cartea de telefon.

— Să le iau cu mine ?

— Nu, lasă-le în cameră. Nu vreau să se sperie. Vreau doar să știu ce scrie pe foile alea și ce-a scris în bloc-notes.

— Și cînd termin ?

— Cînd faci ce ți-am spus. Pe urmă strînge-te, vino aici și-ți fac cinste cu o friptură.

— Daa, zise Dino, un grătar bun cu multe spaghete.

— În regulă, zise Zucchi.

Manhattan, *New York*

Marilyn purta pantaloni de flanelă gri, lejeri, și un pulover negru pe gît, din cașmir, și era strînsă în talie cu o centură lată de crocodil. Harriet Boltz purta una din rochiile ei demodate, cu partea de sus ca o cămașă bărbătească. Se aflau în sala de conferințe a firmei de comerț Marilyn Taylor, Inc., și revedeau schițele pentru garderoba de anul viitor a păpușii Marilyn Taylor.

— Ce crezi ? întrebă Harriet.

Marilyn aruncă desenele.

— Sînt mizerabile, zise ea. Nu sînt deloc șic. Concediază-l pe tip. Auzi, Harriet, cît ne-ar costa să-l aducem pe individul cel nou de la Paris — știi tu, cum îl cheamă, cel cu rochia de mireasă fără spate și cu tot tam-tam-ul.

— Louis D'Artagnan ?

— Ăla e. Cît ar costa să ne facă o garderobă pentru păpușă, în exclusivitate ?

— O avere.

— Dă-o-ncolo ; la treabă. Trimite-o pe Shari la Paris și spune-i să bată palma. Altceva ?

— O grămadă, zise Boltz, în mînă cu o mapă de hîrtii. Dar nu arde nimic. Nu cred că ai chef de hîrțoage.

— Crezi bine. Povestea asta cu ovulele m-a scos din circulație.

— Bei ceva ?

— La dracu', nu. Beau prea mult și mănînc prea mult. Nervii. Azi-dimineață aveam cu o jumătate de kil mai mult. Ceva vești de la McBryde ?

— Nimic.

— Lua-l-ar dracu' ! Aș fi zis că trece pe-aici din cînd în cînd, să ne spună ce mai e nou.

Harriet o privi printre gene.

— Te-ai culcat cu el, așa-i ?

— Harry, e așa pedant, așa cum trebuie, că am vrut să aflu dacă e om.

— Și e ?

— Ba bine că nu ! Dar poate a fost o greșeală să aflu la orizontală. N-am mai auzit de el de atunci. Probabil își închipuie că pic la așternut cu oricine.

Harriet oftă și-i aprinse țigara cu un chibrit.

— Și fumezi prea mult, zise ea. Știi ce cred ? Cred că ți s-au aprins călcîiele după tip.

— După McBryde ? Ți-ai pierdut mințile ? Tipul e de gheață.

— Tocmai îmi spuneai că-i un armăsar.

— E un armăsar în pat. Afară din pat e ca de gheață. Dacă nu-l mai văd niciodată, e perfect.

— Vrei să-l sun ? întrebă Boltz.

— Mmda, zise Marilyn, sună-l.

Manhattan, *New York*

— Îl crezi ? întrebă sergentul Rumfry.

— Pe Kazanian ? zise McBryde. Da. Îl cred. Ascultă, el și cei ca el nu sînt răufăcători. Sînt doar niște proști care încearcă să cîștige un ban. Nu cred că țintesc sus. Povestea pe care mi-a spus-o are detalii pe care nici un profesionist nu le-ar putea inventa : puștiul blond, scurtă de piele neagră, mașină Volkswagen uzată, abțibild pe geamul din spate, pe care scrie „Delicios". Ciudat, de acord ; dar nu-l văd pe Kazanian inventînd așa un scenariu. Cred că așa a fost.

Sergentul se încruntă.

— Atunci trebuie să-ți închipui că puștiul blond a dat peste ovule din întîmplare. Sau că știa precis după ce umblă și a pus la cale toată schema cu „vezi că ți-a luat foc mașina", ca să pună mîna pe bidon.

— Așa-i, zise locotenentul. Și cred că a doua variantă e mai logică. Blondul știa că ovulele erau la Kazanian, știa cît valorau și a umblat să i le ia.

— Deci, ce facem ? Vrei să-i priponim pe cei trei șmecheri ?

— Cu toată hîrțogăreala aferentă ? oftă McBryde. Numai dacă n-avem încotro. Acum mă interesează să iau ovulele înapoi înainte de a se altera. Asta-i prioritatea numărul unu. Să zicem că-i agățăm pe Kazanian și pe amicii lui și le luăm declarații. Și-i strîngem cu ușa. Poate unul din ei ne dă un fir către puștiul blond. Între timp o să...

Telefonul de pe biroul lui McBryde sună și el îi făcu celuilalt semn să răspundă.

— Sergent Rumfry.

— Marilyn Taylor dorește să vorbească cu detectivul McBryde. E pe-acolo ?

— Așteptați ; să văd dacă e pe-aici.

Rumfry acoperi receptorul cu palma și se aplecă spre locotenent.

— Tipa aia, Taylor, zise el încet. Vrei să vorbești ?

McBryde clătină din cap.

— Îmi pare rău, zise Rumfry în telefon, locotenentul e plecat. Nu, nu știu cînd se întoarce. Vreți să-i lăsați un mesaj ? Bine, îi spun că ați sunat.

Închise.

— Era secretara lui Taylor. Da' ce e — nu poate să facă singură numărul ?

— Cînd ai cîți bani are ea, plătești pe cineva care-l face.

— Cum zice și nevastă-mea : banii nu sînt totul, da'-i mai bine să plîngi într-un Rolls-Royce decît să rîzi pe bicicletă.

— Zice bine. Cum spuneam, în timp ce scoți untul din Kazanian și țopîrlanii ăia, încerc să dau de urma abțibildului cu „Delicios".

— Baftă. Sergentul îl privi cu atenție. Cum de n-ai vrut să vorbești cu Taylor ? Pare o tipă hotărîtă.

— O să vorbesc — mai încolo. Dar nu vreau să creadă că sînt la cheremul ei. Nu-mi dă ea salariul.

— S-ar putea să ratezi ceva a-ntîia, zise Rumfry, rînjind. Ai văzut-o vreodată în bikini ? Ar trebui să aibă un abțibild „Delicios" lipit pe fund. Ce mai bucățică !

— Nu-i o bucățică, zise McBryde supărat.

Rînjetul sergentului păli.

— Cum zici, șefu'.

Boston, *Massachusetts*

Monseniorul Terence Evelyn O'Dell se odihnea confortabil în fotoliul de piele și privea aprobator la profesorul T. Hiram Farthingale, care turna cu grijă coniac în pahare. Trabucurile celor doi bătrînei scoteau deja un fum vesel.

— Știi, Hiram, zise O'Dell, privind încîntat prin salon, casa ta începe să semene din ce în ce mai mult cu cea de pe Baker Street, 221 B.[1]

Profesorul zîmbi.

— Care din noi e Holmes, și care Watson ?

— O, tu ești detectivul, nu e nici o îndoială. Eu sînt fericit să fiu cronicarul tău.

— Apropo de detectivi, zise Farthingale, așezîndu-se în fotoliul de vizavi de musafirul său, azi am mai primit un telefon de la FBI. Devine o treabă cotidiană. E clar că sînt nerăbdători să se implice legal în căutarea pușlamalelor care au furat ovulele lui Marilyn Taylor.

— E de înțeles. Fapta aceea reprobabilă continuă să primească o atenție exagerată din partea mass-mediei. Se pare că a trezit interesul în toată lumea. Ceva gen „cause célèbre". Și ce le-ai spus celor de la FBI ?

— Le-am spus că studiez problema în continuare.

— Cu alte cuvinte, zise prelatul, rîzînd, îi plimbi.

— Exact.

— Am impresia, dragă prietene, că nu dorești să ajungi la o concluzie în chestiunea aceasta, deoarece ne-a oferit ocazia atîtor ore de conversație plăcută.

— Simplu ! Conversație nu numai plăcută, ci și *serioasă*.

(1) Adresa locuinței lui Sherlock Holmes.

O'Dell ridică paharul cu coniac.

— *In vino veritas.* Apropo, am petrecut cam multe ore gîndindu-mă la enigma dispariției ovulelor domnișoarei Taylor.

— Și ?

— Mi se pare că nu ai avut argumente convingătoare contra părerii mele inițiale. Anume, că ovulele acelea, congelate sau nu, ar trebui să fie considerate un organism viu, și astfel, furtul lor să fie considerat, conform legii, răpire.

— Terry, cred că tu ești mai preocupat de legile bisericii decît de cele laice. Și eu m-am gîndit mult la această chestiune și, indiferent cît de întortocheat judeci tu, nu pot să admit că ovulele alea au o existență independentă și senzorială.

— Eu judec *întortocheat* ? O împunsătură neelegantă, Hiram.

— Pentru care nu-mi cer scuze. Vreau să-ți sugerez o situație cumva similară. Te rog, servește-te cu coniac ; avem o seară întreagă înaintea noastră. Sînt sigur că știi că, în timpul săpăturilor la morminte și ruine vechi, arheologii au găsit uneori semințe datînd de mii de ani. Semințele acestea par complet uscate, ca niște obiecte mici, fără viață, și, dacă nu li s-ar da atenție, ar rămîne așa milenii întregi. Dar — și aici e un mare *dar* — s-a descoperit că, în anumite cazuri, dacă sînt udate și tratate cu îngrășăminte, aceste semințe vechi încolțesc și prind viață. Dar dacă mormîntul în care sînt găsite n-ar fi fost descoperit și dacă n-ar fi fost udate și tratate, semințele ar fi rămas uscate și fără viață. Cu alte cuvinte, la fel cu ovulele lui Marilyn, dacă-mi permiți să vorbesc cu atîta familiaritate despre această doamnă.

— Mi se pare, profesore, că această comparație susține punctul meu de vedere. Semințele, ca și ovulele, au potențial de viață.

— Dar nu sînt capabile de viață *independentă.* Necesită acțiuni din afară care să le impulsioneze. Ca atare, neîngrijite și netratate, rămîn obiecte fără viață, fără drepturi sau valoare în fața legii. Hai să mai fumăm un trabuc.

— Hai. Ceea ce faci tu, Hiram, este o distincție între ceea ce este evident viu și ceea ce este temporar lipsit de viață, dar are posibilitatea latentă de a deveni viu. Eu susțin că nu există o astfel de distincție. Și semințele arheologilor și ovulele lui Marilyn au fost binecuvîntate cu Darul lui Dumnezeu, cu Scînteia Divină, cu Focul Sacru. Viața există în ele, dar își doarme somnul, pînă ce este deșteptată de gloria existenței senzoriale.

— Terry ! Ce poetic !

— Admit că vorbirea mea tinde spre împlinire, atunci cînd limba mea simte gustul excelentului tău coniac. Dar prolixitatea nu trebuie să eclipseze adevărul spuselor mele.

Farthingale inhală aroma coniacului, reflectînd :

— Aș putea fi tentat să fiu de acord cu teza ta dacă ovulele lui Marilyn ar fi fost fecundate. Atunci am fi avut de-a face cu embrioni pe cale de a deveni fetuși vii și, în final, de a se naște. Desigur, voi admite existența potențialului unui embrion uman. Dar refuz să admit că un ovul nefecundat are ceea ce tu ai numit Scînteie Divină sau Foc Sacru. Și pot să aduc dovezi care neagă decisiv o astfel de noțiune.

— Da ? Și ce dovezi poți aduce ?

— O femeie sănătoasă poate produce un singur ovul matur pe lună. Dacă nu este fecundat, ovulul moare și este eliminat din trup. Dacă un ovul de femeie are, în sine, cum zici tu, Darul Dumnezeiesc al Vieții, de ce El permite ca milioane de astfel de ovule să moară, firesc, în fiecare zi ?

O'Dell își termină coniacul dintr-o înghițitură și-și turnă încă unul. Apoi respiră adînc și-și începu contraargumentația. Dezbaterea deveni tot mai înverșunată. Se mai aprinseră trabucuri, se mai turnă coniac și cei doi combatanți se atacară cu entuziasm, vorbind tot mai tare și gesticulînd tot mai larg.

Monseniorul părăsi Beacon Hill puțin după miezul nopții și merse agale pînă acasă, la azilul Sfîntul Bartolomeu. Fumă un ultim trabuc în timp ce umbla, admira cerul nopții și fredona o melodie, neștiind exact ce fredonează. Pînă la urmă, hotărî că era sau „Frumosul Ohio", sau „Pe sub bambuși".

Queens, *New York*

Restaurantul se afla în Ozone Park și Mario Zucchi fluieră cînd se uită la meniu.

— Ăștia nu prea fac cadou mîncarea, zise el.

Rocco Castellano zîmbi.

— Nu te speria de prețuri, Mario. N-o să fie nici o notă de plată. Restaurantul e al meu.

— Zău ? zise Năsosul. Iisuse, e grozav. Totdeauna am vrut să am un restaurant al meu. Merge bine ?

Rocco dădu din umeri.

— Nu-i o mină de aur, dar rentează. Și e bun de paravan. Ce bei ?

— Chivas. Cu sifon alături.

— Eu rămîn la Soave. Mațele mele și-au cam făcut de cap în ultima vreme. Stai să văd ce avem mai bun.

Se ridică de la masă și se duse la micul bar din mahon. Făcu semn unui barman să se apropie.

— Pentru mine Soave, Paul, zise el. Din cel Classico, pe care tocmai l-am cumpărat. Cu cît e mai nou, cu atît e mai bun.

— Și ce bea musafirul dumneavoastră, domnule Castellano ?

— Chivas. Cu sifon alături. Nu-l slăbi ; nu vreau să-l văd cu paharul gol.

— Înțeleg, domnule Castellano.

Zucchi comandă un mușchi de vacă de trei sferturi de kilogram și o porție dublă de spaghete muiate în ulei de măsline și usturoi. Rocco luă o tocană vînătorească : bucăți de *filet mignon* și cîrnat condimentat, creveți și ciuperci în sos de vin roșu, cu trufandale. Amîndoi începură cu aperitive

calde. Doi chelneri așteptau la ordin, turnînd tot timpul în pahare, schimbînd șervetele și tacîmurile de argint.

— Nu e loc ca ăsta pe toată Coasta de Vest, îl asigură Mario pe amfitrionul său. Zău, a meritat voiajul.

— Mulțumesc, zise Castellano. Și ? Stai mult ?

— O săptămînă, zise Zucchi. Poate mai mult, poate mai puțin.

— Cu afaceri ?

— Am băgat într-un tip vreo cincizeci de mii. A șters-o la New York, așa că m-am gîndit să-mi protejez investiția, în caz că se gîndește s-o tulească din țară.

— L-ai găsit ?

— O, da. Se ascunde într-un hotel infect din Times Square. Îl țin sub ochi.

Apoi, nu mai conversară, pînă cînd farfuriile fură șterse cu bucăți de pîine. Masa fu curățată, chelnerii serviră cafea espresso și un platou cu fructe proaspete. Și încă un rînd pentru Zucchi, al cincilea.

— Iisuse, zise el, lăsîndu-se pe spate și mîngîindu-se pe burtă. Cred c-am pus pe mine cel puțin un kil. O haleală pe cinste. Mulțumesc.

— Plăcerea a fost de partea mea. Falitu' ăsta după care umbli — ce-nvîrte ?

— Filme. E tipul care ne face filme porno. Acum are o idee tîmpită să facă un film pe bune. Și ghici cu cine vrea să-l facă.

— Să nu-mi spui de Marilyn Taylor.

— Ai ghicit. Ia ascultă...

Devenind expansiv după atîta mîncare și băutură, amîndouă grozave, Năsosul îi povesti lui Castellano despre Sam Davidson, despre scenariul de la *Private Parts, II,* și despre visul lui țăcănit de a o convinge pe Marilyn Taylor să joace în el.

— M-am gîndit că putea să-i fure ovulele ca s-o aibă la mînă, dar jură că n-are nimic de-a face cu asta.

Apoi îi spuse lui Rocco cum l-a pus pe Dino, unul din oamenii lui, să-l urmărească pe Davidson, cum tîlharul fusese văzut rupînd foi dintr-o carte de telefon și cum Dino a aruncat pe urmă un ochi prin ce copia Davidson.

— Magazine care vînd marfă pentru doctori, spitale, clinici, laboratoare. La început nu m-am prins.

Dar apoi Zucchi se prinsese : în magazinele acelea se vindea azot lichid, și Davidson se gîndise că nenorociții care furaseră ovulele vor trebui să cumpere azot lichid dacă voiau ca prada să-și păstreze valoarea.

— Bine gîndit, zise Rocco. Tipul nu-i complet idiot. O să meargă prin magazinele alea ca să dea de urma ovulelor. Pe urmă, o să le șutească.

— Așa e, zise Mario, rînjind și sorbind al șaselea whisky. Doar că o s-ajung eu primul. Am găsit Cartea Galbenă pe care a rupt-o. Acum am și eu lista mea. L-am sunat pe Omul azi după-amiază și trimite o ceată de tipi din Chicago să mă ajute. Cu toți ăștia, o să pot să ajung în mai multe locuri înaintea lui Davidson. Marilyn oferă o sută de mii pentru ovule, dar cred că poate să dea și un milion.

— Cel puțin, fu de acord Castellano. Îți doresc succes. Pare o lovitură. Auzi, Mario, mi-a plăcut să stăm de vorbă, dar trebuie s-o scurtez. Cam peste o jumătate de oră, mă văd cu niște tipi din Canare. Afaceri. Înțelegi, nu ?

— O, sigur. E OK.

— Și ține-mă la curent cu afacerea cu ovulele lui Marilyn. Cred că faci bine ceea ce faci. Șoferul meu o să te ducă înapoi în Manhattan.

Rocco așteptă pînă ce Zucchi plecă. Apoi se duse în biroul din spatele restaurantului. Adjunctul lui, Vito Zivic, îl aștepta, urmărind meciurile de la televizor.

— Cum a mers ? întrebă Zivic.

Castellano îl privi gînditor.

— Vito, zise el, am nevoie de toate Cărțile Galbene pentru zona New York.

Manhattan, *New York*

Sam Davidson așteptă o zi — și pînă la urmă își cumpără ciorapi, lenjerie și o cămașă — și apoi îl sună pe DuBois.

— Mă întrebam ce s-a întîmplat cu tine, zise DuBois.

— Auzi, a fost o treabă groaznică, ce mi-ai dat să fac, zise Sam. A ieșit untul din mine cu lista aia.

— Dar ai făcut-o ?

— Da, am făcut-o — toată, cu nume și adrese. Toate locurile din zona New York unde se vinde azot lichid. Dar a trebuit să ung în dreapta și-n stînga.

— Cu alte cuvinte, zise DuBois, mai vrei bani.

— Așa-i cinstit, zise Sam. Să-mi acoperi cheltuielile.

— Vino încoace și vorbim.

Cînd Davidson ajunse acasă la Champ DuBois, îl găsi stînd la bar, cu asiaticul cel ridat și peltic care-i deschisese ușa la prima vizită. Tipul purta tot haina gri de alpaca. Amîndoi beau Perrier-Jouet din pahare de cristal.

— Ți-l prezint pe Mutha, zise DuBois. Este nu numai majordomul meu, este și contabil și șeful meu de stat major.

— Salut ! zise Davidson, fluturînd din mînă.

— Bună, mutha, zise Mutha.

— Nu te mira, îl sfătui gazda pe Davidson. Le zice tuturor „mutha" — nu-i așa, Mutha ?

— Daa, mutha, zise Mutha.

— Păi, uite-ți lista, zise Sam, întinzîndu-i foile de carnet. Ai grijă de ea. Am asudat din greu pentru ea. Cred c-am cheltuit pe puțin patru foi.

— Dă-i două, Mutha, zise Champ neglijent.

Majordomul scoase din buzunar un portofel de piele — genul demodat, care se închide cu un clips — îl deschise și

culese dinăuntru patru bancnote foșnitoare de cîte cincizeci de dolari.

— Nu le cheltui azi pe toate, zise DuBois. Lasă cerneala să se usuce.

— Ha-ha, rîse Sam cu un rîs care-i păru fals chiar și lui. Nu era sigur că nebunul nu-și tipărea chiar singur banii, poate cu matrițe furate.

Champ îi înmînă lista lui Mutha.

— Cît o să dureze ? întrebă.

Contabilul o cercetă repede cu privirea.

— Două, trei zile, zise el. Cu șase ajutoare bune.

— Două zile ajung, zise DuBois. Și ia șapte ajutoare bune. Davidson o să ne dea concursul — nu-i așa, Sam ?

— Ei, ho ! zise Sam. Stați dracului un pic. Treaba mea a fost să vă aduc lista — și mi-am făcut-o. Nu ne-am înțeles să fac și pe detectivul.

— Dar sînt sigur că ești dornic să-ți oferi serviciile.

— Eu, nu, Champ. Sînt o persoană de interior, nu de exterior.

— Nici doar o zi-două ?

— Deloc.

— Mutha, zise DuBois încetișor.

Minusculul majordom băgă mîna în haină, scoase un revolver mic, retezat, de la piept și-l puse ușurel pe bar. Cu arătătorul său cu unghia îngrijită, Champ învîrti pistolul pînă cînd țeava fu îndreptată către Davidson.

— Mai gîndește-te, îl îndemnă.

Sam ridică încet ochii de pe bucata strălucitoare de oțel, dar nu văzu nimic dincolo de ochelarii negri pe care îi purta DuBois.

— Păi, da, zise el răgușit. Cred că n-ar strica să vă ajut o zi, două.

— Bun băiat, zise Champ. Știam că pot conta pe entuziasmul tău. Mutha, ce-ar fi să chemi echipa, să ne organizăm. Sam, rămîi aici pînă vin ceilalți și apoi Mutha îți va repartiza o zonă pentru cercetări. Corect, Mutha ?

— Efte corect, zise Mutha.

— Ai vrea să servești niște șampanie cît timp aștepți ? întrebă DuBois cu solicitudine.

— Nu, mulțumesc, zise Davidson. Îmi provoacă gaze.

— Atunci poate ceva mai tare ?

— Mmda, zise Sam, ceva mai tare.

Manhattan, *New York*

Locotenentului McBryde îi fuseseră repartizați sergentul Rumfry și încă patru ciraci entuziaști pentru căutarea ovulelor lui Marilyn. Nu era tocmai un grup de comando, deoarece, așa cum spusese inspectorul adjunct Gripsholm, „Departamentul (Poliției) are și altceva de făcut decît să caute drăciile alea, și dacă domnul comisar n-ar fi fost așa turbat, aș fi înmormîntat bine-mersi toată povestea".

Cu așa o echipă, McBryde trebuia să facă el însuși o grămadă de curse — ceea ce nu-i displăcea. Nu-i plăcea să stea înțepenit la birou și cazul ăsta îi dădea ocazia să se învîrtă prin oraș și să-și valorifice talentele pentru care era plătit. Ca și povestea cu abțibildul „Delicios".

Se duse la Magazinul de lux „Delicios", la Hot-dog-ul „Delicios", la Magazinul de înghețată „Delicios", la Magazinul de menaj „Delicios", la Magazinul de aparatură video „Delicios". Peste tot se legitimă ca ofițer de poliție și întrebă dacă au colițe sau abțibilduri de reclamă care se pot lipi de parbrize. La a șasea vizită, o nimeri: era la „Hamburgerul Delicios", Inc., cu sediul pe strada West 57th.

Ajungînd acolo, locotenentul vorbi cu dispecerul pentru vînzări, o femeie înfiptă, cu două pixuri vîrîte în părul cărunt. Ea îi arătă abțibildurile pe care le primeau magazinele și angajații lor și pe care le puteau expune pe parbrize sau oriunde voiau.

— Reclamă ieftină, zise ea, dar eficientă. Mai împărțim șepci de baseball și tricouri. V-ați mira dacă ați vedea cîte pupeze vor să poarte un tricou strîns pe sîni cu reclama „Delicios".

— Nu m-aș mira deloc, zise McBryde. Dar cum de n-am auzit pînă acum de hamburgerii „Delicios" ?

— N-am ajuns încă în Manhattan. Spațiile sînt prea scumpe. Dar sîntem în Jersey, pe Insulă, avem cinci magazine în Queens, patru în Brooklyn, două în Staten Island. Încercați un hamburger de-al nostru și nu mai mîncați altceva toată viața.

— Da' ce-are în el — hașiș ?

— Ceva mult mai bun : un cățel de usturoi. Dar ăsta e secret de fabricație, așa că nu mai spuneți nimănui.

— Am buzele lipite, o asigură el. Aș putea lua adresele dumneavoastră din Queens, Brooklyn și Staten Island ?

— Nici o problemă. Colaborăm bucuroși cu Spuma New York-ului. Dar despre ce e vorba ?

— Caut un tip blond, care are un abțibild de-al dumneavoastră pe geamul din spate al mașinii.

— Mult noroc. Da' ce-a făcut — a omorît pe careva ?

— Nuu. Îl căutăm pentru baraterie și uzurpare de adjuruire.

Plecă, lăsînd-o să caute în dicționare, și se îndreptă spre Brooklyn. Restul zilei îl petrecu bătînd celelalte patru expresuri „Hamburgerul Delicios". Peste tot îi întrebă pe șefi dacă au printre angajați un tip blond cu o scurtă de piele neagră și un Volkswagen uzat. Nimica, nimicuța.

Se îndreptă spre casă cu mașina, printr-un trafic intens, spunîndu-și că nu se putea aștepta la rezultate imediate. Mîine va bate cele cinci expresuri din Queens și poate norocul îi va surîde.

Seara tîrziu, după o cină fără nici un gust, încălzită în ambalaj, ajunse la capătul răbdării. Telefonă acasă la Marilyn Taylor, zicîndu-și că merita și victima un raport despre evoluția cazului. Dar victima era la teatru și McBryde închise telefonul cu sentimentul jalnic că era prins ; se putea înscrie liniștit în Clubul admiratorilor lui Marilyn Taylor.

Existau femei care, dacă le-ar fi sunat, ar fi venit la el să bea ceva și apoi să se hîrjonească. Dar, recunoscu el, să caute

o înlocuitoare ar fi fost înjositor pentru aceasta, pentru el și mai ales pentru femeia aceea agasantă, rea de gură, lungă-n picioare și emanînd senzualitate în cantități industriale.

Încercă să se ia în rîs. Era celebră. Talentată. Plină de bani. Frumoasă de n-avea pereche. Și el era polițist. Așa că ea i-a cedat un matineu. Nu însemna nimic pentru ea. Făcea probabil chestia asta tot timpul. Fiorul noului venit. Un accident. Mort și îngropat. Fără nici o importanță.

Dar glasul rațiunii nu-i fu de nici un ajutor.

— Sînt prins ! zbieră el la mîță, care tresări. Prins, prins, prins !

Staten Island, *New York*

Ronald Yates își recăpătă slujba de la expresul „Delicios" din West New Brighton și nici măcar nu-i tăiară zilele cît fusese absent ; șeful știa bine ce iscusit era Ronnie la hamburgeri.

Era fericit, în orele cît se umplea de grăsime, pentru că știa ce-l aștepta acasă : comoara : ovulele lui Marilyn. Bidonul înghețat devenise o icoană, un obiect de cult. Și, cînd turna cu grijă azot lichid dintr-un recipient de trei litri, pe care îl cumpărase de pe Canal Street (pentru această operație folosea un polonic de supă), simțea că oficiază o liturghie, păstrînd în viață și adorînd o parte vitală din Cea Mai Frumoasă Femeie din Lume.

Trofeul acesta îi dădea și plăceri mai lumești. Dispariția ovulelor lui Marilyn continua să domine pagina întîi a ziarelor și emisiunile de știri de la televizor. Și în toată lumea asta, numai Ronnie Yates știa unde sînt. Faptul că le avea îl făcea, cumva, deosebit, o celebritate în felul lui. Era o legătură intimă cu îngerul lui și cu lumea ei minunată.

Ceilalți colegi de la „Delicios", chiar și maică-sa, remarcaseră schimbarea petrecută cu el.

— De ce tot zîmbești ? întrebau ei.

Sau :

— Pari fericit. Ai cîștigat la loto ?

Ar fi dorit să le spună ce cîștigase și să se desfete văzîndu-i uimiți. Dar nu-și trăda secretul, iar noaptea, singur în altar cu ovulele lui Marilyn, simțea bucuria sufletească ce poate fi asemuită doar cu cea a Adevăratului Credincios în prezența relicvelor sacre.

Extazul lui era atît de intens, încît nici nu se gîndea la viitor, la cît putea să păstreze ovulele și ce destinație vor avea pînă la urmă. Era mulțumit pe moment, pentru că realizase visul suprem al oricărui admirator înfocat : *posedarea* celei iubite.

Tot așa ar fi simțit și un cavaler al Regelui Arthur, care, găsind din întîmplare Sfîntul Graal, l-ar fi strîns la piept și ar fi vărsat lacrimi de recunoștință și exaltare.

Manhattan, *New York*

— Mama lor de ovule ! țipă Mario Zucchi. Dacă știam că o să fie atîta bătaie de cap, n-aș fi pornit în veci campania asta.

Dar istericalele erau doar de ochii trepăduşilor care se adunaseră în apartamentul lui de la Hotel Bedlington. Ei băteau drumurile, dar Năsosul voia să-i impresioneze cu cît trudise el să pună la cale jaful.

De fapt, planul necesitase doar cîteva ore de mîzgăleală pe hîrtie. Folosindu-se de Cartea Galbenă, făcuse o listă cu toate sursele de azot lichid din zona New York. Apoi, lista fusese împărțită pe sectoare. Acum, Zucchi avea șase liste mai mici, pentru uzul tălpașilor trimiși de Omul din Chicago să-l ajute.

— Treaba voastră cum vă descurcați, le zise Mario celor din bandă. Vreau să știu cine a cumpărat azot lichid de cînd s-au furat ovulele. Vorbiți cu vînzătorii sau cu șefii. Înșirați-le orice vedeți că ține, că sînteți detectivi particulari și lucrați pentru Taylor, că sînteți de la o companie de asigurări și urmăriți niște hoți, fie și că sînteți reporteri și scrieți despre povestea cu ovulele. Nu-mi pasă cum îl stoarceți, vreau pontul.

— Vrei să-i strîngem cu ușa ? întrebă un cuțitar din Chicago.

— Dacă trebuie, zise Zucchi, strîngeți-i. Măi, e vorba de bani mulți. Și eu personal dau o mie tipului care vine cu numele și adresele vagabonzilor care au șutit ovulele. O mie de verzi. Hai, la drum.

Plutonul plecă în monom, fiecare cu lista lui. Năsosul rămase singur cu gorila care-l urmărise pe Sam Davidson.

— Vrei să mă mai țin după el ? întrebă Dino.

— Mmda, zise Mario, vreau să fiu sigur că nu ne-o ia înainte. Unde e acum ?

— În blocul ăla de pe Park Avenue despre care ți-am spus. Se duce acolo a doua oară. Am aflat la cine se duce, da' pentru asta a trebuit să-i scap portarului douăj' de bișțari.

— Bine, bine, zise Zucchi nerăbdător, ți-s dator. La cine se duce ?

— La un tip înalt care se-mbracă ușchit și poartă tot timpul ochelari negri. Îl cheamă Champ DuBois și portarul zice că e un ticălos de prima mînă. Se pare că ține două tîrfe, și valetul lui poartă pistol. Portarul zice că DuBois pute de bani. Are un Jaguar alb și aruncă bacșișuri de parcă ar fi sfîrșitul lumii.

— Da ? Și din ce trăiește — din codoșlîc ?

— Portarul zice că nu. Nu faci așa avere, cu două fete. Da' tipu' nu e cușer ; asta-i sigur.

— Nu-mi place, zise Mario nervos, rozîndu-și degetul. Vreau să știu ce legătură are cu Davidson. Poate amîndoi umblă după ovule. Mă gîndesc să-l sun pe Rocco Castellano și să văd dacă poa' să afle ceva. Du-te înapoi la Davidson. Nu-l pierde din ochi.

Dar, cînd rămase singur, Năsosul nu-l sună imediat pe Castellano. Ci formă numărul Omului din Chicago. Îi dădu raportul despre căutatul ovulelor, cum toți guguștiucii umblau pe străzi să afle cine cumpărase de curînd azot lichid.

— Foarte bine, zise Omul aprobator. Pare că ai organizat treaba.

— Da, zise Zucchi, dar a apărut ceva și poate e bine să știi.

Și-i spuse Omului din Chicago că Sam Davidson se duce la un țicnit care stă pe Park Avenue, un individ bogat pe care-l cheamă Champ DuBois, care are un Jaguar alb și care aruncă cu bani în dreapta și-n stînga.

— Mă gîndeam să-l sun pe Castellano și să-l rog să dea de urma tipului.

— Nu, zise tăios Omul, nu. Asta e treaba noastră și nu vreau ca Rocco să știe nimic despre asta. Ai priceput ?

— O, da, zise Năsosul, înghițind un nod și gîndindu-se cît îi spusese deja lui Castellano.

— Știi, Mario, zise Omul cu o voce amabilă, din punct de vedere tehnic, încălcăm regulile. Adică, noi avem partea de la Chicago la vest, dar nu avem dreptul să operăm la New York. Dacă aude Rocco, se-nfurie rău. Și eu aș face la fel dacă el ar încerca să facă afaceri aici, la Vegas sau la Los. Așa că mai bine lasă-l în ceață. Capisco ?

— Capisco, zise Zucchi jalnic. Isprăvim cu povestea asta cît putem de repede și o ștergem — nu ?

— Da, zise Omul. Doar nu vrem să pornim un război, nu, Mario ?

Imediat ce termină cu telefonul, Năsosul își turnă o porție de tărie și-o dădu pe gît. Apoi își mai turnă una. Și încă una. Se întreba cît o să-i mai suporte ficatul vînătoarea asta de ovule.

Cairo, *Egipt*

De teamă că în camera de hotel erau microfoane, cu tot controlul electronic, Șeful își convocă agenții de teren lîngă Marea Piramidă a lui Khufu de la Gizeh.

— N-or să pună microfoane și-n deșert, sublinie Șeful.

Agenții Ptolemeu, Ramses și Tut stăteau pe vine în nisip, asudau și priveau atenți la cămilarii care așteptau turiști. Se gîndeau că Șeful ar fi putut să aleagă un loc mai salubru pentru întîlnirea secretă, unul cu aer condiționat sau măcar cu umbră. Dar Șeful nu transpira niciodată.

— E-n regulă, zise el energic, hai să punem treburile la punct. Referitor la ovulele lui Marilyn Taylor... Langley acordă acestui furt prioritate absolută (Unu Roșu). Numele de cod al operațiunii este Soufflé și am fost aleși să purtăm jugul pînă cînd situația atinge un maxim sau un minim. Pînă atunci, un grup de comando este în alertă în caz de necesitate, iar unitățile Flotei a Șasea vor fi pe recepție. Langley nu vrea să apară nici o piedică în treaba asta.

— Și dacă Youssef Khalidi ne vinde gogoși ? întrebă Ptolemeu.

— Atunci ne strîngem corturile ca arabii și ne retragem în liniște. Dar pînă cînd nu stabilim definitiv că Joe s-a tîmpit de prea mult drog, Operațiunea Soufflé are prioritate absolută. Iată ce sarcini aveți...

Ptolemeu, tu stai cu ochii pe Khalidi. Încerci să afli cine e informatorul lui și apoi îl scoți pe Joe al nostru din circuit, ca să putem trata direct cu sursa.

Ramses, stabilești legătura cu Turtele, Cornurile și Chiflele[1]. Vezi dacă au prins ceva despre ovulele lui Marilyn.

(1) Serviciile secrete englez, francez și israelitan.

Ia-o ușor ; nici o aluzie la faptul că avem în mînă așa o bombă.

Tut, tu trebuie să afli cît mai multe despre Brațul Domnului, secta teroristă care se presupune că a înhățat ovulele lui Marilyn pentru răscumpărare. Pentru început, stai de vorbă cu musulmanul ăla zbanghiu care l-a vîndut ambasadei pe falsul Kirman.

— Cît putem să cheltuim ? întrebă Tut.

— Pînă la o mie de dolari. Peste asta, îmi cereți aprobarea. Alte întrebări ? Nu ? Bine. Demarăm Operațiunea Soufflé. Langley vrea rapoarte zilnice.

În seara aceea, Ptolemeu se întîlni cu Khalidi la cafeneaua Coney Island. Agentul constată uimit că apa de la narghileaua lui Youssef conținea niște petale de trandafir și ceva ce semăna cu bomboanele de mentă. Agentul CIA, al cărui stomac cedase unor pofte primare, comandă o sticlă de Heineken.

— Joe, începu el, sincer, în legătură cu ovulele alea...

Khalidi își puse un deget murdar pe o nară, se aplecă spre podea, apoi expiră cu zgomot pe cealaltă nară. Studie rezultatul. Ptolemeu se uită în altă parte.

— A, da, *effendi,* zise Youssef. Ovulele reginei filmului. Trist. Foarte trist.

— Mi-ai spus că au fost furate de o organizație teroristă numită Brațul Domnului.

Joe își duse același deget la buze.

— Mai încet, zise el. Pereții au ochi.

— Urechi, zise Ptolemeu.

— Ce ?

— Pereții au urechi.

— E așa ? zise Khalidi nedumerit. Atunci ce are ochi ?

Agentul CIA dădu din umeri.

— Boul. Furtuna. Dracu'. Spune-mi : de unde ai informația despre ovulele lui Marilyn ?

— A, nu, zise Youssef. Nu, nu, nu. Ar însemna să-mi pun în joc viața.

Își trecu degetul atotfolositor de-a curmezișul gîtului.

— Cît ? întrebă Ptolemeu aproape în șoaptă.

— Cinci sute de verzi.

— Una.

— Patru.

— Două.

— Trei.

— Două jumate, zise agentul, și asta-i tot.

— S-a făcut, zise Khalidi. Am aflat această chestiune de la un om numit Akmed.

— Akmed și mai cum ? Sau și mai cum și Akmed ? Care-i numele întreg ?

— Îl cunosc numai cu numele de Akmed.

Ptolemeu se uită la ringul de dans unde o dansatoare din buric subnutrită oscila pe o altă transpunere celebră a trupei de jazz. Avea un buric foarte modest, remarcă agentul. Abia încăpea în el o măslină (mare) de California ; fără sîmbure.

— Akmed, repetă el. Aș vrea să-l cunosc.

— Nu ar fi înțelept, *effendi,* zise Joe. Akmed e un om violent. De-ar ști că vorbesc cu tine, mă tem că ar încerca să se răzbune pe mine și pe bunica mea. Poartă un iatagan pe sub burnuz. Foarte ascuțit.

— Unde locuiește ?

— Pe ici, pe colo, peste tot. Se mută des.

— Interesant, zise Ptolemeu gînditor. Crezi că e în Brațul Domnului ?

— Se poate.

— Ți-a mai spus și altceva despre ovulele lui Marilyn ?

— Trei sute.

— Bine, zise agentul morocănos. Ce ți-a spus ?

— Ovulele au fost luate de la Beirut și duse într-o casă conspirativă din regiunea Bekaa. Acum, zice Akmed, plănuiesc să le mute în sudul Libanului.

— Lîngă granița cu Israelul ?

— Da.

— De ce ? E băgat și OEP-ul ?

Youssef Khalidi îl privi conspirativ.

— E posibil, *effendi,* zise el.

Ptolemeu reproduse conversația în fața Șefului, în barul de la hotelul acestuia.

— OEP-ul, sublinie agentul. Filmele cu Marilyn au mare succes la Tel Aviv. Poate OEP-ul pune la cale un șantaj.

— Aha, zise Șeful, încruntînd din sprîncene. Nu-mi place cum sună. Poate fi mai groasă decît am crezut. Trebuie să stabilim contactul cu Akmed.

— M-am gîndit și eu la asta, zise Ptolemeu. Ce-ar fi să-l urmăresc pe Khalidi ? Poate mă duce la Akmed.

— Crezi că poți să te descurci ? Ăsta e un oraș drăcesc. Aleile dau în ulițe, ulițele în ulicioare...

— Aș putea încerca.

— Bine, zise Șeful, încearcă. Dar fii cu ochii-n patru. Sau te găsim plutind pe Nil cu podoaba-n gură.

Queens, *New York*

O ceată de gangsteri gălăgioși aștepta la barul din restaurantul lui Rocco Castellano. Nașul și adjunctul lui se aflau în camera din fund și parcurgeau listele cu numele și adresele locurilor din New York unde se putea cumpăra azot lichid.

— Mario Zucchi putea să ne-o ia înainte cu cercetările, zise Vito Zivic, dar nu cu mult.

— Ce face el este ilegal, zise Castellano sumbru. Conform Tratatului de la Hackensack, care s-a semnat în 1986, toată lumea a fost de acord să nu intre pe teritoriul altuia. Pentru nici un fel de treabă. Nici măcar pentru o vacanță, fără să-l informeze pe șef. Și acum, Omul din Chicago îl trimite pe Zucchi la New York, pe șest, sperînd să dea lovitura. Nu e-n regulă. Lui i-ar plăcea dacă m-aș apuca să golesc o bancă din Vegas sau să atac o mașină cu bani la LA ?

— Și dacă Mario găsește ovulele lui Marilyn înaintea noastră, Rocco ? Ce facem ?

— S-ar putea să ne ducem dracului, zise Castellano neguros. O să vorbesc cu celelalte Familii, să văd dacă mă sprijină în chestia asta. Îți spun, dacă Mario găsește ovulele alea înaintea noastră, sîntem în rahat total. Ai văzut vreodată un război total ?

— Nu, nu încă.

— Ei, nu-i vesel. Dar cîteodată trebuie să-l duci ca să asiguri pacea. Acu', hai să le dăm drumul băieților. Spune-le ce au de făcut și să-și folosească pumnii dacă e nevoie. Vreau rezultate.

După ce Zivic ieși, Castellano stătu cîteva momente, bătînd darabana în birou cu degetele lui boante. Apoi ridică receptorul și-l sună pe Omul din Chicago.

— Salut, *compagno,* zise el vesel, cum mai stai cu sănătatea ?

— Nici că se poate mai bine, Rocco, mulțumesc lui Dumnezeu. Și tu ?

— N-am nici cea mai mică grijă.

— Mă bucur. Care-i problema ?

— Auzi, mă gîndeam să-mi iau liber cîteva zile, să mă duc la Vegas, să spînzur niște bani. Voiam să știi că eu și Vito Zivic ne ducem să ne distrăm puțin.

— Foarte corect că-mi spui, zise Omul aprobator. Arată respect. Stați la hotelul meu ?

— Dacă nu te deranjează.

— Aș lua-o ca o insultă dacă ați sta în altă parte. O să-i sun, să fie pregătiți. Cît vreți să stați ?

— O, poate vreo săptămînă. Tre' să ies din New York, să iau o gură de aer curat.

— Bună idee. Stați cît vreți. Sînteți de-ai casei, doar știți. E bine să vă luați un pic liber. Să vă încărcați bateriile.

— Așa m-am gîndit și eu. Treaba merge o săptămînă și fără mine ; n-o să moară.

— Faci foarte bine, Rocco.

Castellano închise.

— *Bastardo !* zise el tare, satisfăcut că Omul crede că el pleacă din oraș și Mario Zucchi o să fie liber să găsească ovulele lui Marilyn fără nici o concurență.

Apoi, Castellano îi sună pe nașii celorlalte Familii din New York. Dacă nu-i găsi, vorbi cu consilierii lor. Aranjă o întîlnire la el acasă, în Forest Hills. Dacă se-ngroșa gluma, voia ca New York-ul să prezinte un front unit împotriva celor din Chicago.

Nu conta atît de mult milionul de dolari ; conta principiul.

Manhattan, *New York*

— Drăguț din partea ta că ai trecut pe-aici, zise Marilyn Taylor acră. Vrei o fotografie cu autograf — așa-i ?

Detectivul McBryde, care petrecuse o zi mizerabilă bătînd drumurile la cinci expresuri „Delicios" din Queens fără nici un rezultat, n-avea nici un chef să înghită mizerii de la primadonă.

— Ancheta continuă, zise el înțepat. Dacă trebuie să-ți dau raportul o dată pe oră, o să ia timp dublu. Asta dorești ?

— Nu vreau decît ovulele.

— O să le ai.

— Juri ? întrebă ea.

— Nu, nu jur. Nu jur nici măcar că soarele o să răsară mîine. Dar sînt șanse mari ca ovulele să fie găsite.

— Nimeni nu dă nici o ceapă degerată pe ovulele mele, zise ea supărată. În cîteva săptămîni, tot tapajul o să se termine și bietele mele ovule vor fi pierdute pe vecie.

El o privi lung.

— Știam că ai o mulțime de defecte, dar nu știam că-ți și plîngi de milă. Crede-mă, o mulțime de femei au trecut prin drame mai mari, în viață.

— Deci ovulele mele furate sînt apă de ploaie — nu ?

— N-am spus asta. S-a comis un furt grav și Departamentul face tot ce-i stă în putință să-l rezolve. Dar dacă nu-ți capeți ovulele înapoi, n-o să fie sfîrșitul lumii.

— Ție ți-e ușor să vorbești așa. Ești doar un păduchios de *bărbat.*

El oftă și se ridică.

— Pot să mă duc acasă, acum ? Am avut o zi grea și mi-e foame.

Imediat, ea deveni numai lapte și miere.

— Adică n-ai mîncat nimic ?

— Adică nu.

— De ce dracu' nu spui așa ? Hai jos să vedem ce găsim.

În bucătărie, îl așează la masa de gătit, albă și lăcuită, și-i aranjă un tacîm. Scoase din frigider o jumătate de pui fript, o bucată de șuncă prăjită, niște fasole, un castron cu salată, plăcintă cu lămîie și o sticlă de bere Molson. Le puse pe toate în fața lui.

— Hai, zise ea, hrănește-te.

— Tu nu mănînci nimic ?

— Am mîncat mai devreme. O să iau o bucată de plăcintă, ca să-ți țin companie. Eu am făcut-o.

— Glumești ?

— Da, glumesc. Dar știu să gătesc. Știi, nu sînt chiar un produs artificial.

El se aplecă peste mîncare.

— Știu, zise el încet.

Rase puiul, fasolea, salata și berea. Apoi își împinse scaunul îndărăt.

— Bună haleală, zise. Mulțumesc.

— O felie de plăcintă ?

— Nu, mulțumesc. Nu mă omor cu dulciurile.

Ea rîse.

— Nici cînd e vorba de mine ? întrebă.

Sus, în dormitorul cu volane, el insistă să facă întîi un duș.

— Put ca un țap, îi explică.

— Cîteodată, poate fi nostim, zise ea, și el clătină din cap la atîta depravare.

După zece minute, cînd ieși din baie, o găsi goală, lăfăindu-se în așternutul de mătase, care acum era mov.

— Am folosit săpunul tău parfumat, o anunță el.

— Ai tot dreptul, zise ea, întinzînd mîinile spre el. McBryde, ai fost vreodată în jurul lumii ?

— Nu, zise el serios, dar am fost de două ori în Europa.

Ea chicoti la atîta candoare.

— Vin' la mama, zise ea, și te iau într-un voiaj.

Voiajul dură o oră. Apoi, sătui, se priviră mirați.

— Indiferent ce se-ntîmplă cu ovulele mele, zise ea, fie că le găsești, fie că nu, pînă la urmă o să mă întorc în Vest. Și punct. Pricepi ?

El confirmă dînd din cap.

— După cum știi, continuă ea, nu sînt pregătită pentru povești de durată.

— Nu trebuie neapărat să faci un grafic, zise el.

— Nici tu nu vrei o încurcătură serioasă, nu ?

— Nu, zise el.

— Atunci putem să ne zbenguim amîndoi și n-o să sufere nimeni.

— Îmi convine.

— Îți cer doar un singur lucru.

— Ce ?

— Taie-ți unghiile de la picioare. Sînt zgîriată toată.

— Auzi, zise el, mai bine mă duc acasă.

— Încă nu, zise ea. Ia-mă puțin în brațe.

Manhattan, *New York*

Sam Davidson începuse să se întrebe dacă adepții reîncarnării nu cumva descoperiseră un mare adevăr. Posibilitatea ca, în urmă cu mii de ani, sufletul său să fi sălășluit în trupul unui cavaler ticălos care comisese Păcate Atroce era singura explicație pentru faptul că acum, în încarnarea lui actuală, suferea de pe urma unei soarte atît de îngrozitoare ; era pedeapsa pentru greșelile dintr-o existență anterioară.

Niciodată, nici în cele mai teribile coșmaruri, nu visase că într-o zi o să ajungă sluga unui hoț profesionist. Și, forțat de nebunul cel amenințător, să bată străzile din Manhattan, în căutarea cuiva care a vîndut azot lichid altcuiva, care șterpelise ovulele lui Marilyn. Ca producător de filme porno, Sam era deprins să lucreze cu scenarii neplauzibile. Dar pe acesta, scenariul vieții lui, l-ar băga în mă-sa. Prea era țicnit.

Prima lui intenție fusese să accepte cu eleganță lista de la Champ, să jure că o să caute cît or să-l țină picioarele și apoi să-și petreacă ziua în fieful filmelor porno de pe Eighth Avenue, testînd concurența. S-ar fi întors după aceea în Park Avenue și ar fi spus că a dat chix. Dar era depășit de evenimente.

— Poți conta pe tot concursul meu, îi spusese el tîmpitului.

— Știu, zise DuBois cu rînjetul lui de rechin. Unul din băieții lui Mutha ar putea să verifice locurile pe unde te duci, ca să fim mai siguri.

— A, zise Sam.

Așa că avea în mînă o listă cu locurile unde se vindea azot lichid, din strada 14 pînă la Battery. Urma să spună aceeași poveste ca toți băieții lui Mutha : se dădeau drept re-

porteri la săptămînalul de scandal *Bomba națională*. Lucrau la un reportaj despre ovulele furate ale lui Marilyn. Aveau chiar și legitimații false.

În mod surprinzător, primii doi furnizori pe care îi găsi Davidson fură gata să-și dea concursul. Dar nu vînduseră azot în ultima vreme decît unor spitale și unor clinici. Următorii trei îl dădură afară.

Davidson galopa pe Canal Street, iar picioarele începuseră să-l doară, neobișnuite cu mersul pe jos. Și, în urma lui, tot cu dureri de picioare, se tîra Dino, gealatul însărcinat de Mario Zucchi să nu-l slăbească din ochi pe Sam. Dino se ruga lui Dumnezeu ca „obiectivul" să se oprească să ia o bere și o pizza.

Magazinul de pe Canal Street nu era ca celelalte. Era ca un pod vechi în care se vindea tehnică medicală, de chirurgie și de laborator, lucruri vechi și noi la un loc. Era un talmeș-balmeș de scaune cu rotile, paturi de spital, cadre de umblat, bastoane, cîrje și o grămadă de chestii din oțel inoxidabil despre care Sam nu știa ce sînt. Peste toate era așternut un strat de praf și se vedeau bilete scrise de mînă : „Procurați-vă *acum* pansamente pentru concediu !" și „Cereți trusele noastre de clismă speciale pentru concediu !" Un singur tip părea să conducă operațiunile, un munte de grăsime îmbrăcat cu jeans de camuflaj și un tricou pe care scria „Dușul zilnic vă ferește de boală". Fața lui, ca aluatul, atîrna în cute melancolice. Ceea ce era de înțeles, își zise Sam, dacă îți petreci toată ziua printre plosti uzate.

— Ce doriți ? întrebă tipul cu o voce scrîșnită de bas.

— Sînteți proprietarul ?

— E. Thornton G. Kalbacker. Ce doriți ?

— Aveți azot lichid ?

— Cît doriți ?

— Nu vreau să cumpăr, zise Davidson și-și debită lecția : că e reporter la *Bomba națională* și scrie despre ovulele lui Marilyn. Că vrea doar să afle dacă a vîndut de curînd azot lichid.

Kalbacker se uită la el.

— Crezi că escrocii au nevoie de azot lichid ca să țină ovulele congelate, și verifici cine a cumpărat așa ceva. Așa-i ?

— Ești deștept, domnule Kalbacker, și așa e. Ați vîndut de curînd azot lichid ?

Proprietarul îi adresă un rînjet complice.

— Ce-mi iese ? întrebă.

— Numele în *Bomba națională*.

— Rahat. Cu asta cumperi răbdări prăjite.

Champ DuBois le dăduse voie vînătorilor de ovule să dea, dacă e nevoie, cincizeci de dolari pentru informații. Davidson se gîndi să facă economie.

— Sînt autorizat să dau douăzeci de dolari în cap pentru orice indiciu important.

— Douăzeci ? Merită mai mult.

— Dacă-ți dau mai mult, e din buzunarul meu.

— Nu mă interesează de unde ; vreau cincizeci.

— Cincizeci ? strigă Davidson chinuit. Nu se poate. Nu pot mai mult de patruzeci.

— Bine, zise grăsanul. Te las moale ; patruzeci. Hai să vedem cum arată.

Sam își scoase portofelul, apoi se opri.

— Și dacă mă duci ? zise el. Plătesc, și după aia îmi spui că n-a cumpărat nimeni azot lichid de aici. Asta nu face patruzeci de dolari.

Kalbacker ridică din umeri.

— N-ai încredere în mine ? întrebă. Bine, las-o moartă. Tu ai hotărît așa.

Sam gemu și-i dădu două bancnote de douăzeci de dolari.

— Ești un tip dur, domnule Kalbacker.

— Ca și tine. Șeful tău ți-a spus probabil să dai cincizeci pentru o informație țeapănă, și te gîndeai să-ți oprești zece. Așa-i ?

— Destul cu finanțele, zise Davidson. Care e informația aia țeapănă ?

— Acum cîteva zile, a intrat un tip. Nu-l mai văzusem. La început am crezut că e un pușți. Dar de aproape, am văzut că era în jur de treizeci de ani. Pe-acolo. Blond. Cu

părul ridicat în față și lins la spate. Avea o scurtă de piele neagră și m-am gîndit că era un biciclist care a venit să mă jefuiască. M-au curățat de patru ori anul ăsta. Dar nu, voia doar să cumpere niște azot lichid.

— A zis la ce-i trebuie ?

— L-am întrebat. Pretindea că-l cumpără pentru un doctor din Staten Island. Mi-am zis că-i beat, pentru că găsești azot lichid în Staten Island. Dar mi-a arătat cartea de vizită a doctorului, așa că i-am vîndut trei litri de „zer". Ce dracu', vînzarea-i vînzare. N-am dreptate ?

— Cum a plătit ?

— Numerar.

— L-ai întrebat de adresă ?

— La ce-mi trebuia ? Ascultă, eram sigur că nu era un viitor client. M-am asigurat că știe să umble cu el. Azotul lichid nu e periculos dacă știi să-l manevrezi. Dar dacă recipientul nu e ventilat, poate deveni o bombă. A zis că o să aibă grijă să țină capacul curat și deschis. Pe urmă și-a luat bidonul și a plecat.

— Un tip blond cu o scurtă neagră de piele ? Asta-i tot ce poți să-mi spui ?

— Avea un tricou alb și jeans. Cam asta e.

— Rahat, zise Sam dezgustat. Sînt pe puțin un milion ca ăsta în New York.

— Probabil.

— N-o să-l găsim niciodată.

— Poate că da. Mai dă-mi zece, și-ți spun cum.

Davidson era revoltat.

— Ești un ticălos, zise el furios.

— Ticălos la ticălos trage. Mi-i dai ?

Sam i-i dădu.

— Ei ?

— Ți-am spus că mi-a arătat cartea de vizită a unui medic, un medic de picioare. Nu-mi amintesc numele doctorului, dar mi-amintesc locul unde are cabinetul, pentru că e ca numele meu : Thornton. Ăsta-i indiciul. Cîți doctori de picioare pot să fie în Thornton, Staten Island ? N-am dreptate ?

Manhattan, *New York*

— **M**ario, n-am putut să te sun, zise Dino mîhnit. Tipul a intrat în vechitura aia de pe Canal Street și a ieșit ca o nălucă din iad. S-a aruncat într-un taxi. Mi-ai zis să nu-l scap din ochi, nu ? Pînă să iau un taxi, a dispărut. Dar pariez pe ce vrei că se duce în Park Avenue. Așa că m-am dus acolo și, sigur că da, amicul meu, portarul, mi-a zis că Davidson a apărut cu cîteva minute în urmă și a intrat la Champ DuBois. Te sun de la telefonul din hol, și a trebuit să-i scap portarului cinci dolari pentru asta.

— Bine, bine, zise Zucchi nerăbdător, pricep. Stai acolo în caz că Davidson pleacă. Pe urmă, ține-te de el.

— Am făcut bine, nu, Mario ?

— Mmda, zise Năsosul acru, ai făcut bine.

Închise, gîndindu-se la implicațiile a ceea ce-i spusese Dino. Îi era clar că Davidson umbla după locurile cu azot lichid din sudul Manhattan-ului și a dat lovitura pe Canal Street. Apoi s-a repezit la Champ DuBois să-i dea vestea cea bună.

Mario își privi ceasul Cartier, de furat. Era prea tîrziu ca să afle ce a descoperit Davidson. Dar Zucchi se jură că o să fie la magazinul de pe Canal Street a doua zi, la prima oră.

Toată lumea știe că toate au un sfîrșit.

Staten Island, *New York*

Dimineața, devreme, Champ DuBois și Mutha se instalară în Jaguarul alb și porniră în călătoria spre ținuturile virgine din Staten Island. Cum nici unul din ei nu fusese niciodată dincolo de Strada 23 din Manhattan, se pregătiseră pentru această expediție plină de pericole cu un termos plin cu votcă și două pahare de cristal.

Fură fascinați de traversarea cu feribotul și priviră cu sfială activitatea marinărească de la Upper Bay. Ajungînd cu bine pe Staten Island, întrebară un muncitor care era cel mai scurt drum către Thornton. Champ oferi cu un gest firesc o hîrtie de zece dolari și primiră indicații clare.

— Nu goniți, îi sfătui salahorul, bătînd ușor botul mașinii, sau treceți de el și nu-l observați. E doar un centru comercial cu cîteva case în jur.

Thornton se dovedi a fi exact așa și, după ce se uitară în cartea de telefon și întrebară un sergent simpatic care păzea parcarea, descoperiră că singurul medic-pedichiurist pe o distanță de cîteva mile era dr. Leopold Gingle, care avea cabinetul în centrul comercial.

Secretara doctorului Gingle era o negresă înaltă, ca o trestie, care privea cumva pieziș la costumația lui Champ DuBois : ochelari negri, salopetă albă de in, sombrero cu boruri late și cu o bandă din piele de șarpe.

— Cu ce vă pot servi ? întrebă ea, cu o voce destul de plăcută.

— Poți să ne servești, surioară, zise Champ. Avem treburi urgente cu bunul dumitale doctor.

— Puteți să-mi spuneți despre ce e vorba ? Doctorul e ocupat acum cu un pacient.

— Păi, nu-l deranja, surioară, zise DuBois, zîmbindu-i cu toți dinții. O să-l deranjez eu. Mutha, poate că stai aici și o întreții pe surioară.

— Nu sînt surioară cu dumneata, zbieră ea în urma lui, pe cînd el intră, fără să bată, în cabinet.

Dr. Gingle stătea în fața unei matroane robuste, punînd leucoplast peste bandajele de pe laba și glezna stîngă. Doctorul era un tip mărunțel, irascibil, cu mustață ca un smoc de paie și o frunte înaltă, cu chelie. Se uită în sus, furios, către DuBois.

— Ce înseamnă această intrare neanunțată ? întrebă el.

— Îmi place cum vorbiți, zise Champ. Îmi *place*. Îmi cer scuze pentru acest comportament nepoliticos, doctore, și dumneavoastră, doamnă. Dar am nevoie de o informație pe care sper și cred că mi-o puteți furniza.

— Plecați imediat de aici, zise dr. Gingle aspru, sau voi fi nevoit să chem poliția.

— Ce gură ai, se minună DuBois. Ca o coțofană. Scoase ușor un cuțit cu mîner sidefat din buzunarul salopetei și apăsă pe un buton. Lama strălucitoare de oțel țîșni și înțepeni în poziție.

— Cuțitul e pentru efect, explică el. Ca să impresioneze.

Pacienta îl privea cu gura căscată.

— Vrei droguri, explodă ea. Vrei să furi droguri.

— A, nu, doamnă, zise Champ. Nu-mi plac. Vreau doar o mică informație și am plecat. Doctore, folosești azot lichid în munca dumitale picioristică ?

— Cîteodată, zise dr. Gingle cu precauție.

— Aha. Acum, întrebarea de o sută de puncte. Gîndește-te bine. Ai avut vreodată un pacient blond, cu aspect tineresc ? Poartă părul ridicat în față și lins pe spate. Are în jur de treizeci de ani. Poartă tricou alb, jeans, scurtă neagră de piele. Ai avut vreodată așa un pacient ?

— Relația dintre medic și pacient este confidențială, zise doctorul cu voce înghețată. Nu pot divulga această informație.

DuBois făcu repede un pas și aproape că-i băgă lui Gingle lama cuțitului în nara dreaptă.

— Ai arăta nostim fără nas, omule, zise el blînd. Gîndește-te la tînărul blond.

— Poate, zise doctorul răgușit, cu ochii aproape încrucișați pe vîrful cuțitului. Cam acum un an. Un neg. S-a vindecat cu azot lichid.

— Sună bine, zise Champ. Numele și adresa, te rog. Cu cît mai repede le scoți, cu atît mai repede plec.

Doctorul cotrobăi cu degetele tremurînde după o carte de vizită din dosarul de pe birou. DuBois o pescui și o băgă în buzunar.

— Multe mulțumiri pentru amabilul dumitale concurs, doctore, zise el. Auzi, cred că am o bătătură în talpa dreaptă. Poți să-mi dai un sfat ?

— Fără să vă examinez, nu.

— Poate altă dată, zise Champ, strîngîndu-și cuțitul. Încă ceva : te rog, nu informa autoritățile în legătură cu vizita mea. N-ar fi deloc înțelept. Acum, continuă cu tratamentul. Sper că vă simțiți mai bine cu piciorul, doamnă, adăugă, politicos.

Apoi ieși, îl luă pe Mutha și-i făcu cu mîna grațioasei secretare.

— Ne mai vedem, surioară, strigă el.

— N-aș crede, zise ea furioasă.

În mașină, citi cartea de vizită din dosarul doctorului Gingle.

— Ronald Yates. Mutha, întreabă-l pe sergentul acela drăguț cum ajungem în West New Brighton.

Dar se rătăciră de două ori și de-abia după-amiaza tîrziu ajunseră în fața bungalow-ului lui Yates.

— Un palat, zise Champ, scrutînd casa. Îmi amintește de vilele strămoșilor din fundul Alabamei.

Deschise torpedoul și cotrobăi în învălmășeala de obiecte dinăuntru. Extrase o insignă înzorzonată, argintiu cu

auriu, foarte impresionantă. Dar la o examinare mai atentă, descopereai ce scria pe ea : INSPECTOR DE JARTIERE.

— Hai să mergem, îi spuse lui Mutha. Ți-ai luat pocnitoarea ?

— Ta, mutha, zise Mutha.

DuBois bătu în cadrul strîmb al ușii cu plasă. După cîteva momente, ușa interioară fu deschisă de un tip blond în jeans și cu un tricou alb.

— Da ? zise el.

— Dl. Ronald Yates ?

— Da. Cine sînteți ?

DuBois flutură rapid insigna.

— De la Departamentul pentru Servicii Publice al orașului New York, zise el. Biroul apă, electricitate, gaz și televiziune. Ni s-a raportat o scurgere de gaze în zonă și controlăm toate casele. Putem intra un minut, vă rog ?

— Nu simt nici un miros.

— Nu durează decît un minut, zise Champ cu răbdare. Pentru propria dumneavoastră siguranță, domnule. Doar nu vreți să zburați în cer, nu ?

Yates îi lăsă să intre. Se uitară în salon, unde doamna Gertrude Yates stătea cu ochii lipiți de televizor. Apoi merseră în bucătărie și DuBois adulmecă neîncrezător.

— Poate da, zise el, poate nu. Să mergem sus.

— Sus nu e nici o instalație de gaz, zise Ronald.

— Dar, vedeți, gazele scurse se ridică în sus. O, da. Se adună la etaj. Acolo putem vedea dacă e vreo scurgere.

Așa că mărșăluiră la etaj, unde DuBois și Mutha inspectară toate camerele și debaralele. Apoi Champ întoarse mînerul unei uși încuiate.

— Ce-i aici ? întrebă el.

— Nimic. O magazie.

— Descuiați ușa, vă rog.

— Sînt doar vechituri, protestă Ronnie.

— Deschideți ușa, sau va trebui să chemăm un reprezentant al legii.

Yates descuie ușa. DuBois o dădu de perete și rămase în prag. Se uita la posterele cu Marilyn Taylor de pe pereți, la fotografiile cu Marilyn Taylor, la coperțile de reviste cu Marilyn Taylor, la tăieturile din ziare, la portretul înrămat, la videocasete.

— O, Doamne ! zise el încet.

Intră în sanctuar și văzu cele două bidoane, unul mic și unul mare.

— Ce-i acolo ? întrebă el.

— Limonadă, zise Ronnie cutezător.

DuBois se aplecă, luă capacul de la bidonul mai mare, ținu palmele deasupra.

— Azot lichid, decretă el. Se îndreptă, privind acuzator la Yates. Domnule, zise el, aveți permis special pentru depozitare de lichide volatile într-un spațiu închis, într-o locuință ?

Ronald lăsă capul în jos.

— Nu, zise el cu voce mică, dar e numai puțin.

— O posibilă bombă, strigă DuBois. Care poate să arunce în aer tot cartierul. Domnule, trebuie să confiscăm aceste recipiente și să le ținem într-o zonă protejată, la sediu, pînă cînd obțineți permisul necesar.

— Vă rog, zise Yates, ridicînd capul, nu le luați. Sînt ale mele. Sînt foarte prețioase pentru mine.

— Trebuie să respectăm regulamentul, zise Champ sever. Toată lumea știe asta. Inspectore, du astea imediat în mașină.

Majordomul luă ambele bidoane congelatoare, fără vreun efort vizibil, și plecă. DuBois rămase cu Yates pînă cînd Mutha coborî scările și ieși din casă.

Ronnie era zăpăcit.

— Cum le iau înapoi ? întrebă, cu o voce tremurată.

— Faceți o cerere și înregistrați-o la Administrația Generală pentru Servicii.

— Am înțeles că sînteți de la Departamentul pentru Servicii Publice.

— E același lucru, zise DuBois și se uită pentru ultima dată în sanctuar. Vă admir gusturile, domnule. Este o femeie totală.

Yates îl urmă jos, privi cum îl ajută pe celălalt să pună bidoanele în spatele mașinii, un Jaguar alb. Doar atunci realiză Ronnie ce pierdere enormă suferise, și ochii i se umplură de lacrimi. Alergă, clătinîndu-se, spre mașină, dar aceasta porni iute și el o privi cum se îndepărtează.

Stătea încă acolo, plîngînd încet, cînd un Plymouth albastru, plin de praf, opri și parcă în fața casei lui. Un bărbat înalt și voinic, îmbrăcat într-un costum negru la două rînduri, coborî și se îndreptă spre el.

— Domnul Ronald Yates ? întrebă.

Staten Island, *New York*

Locotenentul Jeffrey McBryde își petrecu cea mai mare parte a dimineții explicîndu-i inspectorului adjunct Gripsholm de ce dedică atît de mult timp căutării unui tip blond în scurtă neagră de piele și cu un abțibild de la „Hamburgerul Delicios" pe geamul din spate al vechii lui mașini, marca Volkswagen. Cînd locotenentul își termină recitalul, Gripsholm îl privi fix.

— E vremea nebunilor, zise el.

— Sigur că e, zise McBryde, calm. Vrei s-o las baltă ?

— Doamne, nu ! Toată lumea ne critică pentru treaba asta, de la Casa Albă în jos. CIA ne pune întrebări, FBI-ul ne sună zilnic ca să afle ce știm. Iar noi, pe moment, știm pe dracu'.

— N-aș zice chiar așa.

— Chiar crezi că indiciul ăsta cu abțibildul „Delicios" o să dea roade ?

Locotenentul dădu din umeri.

— E tot ce avem.

— Bine, zise Gripsholm, ține-te un timp de treaba asta. Dacă găsești blondul și ovulele, lansează o rachetă colorată.

Așa că detectivul luă un Plymouth albastru, care era bun de casat cu cinci ani în urmă. După-amiază se duse în Staten Island și începu cu expresul „Delicios" din West New Brighton. Aplică aceeași schemă ca în Brooklyn și Queens : îl găsi pe director, îi arătă insigna, îl întrebă dacă vreunul din angajați e un tip blond, de vreo treizeci și ceva de ani, care are un Volkswagen uzat cu un abțibild „Delicios" pe geamul din spate.

Era pregătit pentru o nouă înfrîngere, dar directorul zise îngrijorat :

— N-are necazuri, nu ?

Speranțele lui McBryde tresăriră ca o turmă de căprioare speriate.

— Nu, zise el, nici un necaz. Dar se pare că a fost martor la un accident de mașină și am nevoie de niște informații. Cum îl cheamă ?

— Ronald Yates. Îi zicem Ronnie.

— E la serviciu acum ?

— Intră diseară, la șase, zise directorul. E extraordinar la hamburgeri. Poate prepara doi deodată, cu o lopățică în fiecare mînă.

— Foarte interesant, într-adevăr, zise locotenentul McBryde. Puteți să-mi dați adresa lui de acasă, vă rog ?

Cînd ajunse acasă la Yates, un tip blond cu aspect tineresc stătea în picioare pe pajiștea neîngrijită. Detectivul se apropie de el și zise :

— Dl. Ronald Yates ?

Tipul se întoarse, aprobă din cap și McBryde văzu că plîngea. Așa că îl luă tare, cît timp era vulnerabil :

— Unde sînt ovulele lui Marilyn ? întrebă.

— Le-au luat, zise Yates.

— Cine le-a luat ?

— Inspectorii de la gaz.

— Ce inspectori de la gaz ?

— Cei cu Jaguarul alb.

Locotenentul privi în sus, la cer. Simțea nevoia să plîngă și el. În schimb, îi arătă insigna și legitimația.

— Locotenentul Jeffrey McBryde, de la Departamentul Poliției din New York. Ronnie, hai să intrăm și să stăm puțin de vorbă — bine ?

Sanctuarul fusese deja violat de străini, așa că Ronald îl duse acolo. McBryde căscă gura la decorațiuni, apoi îl privi pe flăcău cu înțelegere. Se întreba peste cît timp o să-și pună și *el* un poster cu Marilyn Taylor deasupra patului.

— Hai să începem cu începutul, zise el. De unde îl știai pe Nicholas Kazanian ?

— Cine ?

— Kazanian. Tipul de la care ai furat ovulele.

— N-am auzit niciodată de numele ăsta.

Apoi, Yates îi povesti cum era în fața clinicii de pe strada East 70th, sîmbătă seara, cînd fusese jefuită. Cum unul din escroci îi dăduse un plic de chibrituri și cum, după ce auzise de furt la știri, se hotărîse să se ducă la Barul Turcului și să ia ovulele înapoi.

— Am cumpărat și niște azot lichid, zise el sincer, să nu se strice.

— De ce nu i le-ai dat înapoi lui Marilyn ? întrebă detectivul cu blîndețe.

— Nu știu, mormăi Ronnie. Știți, erau ca o amintire.

— Aha, zise McBryde, ghicind că asta nu era tot. Deci, aveai bidonul cu ovulele și un bidon cu azot lichid. Ce legătură are asta cu inspectorii de la gaz ?

Yates zise că au intrat în casă pretinzînd că în zonă era o scurgere de gaze și că trebuia să controleze fiecare locuință.

— S-au legitimat ?

Ei, da, negrul cel înalt fîlfîise o insignă, dar Ronnie nu văzuse ce scria pe ea. A zis că e de la Departamentul pentru Servicii Publice — sau așa ceva.

— Din moment ce căutau o scurgere de gaze, de ce au luat ovulele ?

— Au zis că e ilegal să țin într-o locuință lichide volatile.

— Nu ți s-a părut ciudat ca niște inspectori de la gaz să umble cu un Jaguar ?

O, Ronald nu văzuse de fapt mașina decît cînd era prea tîrziu. Cînd puseseră bidoanele în Jaguar și porniseră.

— Splendid, zise McBryde. Îi poți descrie pe cei doi ?

Unul era un negru slăbănog cu o salopetă albă, ochelari negri de soare și un sombrero mare de pai cu o bandă din piele de șarpe. Celălalt era scund, foarte bătrîn, arăta a

oriental și purta un fel de pijama din mătase neagră, cu un dragon brodat pe spatele hainei.

— Exact așa arată toți inspectorii de la gaz, aprobă din cap locotenentul, solemn. Nu-i de mirare că te-au prostit. Mașina era cu două, sau cu patru uși ?

— Cu două.

— Ai văzut numărul ?

— Doar cîteva secunde.

— Ți-l amintești ? Măcar parțial ?

— Cred ca avea cifrele opt și șase și unu, dar nu-mi amintesc în ce ordine.

— Bine. Vreau să vorbim mai mult despre asta, Ronnie, dar acum trebuie să dau un telefon.

— Este unul în dormitor.

— Hai cu mine, te rog.

McBryde îl sună pe sergentul Rumfry.

— Arde, zise el repede. Pornește mașinile în căutarea unui Jaguar alb cu două uși, model necunoscut ; e posibil să se-ndrepte dinspre Staten Island spre Manhattan în următoarea oră. Mergeți la terminalul feribotului. Vă uitați după doi tipi. Un negru înalt și deșirat și un asiatic scund. Amîndoi sînt costumați ca pentru bal mascat. Dacă-i înhațI, nu-i slăbi pînă n-ajung eu acolo.

— De ce sînt acuzați ?

— Au luat ovulele lui Marilyn.

— Nu glumești ? Am plecat.

McBryde și Yates se duseră înapoi în sanctuar. Locotenentul examină videocasetele și se întrebă dacă să-și ia un video.

— Ronnie, zise el, o să trebuiască să vii în Manhattan, să dai o declarație și s-o semnezi. Dar acum aș vrea să mai reluăm o dată povestea, să fiu sigur că n-am înțeles nimic greșit.

— N-o să mă arestați, nu ? întrebă Ronnie nervos.

Detectivul zîmbi cu tristețe.

— Pentru ce ? Pentru iubire neîmpărtășită de gradul întîi ?

Boston, *Massachusetts*

Cei doi moșuleți o luaseră de la capăt. Se instalaseră confortabil în fotoliile de piele, își sorbeau coniacul cu admirația cunoscătorilor, pufăiau ușor din trabucuri și se întrebau ce le mai putea oferi viața în plus.

— Am avut azi un musafir, zise profesorul T. Hiram Farthingale. Tînărul acela zelos de la FBI.

— Aha, zise monseniorul Terence Evelyn O'Dell. Se agită, nu ?

— O, da, zise profesorul, permițîndu-și un rîset sec. Sînt nerăbdători ca eu să declar că furtul ovulelor lui Marilyn Taylor este o răpire. Dar am explicat că eu nu pot să fac treaba asta pînă cînd nu termin cercetarea.

O'Dell zîmbi.

— Sînt onorat că dezbaterile noastre sînt considerate cercetări. Crezi că ai să ajungi vreodată la o concluzie ?

— Poate da. Poate nu. Nu cred că are mare importanță, din moment ce fapta este investigată de Departamentul Poliției din New York.

— Aparent, fără nici un rezultat, dacă e să credem ziarele și televiziunea. Poate că ovulele nu vor mai fi găsite niciodată și furtul lor va rămîne un mister nesoluționat. Cum a fost dispariția judecătorului Crater sau ce s-a întîmplat de fapt la Fall River.

— Servește-te cu coniac. Mi-e prea bine ca să mă mișc.

— Mai vrei și tu puțin ?

— Fii drăguț, te rog. Terry, de ce crezi că furtul ovulelor lui Marilyn a generat interes în toată lumea și continuă să preocupe în mod exhaustiv mijloacele de informare ?

Monseniorul tresări neliniștit, speriat de vreo capcană juridică.

— Aș zice că motivele sînt evidente. Este o faptă unică și excesivă. Iar victima este o vedetă de cinema de primă mărime, care tocmai a fost declarată Cea Mai Frumoasă Femeie din Lume.

— Mmm. Mă întreb dacă nu este o explicație prea simplă. Dă-mi voie să-ți sugerez că preocuparea generală nu este atît pentru victimă, cît pentru pradă.

— Ovulele ?

— Exact.

— Hiram, dacă intenționezi să-mi stîrnești curiozitatea, reușești admirabil. De ce or fi ovulele subiect de tulburare universală ?

— Gîndește-te la ou. Uman sau păsăresc, e același lucru. De cînd omul s-a înălțat pe verticală, oul a ocupat un loc special în conștiința sa. A fost simbolul regenerării. Are proprietăți aproape mitice.

— Oho ! Deci, ești de acord cu mine în privința potențialului din ou.

— Îți sugerez doar că oul stîrnește în noi toți ceva primitiv. Venerația noastră față de ou precede și transcende religia și justiția organizată. Datează din timpul oamenilor îmbrăcați în piei de animale, care se ghemuiau în jurul unui foc, într-o peșteră. Această venerație a oului precede biserica ta și justiția mea. Toți purtăm în noi vestigii ale acestei credințe străvechi. În memoria rasei noastre se află și sfințenia oului. Iar știrea că ovulele, „ouăle" unei femei, au fost furate și poate distruse trezește acest instinct antediluvian, și sîntem șocați și revoltați de faptul că o icoană iubită poate fi spoliată astfel.

Monseniorul O'Dell rămase tăcut un timp mai îndelungat, apoi oftă din rărunchi.

— O concepție originală și plină de imaginație, Hiram, dar cum se împacă elogiul tău asupra oului cu chestiunea în cauză : furtul ovulelor lui Marilyn este sau nu o răpire ?

Înainte de a răspunde, Farthingale făcu o pauză. Apoi :

— M-a făcut să-mi pun întrebarea dacă furtul nu poate fi considerat o crimă împotriva umanității, din moment ce lovește într-una din credințele noastre elementare cele mai larg împărtășite.

— Crimă împotriva umanității, repetă O'Dell. Ar intra sub jurisdicția FBI-ului ?

— Trebuie să cercetez problema, zise profesorul, dar mă îndoiesc. Dacă se poate stabili că furtul ovulelor lui Marilyn este o crimă împotriva umanității, atunci aș zice că forul care ar trebui să cerceteze această faptă gravă ar fi Națiunile Unite.

Monseniorul aprobă gînditor.

— Mai bem niște coniac ? propuse el. Și poate mai fumăm un trabuc.

Manhattan, *New York*

În magazinul ca un bazar de pe Canal Street, Thornton G. Kalbacker ștergea de praf, cu un șomoiog de pene, o colecție atrăgătoare de centuri de hernie noi și vechi și se întreba dacă să reducă prețul unor sterilete cumpărate de la un guatemalez falit.

Ușa de la stradă fu deschisă de perete și doi malaci intrară cu emfază. Kalbacker îi luă drept doi tipi excentrici care purtau costume ca-n California. Cel mai înalt părea că descinde din muntele Rushmore[1]. Șeful nu era cu mult mai scund și avea un nas interminabil.

— Da, domnule, domnilor, zise negustorul, afabil, ce doriți ?

— Ai azot lichid ? vru să știe Năsosul.

— Sigur. Am de toate. Cît doriți ?

— Nu vreau să cumpăr, zise Mario Zucchi. Vreau doar să știu cine a cumpărat în ultima săptămînă.

— O, nu-mi aduc aminte. Am atîția clienți. Nu pot să țin socoteala.

— Mmda, zise Zucchi, privind în jur la magazinul murdar și gol. Mi-nchipui că ești teribil de ocupat. Ești proprietarul ?

— Da, eu. Thornton G. Kalbacker, la dispoziția dumneavoastră.

— Păi, domnule Kalbacker, nu mă mai plimba. A fost aici ieri după-masă un grăsan, te-a întrebat același lucru ca și mine și i-ai spus. Așa-i ?

---

(1) Munte în Dakota de Sud în care sînt sculptate figurile a patru din cei mai importanți președinți americani.

— Poate. Dar, bineînțeles, m-a răsplătit corespunzător pentru colaborare.

Zucchi oftă și-și scoase portofelul.

— Voi, șmecherii ăștia din New York, sînteți toți la fel. Cît ți-a dat ?

— O sută.

— Pe dracu' ! zise Mario. Mira-m-aș să-ți fi dat cincizeci. Eu atîta-ți dau.

— Trebe-o-sută, repetă Kalbacker cu încăpățînare.

— Nu trebe nimic, zise Năsosul. Îi făcu semn zdrahonului. Sally, arată-i.

Sally se uită în jur un moment, alese un baston ajustabil din oțel și, fără vreun efort vizibil, îl făcu nod.

— Bine, cincizeci, zise proprietarul în grabă. Plus douăzeci pentru baston, adăugă.

Zucchi îi dădu banii și Kalbacker îi repetă aceeași poveste pe care i-o spusese lui Sam Davidson cu o după-amiază înainte.

Năsosul își privi ceasul elegant, de furat.

— ...mă-sii, zise el cu dezgust, trebuie să apară și ăștia. În fine, poți să jupoi o pisică în mai multe feluri.

— Am niște bisturie excelente, la preț redus, zise proprietarul, vrînd să fie de folos. Aproape că n-au fost folosite deloc.

— Altă dată. Hai, Sally, mergem la Bedlington. Poate a sunat Dino.

Kalbacker îi urmări cu privirea, pe cînd ieșeau pe ușă. Numără cei șaptezeci de dolari pe care tocmai îi cîștigase. Se gîndi că scoate mai mulți bani vînzînd informații, decît suspensoare brodate ; chestiile astea nu au dever, asta e.

Manhattan, *New York*

Pe parcursul carierei sale pline de succes ca hoț, Champ DuBois formulase cîteva axiome care l-au ajutat să nu intre în ghearele poliției. Una din axiome era că, la comiterea unui jaf, retragerea de la locul faptei trebuie *întotdeauna* să se petreacă pe alt drum decît cel de la venire.

Așa că atunci cînd el și Mutha luară ovulele lui Marilyn și bidonul cu azot lichid și le puseră în siguranță în Jaguarul cel alb, DuBois căută alt drum de întoarcere în Manhattan decît cu feribotul. Cerură lămuriri la o stație de benzină și apoi se îndreptară spre podul Verrazano. Ieșiră astfel în Brooklyn și în cele din urmă ajunseră în Manhattan, trecînd podul Williamsburg.

Traficul era intens, iar drumul lung și obositor. Dar aveau cu ei termosul cu votcă, să-i mai înveselească. Și erau înviorați de faptul că îndepliniseră ceea ce-și propuseseră.

— Nimic nu este mai agreabil decît o treabă grea, bine făcută, remarcă DuBois sentențios. Cred că merităm felicitări, Mutha. Nu crezi ?

— Ta, zise Mutha.

Seara, tîrziu, ajunseră la blocul de pe Park Avenue. Portarul se opri din conversația pe care o purta cu un individ scund și solid și se grăbi să deschidă portiera mașinii. Apoi ajută la transportarea bidoanelor în hol.

— Pare ceva rece, domnule DuBois, zise el.

— Din contră, arde, zise Champ, zîmbind. Mulțumesc pentru ajutor, Johann ; mai departe ne descurcăm singuri. Te rog, du mașina în garaj ; nu-mi mai trebuie în seara asta.

Îi dădu două hîrtii de zece dolari.

— Vă mulțumesc, domnule. O seară plăcută.

— Așa o să și fie, zise DuBois și-l urmă pe Mutha în lift.

Sus, îl găsiră pe Sam Davidson tăvălindu-se pe covorul din salon cu gemenele chinezoaice. Toți trei chicoteau, beau asti spumante direct din sticlă și erau mai mult decît amețiți. Părea probabil, după fețele lor îmbujorate și după hainele în dezordine, că tocmai gustaseră plăcerile unei hîrjoneli.

DuBois le trimise pe tinerele doamne într-unul din dormitoare, să se pregătească pentru promenada nocturnă. Mutha se duse la bar pentru a prepara încă o porție de votcă cu lămîie. Între timp, Sam Davidson se adunase de pe jos și stătea în picioare, tremurînd și uitîndu-se cu venerație la cele două bidoane albe.

— Fire-aș al tuturor dracilor, zise el. Ați reușit !

— Sigur că am reușit, zise Champ cu indiferență. Se răsturnă în jilțul lui favorit și-și dădu cu un bobîrnac sombrero-ul pe ceafă. Este rezultatul unui plan minuțios, dus la capăt cu hotărîre și cu o mare doză de insolență. Ovulele lui Marilyn sînt acum ale noastre, împreună cu o cantitate suficientă de azot lichid, ca să le păstreze într-o stare propice răscumpărării.

— Bună treabă, zise Davidson moale, temîndu-se de ce-avea să urmeze.

— Primul act al scenariului nostru creator s-a încheiat, zise DuBois, întorcîndu-și ochelarii întunecați către Sam. Acum, tu vei lua legătura cu Marilyn și vei pune la punct ceea ce în mod vulgar se cheamă plata.

— Auzi, zise Davidson răgușit, chiar crezi că sînt cel mai indicat pentru treaba asta ?

— Da, zise Champ cu răceală, chiar cred. Fii atent, îți spun exact cum să-ți joci rolul. Mutha, putem ciuguli ceva, cît vorbim ?

— Ce doreați ?

— O, ceva exotic, ca să ne sărbătorim victoria. Ce propui ?

— Sandvișuri cu caviar, propuse Mutha.

— Sună bine, zise DuBois. Sam ?

— La ordin, zise Davidson disperat.

Manhattan, *New York*

Mario Zucchi era cam afumat cînd, în sfîrșit, sună Dino, seara tîrziu.

— Unde dracu' umbli ? țipă Mario la el.

— Crezi că mă distrez ? zise Dino mîhnit. Bîntui ca un cerșetor în acțiune. E o minune că nu m-au agățat pentru vagabondaj. N-am pus nimic în gură toată ziua.

— Bine, bine, zise Năsosul morocănos. Ce e ?

Dino îi spuse că DuBois s-a întors acasă cărînd două bidoane albe.

— Ca niște termosuri, cu mînere, zise Dino. Unul mare și unul mic.

— Asta e, zise Zucchi. Au luat ovulele lui Marilyn. Pot chiar să întrerup cercetările. Bine, Dino, ajunge pentru seara asta ; du-te și ia-ți ceva de mîncare. De-aici încolo mă ocup eu.

Mario închise telefonul și se uită la el posomorît. Dar apoi se gîndi că nu e-n rahat chiar de tot ; cel puțin știa unde erau ovulele lui Marilyn, și asta era o bilă albă. Îl sună pe Omul din Chicago și-i spuse povestea.

— Deci, am localizat ovulele, sfîrși el triumfător.

— Pricep, zise Omul rar. Davidson e-n trampă cu Champ DuBois ăsta, și amîndoi or s-o usuce pe madam Taylor. Așa vezi și tu treaba ?

— Cam așa. Deci ce vrei să fac — să dau buzna în casă și să înșfac ovulele ?

Se lăsă tăcere. Dură atît de mult, încît Zucchi întrebă pînă la urmă :

— Mai ești acolo ?

— Sînt, zise Omul. Mă gîndeam că poate de asta să se ocupe Shakespeare.

— Ei, stai puțin, zise Zucchi supărat, îmbărbătat de băutură, mă descurc eu. Am destui pedestrași să iau și Statuia Libertății. Dăm buzna, luăm ovulele și am plecat. Dacă ne oprește careva, îl facem praf.

— Mario, Mario, zise Omul oftînd, tot nu pricepi. Dacă se lasă cu împușcături, apare în toate ziarele și la televizor. Și Rocco o să afle că operăm pe teritoriul lui. Nu vrei război — nu ?

— Nu cred.

— Sigur că nu. Așa că facem cum spun eu. Ți-l trimit mîine pe Shakespeare. Îi arăți unde e casa și de-acolo e treaba lui.

— O să fac așa, zise Năsosul, dar e ca și cum n-ai avea încredere în mine.

— Respectă-mi instrucțiunile și o să am. Bine ?

— Dacă așa trebuie...

— Așa trebuie, zise Omul din Chicago și închise.

Cairo, *Egipt*

Buricul dansatoarei era mare cît gura unui clovn și Ptolemeu nu-și putea lua ochii de la ea. Pînă cînd își dădu seama că aerul ei distrat și gesturile ei febrile îi aminteau de maică-sa. Ușor stînjenit, își îndreptă atenția către Youssef Khalidi, care bea arac și devora o gustare alcătuită din tocană de capră cu sos de stafide.

— Ascultă, Joe, zise agentul CIA, încercînd să nu inhaleze mirosul de capră, am luat legătura cu englezii, cu francezii și cu evreii. Nimeni n-a auzit de Brațul Domnului. Ești sigur că există ?

— Există, *effendi,* zise Khalidi, ștergîndu-și grăsimea de pe gură cu mîneca burnuzului. Să-ți dovedesc.

Căută pe sub burnuz și scoase o insignă de alamă, reprezentînd o cruce egipteană[1], lucrată grosolan și fără pic de luciu.

— Emblema organizației. Orice membru poartă așa ceva în semn de recunoaștere.

— Cum ai obținut-o ? Faci parte din Brațul Domnului ?

— Nu, am cumpărat-o de la Universal.

— Nu înțeleg. Dacă oricine poate cumpăra așa o insignă, cum pot cei din organizație s-o folosească în semn de recunoaștere ?

— Insignele adevărate au ștanțat numărul de ordine. De pildă, insigna lui Akmed are numărul 513.

— Doamne Sfinte, înseamnă că adunătura asta de teroriști numără mai mult de cinci sute de membri ?

(1) Simbol al vieții, larg răspîndit în Egipt.

— Se poate, zise Khalidi. Își termină prînzul și-și umplu din nou paharul.

— Ai primit de curînd veşti de la Akmed ? întrebă Ptolemeu. Unde sînt acum ovulele lui Marilyn ?

Youssef îl privi mîhnit, așa că agentul scoase niște bancnote din portofel și i le dădu pe sub masă. Celălalt le numără repede.

— Numai două sute ? se văită. *Effendi,* îmi risc viața, și pe a bunicii mele.

— Nu mi-ai venit cu nimic de folos, sublinie Ptolemeu. Nu zici, nu capeți.

Khalidi se dădu aproape și-și coborî vocea.

— Pot să spun : Akmed tocmai s-a întors din sudul Libanului. Ovulele sînt într-o peșteră, foarte aproape de granița cu Israelul.

— O peșteră ? Unde ? Poți să marchezi pe hartă locul exact ?

— Akmed nu spune. Este extrasecret.

— Ultrasecret, zise agentul.

— Ce ?

— Ceea ce Akmed știe și nu vrea să spună. Se zice ultrasecret, nu extrasecret.

— Ești sigur de asta, *effendi* ?

— Da, foarte sigur, zise Ptolemeu arțăgos.

O nouă dansatoare din buric evolua pe ring, țopăind pe ritmul unei alte melodii de succes, cîntate de grupul de jazz. Pieptul ei era acoperit cu un voal subțire, dar din puținul pe care agentul îl zări, buricul ei părea proeminent, semănînd cumva cu o minge de golf.

— Cînd te mai vezi cu Akmed ? îl întrebă agentul pe Khalidi.

— Poate după-masă. Poate nu.

— Crezi că poate fi convertit ?

— Convertit ?

— Să-l facem să lucreze pentru noi. Ar face parte în continuare din Brațul Domnului, dar ar fi de-al nostru. Pricepi ?

— Pricep, dar nu cred că se poate. Akmed crede cu tărie în cauză.

— Are vreo slăbiciune ? Băutură ? Droguri ? Femei ?

— Lui Akmed îi plac băieții grași.

— Băieții grași ?

Khalidi aprobă.

— Băieții grași și *curați.*

— De unde-i ia ?

— *Effendi !* zise Joe cu un zîmbet șiret. Îi cumpără.

— Deci are nevoie de bani ?

— Tot timpul. Akmed e aproape în drojdie.

— Pe drojdie, zise Ptolemeu fără să-și dea seama. Crezi că-l putem cumpăra dacă oferim un preț corespunzător ?

— Cît e corespunzător ?

— Trebuie să mă întîlnesc cu el, să-l tatonez, să văd cît ar costa să-l cumpăr.

— Nu, asta nu se poate. Pentru el, ești dușman. Satana. Dacă te duc la el, s-ar putea să mă omoare și s-o tortureze pe bunica. Nu, dacă e s-o facem, mă ocup eu.

Agentul îl privi.

— Nu prea am de ales, așa-i ?

— Trebuie să ai încredere în mine, *effendi.* O să încerc să-l cumpăr pe Akmed.

— Vezi să fie un bacșiș rezonabil. Om fi noi mînă largă, dar nu-ți imagina că sîntem tezaurul SUA.

— O să fac tot ce pot, zise Youssef cu sinceritate. Fie ca Allah să mă judece.

— Îhî, zise Ptolemeu. Se ridică, achită prînzul lui Joe și plecă de la cafeneaua Coney Island.

Afară, soarele de după-amiază trăsnea ca un aruncător de flăcări. Agentul traversă în slalom printre mașini și se urcă repede într-un Datsun. Se lăsă în jos în spatele volanului, cu panamaua trasă pe ochi, și începu să supravegheze

ușa cafenelei. Fumă două țigări englezești, după care Khalidi ieși, în sfîrșit, afară.

Ptolemeu rămase surprins de ceea ce se întîmplă în continuare. Joe ridică mîna, pocni din degete și un BMW negru, cu șofer la bord, trase la trotuar. Joe își ridică poalele burnuzului și se urcă pe bancheta din spate. BMW-ul porni.

Agentul își porni și el mașina și întoarse ca nebunul, provocînd aproape o răscoală ; toată lumea îl blestemă în arabă („Soră-ta să se... cu cămile !"), iar el o luă după BMW. Credea că Youssef îl va duce în cartierul sărac Casbah, dar, în schimb, se trezi într-o suburbie frumoasă, cu vile albe înconjurate de ziduri acoperite cu verdeață.

BMW-ul opri la o poartă arătoasă din fier forjat ; un gard ornamental înconjura o pajiște îngrijită, de cel puțin un pogon. Și în mijloc se afla o casă joasă, cu o formă neregulată ; era acoperită cu stuc și avea ferestre înguste și acoperiș de țiglă. Khalidi coborî din mașină, vorbi puțin cu șoferul, apoi îi făcu semn să plece.

Descuie poarta, intră și încuie cu grijă în urma lui. Ptolemeu, care parcase la marginea străzii, vreo cincizeci de metri mai încolo, văzu cum omul lui se apropie de o femeie care stătea într-un fotoliu ca un tron lîngă ușa din față a casei.

Femeia, care era îmbrăcată în negru, se ridică greoi și rămase în picioare, tremurînd, sprijinindu-se într-un baston. Ptolemeu văzu că era bătrînă de tot. Bunica, ghici el. Ea și Youssef vorbiră niței, amîndoi gesticulînd cu vehemență. Deodată, bunicuța începu să-l croiască pe Joe cu bastonul, lovindu-l peste picioare și fund. El se furișă de lîngă ea și, cum loviturile continuau să cadă frenetic, se întoarse și dispăru în casă. Bătrîna șontîcăi în urma lui, fluturîndu-și bastonul.

Ptolemeu așteptă cu răbdare și-și termină pachetul de țigări englezești. Nu-și dezlipi ochii de pe casa lui Khalidi, dar pînă la căderea serii nu mai veni și nu mai plecă nimeni. Era clar că Joe nu urma să-l întîlnească pe Akmed în acea după-amiază. Oftînd, agentul se întoarse la Cairo.

Acolo, în curtea luminată din spatele hotelului, îi găsi pe Șef și pe Tut, care, îmbrăcați în costume albe de flanelă, jucau o partidă anemică de tenis. Cînd partida se sfîrși, i se alăturară lui Ptolemeu la o masă cu umbrelă și toți trei comandară cocteiluri cu gin, care păreau a fi energizante.

Ptolemeu relată evenimentele zilei, inclusiv promisiunea lui Khalidi de a încerca să îl aducă pe Akmed în tabăra lor. Șeful ascultă cu atenție, apoi făcu semn chelnerului să mai aducă un rînd de băuturi.

— Langley acordă prioritate absolută Operațiunii Soufflé, zise el, dar trebuie să fim precauți cu tipul ăsta, Akmed, pînă cînd ne convingem de buna lui credință. Să-i spunem lui Khalidi că avem nevoie de unele dovezi din partea lui Akmed, înainte de a ne goli buzunarele.

— Ce-ar fi, propuse Tut, ca Akmed să ne spună locul exact unde se află ovulele lui Marilyn. O să verific prin omul meu de legătură de la Shin Bet și, dacă e așa, îl trecem pe Akmed în solda noastră.

— Mmda, zise Șeful, cred că merge. Ptolemeu, transmite-i lui Joe cît se poate de repede. Nu vreau s-o lungim.

Ptolemeu zise :

— O să întrebe cît dăm.

— Cinci mii, zise Șeful prompt. În cap. Și îl vrem în schimb pe Akmed, cu trup și suflet.

— Nu sînt sigur că Akmed o să vrea.

— Sigur o să vrea, zise Șeful voios. Cu cinci mii cumpără un pluton de băieți grași și curați.

Manhattan, *New York*

Toți oamenii lui McBryde fură de acord că ideea de a-l trimite pe sergentul Rumfry la terminalul feribotului din Staten Island, ca să intercepteze Jaguarul cel alb, fusese o idee bună ; că nu mersese, asta era altceva. Adică Jaguarul, cu cei doi falși inspectori de la gaz, era încă pe Insulă sau se întorsese în Brooklyn sau în Manhattan pe podul Verrazano.

— Sau s-a dus în Jersey pe podul Goethals, sugeră Rumfry.

Locotenentul, însă, nu voia să se gîndească la asta. El era convins că furtul ovulelor lui Marilyn era un delict specific Marelui Oraș ; de acolo fuseseră furate și acolo vor fi găsite. Așa că ceru ajutorul Registrului Auto al New York-ului. Atunci cînd se primi imprimanta cu toate mașinile Jaguar cu două uși înregistrate în New York City, întreaga echipă gemu la gîndul a ceea ce-i aștepta.

Dar cînd luară lista mașinilor Jaguar din Manhattan și le selectară pe cele cu numere ce conțineau cifrele 8, 6 și 1, treaba începu să pară realizabilă. Rumfry și încă doi ofițeri o luară la picior. Alți doi confrați începură să ruleze numele și adresele posesorilor de mașini Jaguar din dosarele Departamentului, să vadă care aveau cazier.

Între timp, McBryde mai avu o rundă cu inspectorul adjunct Gripsholm. Locotenentul mărturisi că fusese cît pe-aci să rezolve cazul, pornind de la abțibildul „Delicios", dar nu reușise. Gripsholm nu se bucură de eșec și în următoarele douăzeci de minute îi explică pe larg detectivului cîtă lume îl strîngea cu ușa. Dacă McBryde nu apărea cu rezultate palpabile, și asta repede, se putea ca inspectorul să-i ia cazul și să aducă forțe proaspete în loc.

— Dumneavoastră hotărîți, zise McBryde rece. Domnule, adăugă el apoi, cred că sîntem aproape de țintă, dar o să mai dureze ceva. Dacă credeți că altcineva se mișcă mai repede, înlocuiți-mă. N-o să mă bosumflu și nici n-o să bat din picioare.

Gripsholm îl privi posomorît.

— Te azvîrleam eu de-acu' o săptămînă, zise el, dar Marilyn Taylor aia a intervenit la primar și, prin el, la șeful Poliției. Maiestatea sa dorește ca tu să te ocupi de povestea asta și, dacă nu, amenință că ne ridică presa în cap. N-ai făcut sluj la doamna cea frumoasă, sper ?

— Eu ? zise detectivul. Nici o șansă. Ce să facă o vedetă de cinema, bogată și celebră, cu un individ cu salariul meu ?

— Să mă ia dracu' dacă pricep, doar dacă are un fix la polițiști. S-au văzut și lucruri mai ciudate. Acum, ia-o din loc și găsește Jaguarul ăla. Încearcă s-o rezolvi înainte ca altcineva să mai umfle ovulele alea.

McBryde se întoarse în birou și încercă să-și actualizeze rapoartele. Nici nu trebuia să facă treaba asta, nici nu dorea s-o facă, dar spera că-l va ține cu gîndul departe de Marilyn Taylor și de întrebarea de ce i-a salvat ea pielea. Pînă la urmă nu mai rezistă, dădu hîrțoagele la o parte și o sună acasă.

Îi răspunse Harriet Boltz, secretara cea snoabă, care începu să-l chinuie. Dar imediat interveni Marilyn, probabil pe o derivație.

— Lasă telefonul, Harry, ordonă ea, și lasă-mă pe mine cu individul. Auzi, McBryde, e foarte frumos din partea ta că suni așa de des și mă ții la curent cu ceea ce întreprinzi ca să-mi aduci ovulele înapoi.

— N-am avut de ce să sun, zise el înțepat. N-am nimic de raportat.

— Pe dracu' ! zise ea supărată. *Ceva* totuși faci, nu ? Ei, vreau să știu ce. Sau vrei s-ajungi să faci rondul prin mahalale ? Dacă nu, mișcă-ți fundul pînă aici, și repede. Am avut o zi mizerabilă, am răspuns la o mie de întrebări idioate, așa că-mi vine să te-aranjez și pe tine. Cît de repede poți să vii ?

— Cam într-o oră, zise el, gîndindu-se că-i e îndatorat.

— E bine, zise ea, tranșant. Pe drum, ia-mi o jumătate de kil de înghețată de ciocolată. Am nevoie de un stimulent.

El se zori, prea plin de speranțe ca să se mai gîndească ce face, și, nu cu mult peste o oră, se aflau, goi pușcă, în patul cel moale. El o privea cum își devora înghețata, de parcă era ultima dorință.

— Auzi, zise ea printre înghițituri, uită de beșteleala de la telefon. Probabil că Harriet trăgea cu urechea, așa că a trebuit să fiu dură.

— E-n regulă.

— Dar mare parte era așa. Am avut o zi mizerabilă. Am stat la telefon ore-n șir. Am trimis la dracu' o grămadă de idioți. Sportul meu favorit cînd sînt acasă. Și chiar voiam să știu ce-ai mai făcut.

— E o poveste lungă.

— Am tot timpul.

— Bine atunci, îți spun. Dar nu mă întrerupe.

— Bine, șefu', zise ea.

Așa că-i istorisi epopeea lui Nicholas Kazanian și a complotului pus la cale la Barul Turcului, din Brooklyn. Apoi, îi povesti cum căutase abțibildul cu „Hamburgerul Delicios" și cum îl descoperise pe Ronald Yates, cu sanctuarul lui închinat ei, lui Marilyn. Și despre falșii inspectori de la gaz și Jaguarul lor cu două uși, care înhățaseră ovulele cu cîteva minute înainte ca el, McBryde, să ajungă acolo.

— Oho ! zise Marilyn, cînd el termină. Pare o combinație de *Șoimul maltez* cu *Bugs Bunny la circ*. Și-acu' ce faci ?

— Încerc să dau de urma mașinii și a nebunilor care au pus mîna pe ovule. Dar cred că, oricum, o să auzi de ei în curînd. Par niște speculanți puși pe căpătuială rapidă.

Ea rămase un moment tăcută, meditînd. Apoi, zise :

— Spune-mi ceva, McBryde : cum de au ajuns nebunii ăia doi la puștiul ăla din Staten Island înaintea ta ?

El oftă.

— Mă gîndeam c-ai să pui întrebarea asta. Am dat chix. Presupun că au fost destul de deștepți să-și dea seama că primii hoți vor avea nevoie de azot lichid, ca să păstreze ovulele. Așa că au căutat în toate locurile din New York unde se

vinde așa ceva. Trebuia să mă gîndesc la asta de la început, dar nu m-am gîndit. Îmi pare rău.

— Deci, de fapt, nu ești chiar perfect.

— Niciodată n-am pretins că sînt perfect.

— Cîteodată te porți de parc-ai fi. Dar dacă ai noroc, nu trebuie să fii perfect ; am învățat asta de mult. Auzi, crezi că ovulele mele or mai fi bune ?

— Din cîte știu, da. Tîmpiții ăia au luat de la Yates și azot lichid, și știu că trebuie să le țină congelate. S-a spus în toate ziarele și de fiecare dată la televizor. Doar vor să aibă ce să-ți vîndă.

Ea puse cutia de înghețată și linguriță pe podea, apoi se întoarse și se uită la el.

— Cum de nu te-ai însurat pînă acum ? întrebă ea brusc.

— Sînt prea ocupat. Cum de nu te-ai măritat pînă acum ?

— Sînt prea ocupată, zise ea, apoi fredonă „Doi oameni mult prea ocupați / Să poată fi și-namorați". Dar vrei să te însori, nu ?

— Sigur. Odată și-odată.

— Și vrei să ai copii, probabil.

— Evident.

— Evident, repetă ea. Egoismul masculin. Vrei să ai un fiu care să ducă mai departe numele de McBryde. Tributul pentru nemurire.

— N-are nici o legătură cu asta. Pur și simplu îmi plac copiii. Ție nu ?

— Nu. Niște monștri urît mirositori.

— Egoismul feminin. Ți-e teamă că ți-ar stînjeni cariera. Nu poți suporta gîndul că trebuie să renunți fie și la o parte din independența pe care o ai.

— Ești foarte greșit.

— Cred că mai corect ar fi „Greșești".

— Știu să vorbesc foarte corect, zise ea, întinzînd mîinile după el.

Se înlănțuiră.

— Ai un nume predicativ de toată frumusețea, murmură ea.

— Mulțumesc, zise el, iar eu ador să-ți desfac fraza în propoziții.

Queens, *New York*

Rocco Castellano și Vito Zivic stăteau impasibili în camera din spate a restaurantului și ascultau povestea lui Morry.

— Așa că m-am dus în locul ăla ușchit de pe Canal Street unde se vînd rahaturi medicale. Să nu-ți vină să crezi. Proprietarul, un escroc, a cerut o sută ca să vorbească. Puteam să-l fac praf, da' m-am gîndit să-l las să trăiască. Așa că l-am strîns puțin cu ușa și ne-am înțeles la cincizeci. Mi-a spus că s-a perindat pe-acolo o grămadă de lume care a întrebat de azot lichid. Ultimii tipi au apărut ieri și mi-a spus aceeași poveste pe care le-a spus-o și lor : un puști blond cu o scurtă neagră de piele a cumpărat un bidon, la cîteva zile după ce lui Marilyn i s-au furat ovulele. Crede că puștiul era din Staten Island. Ajută la ceva informația ?

Rocco se foi.

— Ți-a spus escrocul cum arătau tipii care au fost acolo ieri ?

— Da, l-am întrebat. Doi duri, unul cu o trompă ca Jimmy Durante.

— Mulțumesc, Morry, te-ai descurcat bine. Acu' du-te la bar și ia-ți un whisky.

Castellano așteptă pînă cînd tălpașul ieși din cameră, apoi se întoarse către Vito.

— Tipul cu trompă — trebuie să fie Mario Zucchi. Ne-a luat-o înainte, așa că ori are ovulele, ori știe unde sînt.

— Și ce facem, Rocco ?

— Mai întîi, nu mai căutăm nimic. Plătește-i pe toți și dă-le bonuri pentru o masă gratis. Pe urmă trebuie să aflăm ce are Mario de gînd.

— Și ce facem — punem băieții pe el ?

— Nu, zise Rocco Castellano, rînjind. Asta e o treabă pentru Wanda Grasa. Dă-i un telefon și cheam-o aici.

— A ieșit ? Auzisem că e la pîrnaie.

— Am scăpat-o, zise Rocco, așa că mi-e datoare. Și spune-i că-i o treabă de o foaie pe zi, plus cheltuielile ; o să vină în goană.

— Wanda Grasa nu poa' să vină-n goană, zise Zivic, dar o sun.

Ea apăru la restaurant la ora patru după amiază, îmbrăcată de sus pînă jos în roșu pompier. Dacă îi atîrnai de picioare o nacelă, putea să participe la un concurs de zbor cu balonul. Rocco comandă la bar trei sticle de bere și o duse în camera din spate.

— Unde te ascunzi, puiule ? zise ea. Fetele întreabă de tine.

— Pe ici, pe colo, zise Castellano, vag. Doamne, Wanda, te-ai mai îngrășat ?

— Poate un kil-două. Știi cum vine vorba : de ce-i mai mare perna, d-aia merge treaba mai bine. Ascultă, puiule, mersi pentru avocatul ăla pe care l-ai trimis. S-a descurcat foarte bine.

— Sper că i-ai plătit.

— O, sigur, zise ea serioasă, și-a luat partea. Bău direct din sticlă și se șterse la gură cu mîneca. Vito zice că ai o treabă cu mine. Mi-ar prinde bine cîte ceva. Afacerile n-au prea mers în ultima vreme. Prea multe amatoare fac concurență.

— Înțeleg. Auzi, Wanda, unul din motivele pentru care te-am ales pe tine e că știi să-ți ții gura.

— Mi-o țin, zise ea, bînd din a doua sticlă de bere.

Rocco îi spuse despre furtul ovulelor lui Marilyn și despre prezența lui Mario Zucchi în oraș.

Wanda Grasa pricepea repede și nu punea întrebări inutile.

— Vrei să știi dacă Zucchi are deja ovulele și, dacă nu, dacă știe unde sînt. Așa-i ?

— Te-ai prins, zise Castellano aprobator. Auzi, tipul ăsta n-are nici un drept să facă ceea ce face. Nu e pe teritoriul lui și n-ar trebui să opereze la New York. Vreau să zic că nu-i nici drept, nici cinstit. Dacă cineva e să dea lovitura cu ovulele, trebuie să fie unul de-aici. N-am dreptate ?

— Sută la sută, puiule. Unde stă tipul ?

— La hotelul Bedlington în Manhattan. E acolo un bar și lui Mario îi place să tragă la măsea, așa că mă gîndeam că ai să-l prinzi acolo.

— Cum îl recunosc ?

— Are-un nas ca o trompă ; n-ai cum să nu-l vezi. Și bea Chivas cu sifon.

— E-nsurat ?

— Da, are nevastă și doi copii. Dar sînt pe cealaltă Coastă.

— Am priceput. Cînd vrei să-ncep ?

— Cu cît mai repede, cu-atît mai bine.

— Atunci, mă duc diseară. Îmi dai un semn de considerație ?

— Trei foi ca să te urnești. Bine ?

— Ești un dulce, puiule.

— Dacă trebuie să-ți iei o cameră la Bedlington, e-n regulă. Toarnă-n el, și o să ciripească precum o vrabie. Și auzi, Wanda, mai bine nu te-mbrăca în roșu ; să nu se sperie. Mai bine-n negru.

— Nu te teme, zise Wanda, știu să dau bine.

Manhattan, *New York*

Gary Flomm intră în biroul unde Harriet Boltz lucra la registrul cu cheltuieli personale ale lui Marilyn.

— E Sam Davidson la telefon, începu Flomm, și...

— Spune-i să dispară, îl întrerupse Boltz cu asprime. N-o să-i citească scenariul și n-o să-i joace în film. Și basta.

— Harry, nu-i vorba de scenariu. Zice că are informații despre tipii care au furat ovulele. Și a descris exact bidonul.

Harriet ridică ochii.

— Sigur ?

— Categoric. Cred că-i mai bine să vorbești cu el.

Flomm ieși din birou și imediat telefonul bîzîi. Ea ridică receptorul.

— Davidson ?

— Da.

— Aici Harriet Boltz. Ce-i cu tot rahatul ăsta ?

— Nu-i nici un rahat, zise Sam. Știu la cine sînt ovulele.

— La cine ?

— Vreau să vorbesc cu Marilyn personal.

— Exclus. Îmi spui mie, și-i spun eu.

— Ascultă, sau vorbesc cu Marilyn, sau consideră că n-am sunat. Și răspunzi de toată treaba asta.

Harriet își rodea degetul.

— Dă-mi numărul, vorbesc cu ea și te sun.

— Sînt la un telefon public și nu pot s-o lungesc. Te sun eu iar într-un sfert de oră.

El închise, și Boltz se duse în sala de gimnastică, unde Marilyn, într-un maiou de un roz tare, făcea exerciții de aerobic pe muzică de Grateful Dead. Harriet se duse la aparat și-l închise.

— Ce dracu', zise Marilyn indignată.

— Ascultă-aici, zise secretara și-i spuse despre convorbirea cu Sam Davidson. Gary zice că a descris exact bidonul. Marilyn, crezi că Sam a șterpelit chiar el ovulele ?

— Nu. E el un mizerabil, dar n-are pipotă de-așa ceva.

— Și ce faci ? întrebă Boltz. Vorbești cu el ?

— Cred că da, zise Marilyn, oftînd. Cheamă-l aici ; n-o să mă întîlnesc cu nenorocitul ăla pe o stradă întunecoasă.

— Poate ar trebui să-l suni pe McBryde. Poate vrea să asculte convorbirea cu Davidson sau să-l urmărească la plecare.

— Nu, mă descurc singură, zise Marilyn hotărîtă. McBryde umblă după potcoave de cai morți, încercînd să găsească un Jaguar. Dacă pot să iau singură ovulele înapoi, poate-i dau o lecție.

— De ce ? întrebă Harriet curioasă.

— Ei, nu știu. Cîteodată așa face pe deșteptul, că nu pot să-l suport. Mi-ar plăcea să-i dau o lecție.

— Aha. Știi ce cred ? Cred că ești căzută-n cap după tipul ăsta.

— O, taci din gură și zi-i lui Davidson că marșez.

Sam apăru după vreo oră, cu scenariul de la *Private Parts, II,* într-o pungă de hîrtie maro, și încercînd cu disperare să-și amintească toate detaliile celuilalt scenariu, al lui Champ DuBois. Fu primit într-un birou, unde Marilyn stătea pe un scaun turnant, mare cît un tron, și-l privea fix.

— Ei, dobitocule, zise ea, ce-i cu povestea cu ovulele ?

— Ascultă, păpușico, zise el sincer, știi că în meseria noastră trebuie cîteodată să fii drăguț cu lume care nu-i așa drăguță.

— Cu mitocani, adică.

— Păi, da, dar mitocani *bogați.* Marilyn, a trebuit să duc tratative cu niște tipi. Așa că aseară am băut cu unul plin de bani, la el acasă, care casă e doar ceva mai mică decît Grand Central Station[1] ; tipul bea whisky vechi de treizeci de ani,

(1) Gară celebră din New York.

i se urcă la cap și începe să se laude cu ce lovituri a dat. Și atunci îmi dau seama că individul e hoț sadea. Adică nu lucrează el direct, le plănuiește, angajează alți gangsteri să facă treburile murdare și ia aproape tot profitul.

— Cum îl cheamă ?

— Nu pot să-ți spun.

— Unde stă ?

— Nici asta nu pot să-ți spun. Înțelege-mă, încerc să-mi salvez pielea.Dac-ar afla că am vorbit cu tine, m-ar expedia înapoi acasă în patru scînduri. Vreau să spun că tipul e un dur.

— Și ce treabă ai cu el ?

— Încerc să obțin bani pentru film — ce altceva ? Caută tot timpul posibilități legale de investiție pentru ce fură. Deci, după ce-mi spune ce lovituri a pus la cale, începe să se laude cu cea mai mare — cum a furat ovulele de la tipul care le furase inițial. A furat de la hoți.

Marilyn se gîndi că s-ar putea ca Davidson să spună adevărul. Nu chiar tot adevărul — nu era el capabil de așa ceva — doar o parte. Ceea ce-i spusese se lega cu ce-i spusese McBryde.

— Ai văzut ovulele ? vru ea să știe.

— Sigur, le-am văzut. Sînt în bidonul alb pe care i l-am descris lui Gary Flomm. Și tipul are un bidon cu azot lichid, să le țină congelate.

— Și acum vrea suta de mii pe care am oferit-o cui mi le înapoiază — nu ?

— Nu, zise Sam, făcînd tot posibilul să pară sincer. Nu-l interesează o sută de mii. Zice că poate să ia un milion pe piața neagră.

— Ce ! strigă Marilyn. Un milion ? De unde ? Ce piață neagră ?

— A studiat problema și zice că sînt o grămadă de femei în țara asta care nu pot avea copii și caută ovule. Apoi le fecundează cu sperma soțului și embrionul este implantat în

femeie și au copilul pe care și l-au dorit. Cu genele celebrei Marilyn Taylor. Plătesc oricît pentru asta.

— Fir-ar al dracului ! țipă ea. Ovulele alea sînt *ale mele* și le vreau înapoi.

— Asta am venit să-ți spun, zise Davidson cu răbdare. N-o să le obții cu o sută de mii. Pentru că poate să ia atît de mult vînzîndu-le altora.

— Nu sînt decît nouă ovule, zise Marilyn, pierzîndu-și cumpătul. A scris în toate ziarele. Nenorocitul ăsta crede că poate să ia mai mult de o sută de mii pe unul ?

Sam dădu din umeri.

— Așa crede. Și poate că are dreptate. Toate familiile bogate, fără copii, or să creadă că, avînd un ovul de-al tău, or să aibă un copil frumos și talentat ca tine.

Ea se ridică brusc și începu să se plimbe enervată prin birou, cu brațele încrucișate, ținîndu-se de umeri.

— Nu-mi vine să cred. Deodată am ajuns ca o iapă care stă și așteaptă nouă armăsari.

— Ascultă, nu-ți zice degeaba lumea Cea Mai Frumoasă Femeie din Lume. Ovulele tale sînt cele mai bune din toată lumea. Doar știi treaba asta.

Ea își continuă plimbarea, conștientă că o lingușește special, dar incapabilă să reteze lingușelile.

— Un milion, repetă ea, gîndindu-se că dacă nu și-ar fi legat trompele, ar putea face un ovul în fiecare lună. Socoti posibilul venit anual. N-ar fi rău. Și ar scăpa de toată hărțuiala unui imperiu financiar.

— Asta am vrut să-ți spun, continuă Davidson, ca să știi cum stai. N-o să le obții cu o sută de mii.

Ea se opri brusc și se-ntoarse să-l privească.

— Jumătate ? zise ea cu speranță. Le dă mizerabilul contra o jumătate de milion ?

Sam se încruntă.

— Mă-ndoiesc. Dacă vrei, pot să-ncerc. Vrei să-ncerc ?

— Da, zise Marilyn Taylor, hotărîtă. Încearcă.

— Bine, zise el, ridicîndu-se. O să fac tot posibilul. Știi doar ce reprezinți pentru mine. Ești ca și fiica mea.

— Doamne ferește ! zise ea.

Apoi, cînd el se îndreptă spre ușă, strigă după el :

— Ei, ți-ai uitat pachetul.

— A, pachetul, zise el moale. E scenariul la *Private Parts, II.* Poate-ți faci timp să te uiți peste el, cît mă lupt eu pentru tine.

Ea îl privi un moment.

— Aha, zise ea, acu' pricep. Mă șantajezi cu ovulele, ca să joc în porcăria aia de film.

— Nu te șantajez, protestă el. Serviciu contra serviciu.

— Nu ți-aș face un serviciu nici moartă, zise ea acră.

Manhattan, *New York*

Toți isteții din Chicago îl știau pe tipul numit Shakespeare, dar puțini îi știau numele adevărat : Loring Minchley Flotsom. Fusese ceea ce criticii numeau un actor „de viitor" pînă cînd descoperise plăcerea de a inhala lipici de avioane. După ce, într-o seară, făcu praf monologul lui Hamlet, în care „Iar marile, înaltele avînturi / De-aceea se abat din cursul lor..."(1) deveni „Iar marile, înaltele avînturi / De-aceea se abat în curul lor", cariera lui se duse de rîpă. Dar nu-i păsă, pentru că avea lipiciul.

Iar mafioții descoperiseră cum să-i exploateze talentele actoricești. Putea să joace o sută de roluri și era un geniu în materie de deghizări și de dialecte. Acum era folosit ca om de acoperire în escrocherii la bursă, în fraude cu proprietăți și cîteodată în treburi mai dure cum ar fi extorcări de fonduri, falsificări de bani și șantajarea directorilor de corporații care uitau să întrebe ce vîrstă aveau nimfele pe care Mafia li le oferea cu generozitate.

Era un bărbat înalt, zvelt, căruia îi plăcea să poarte părul lung și cămăși ca Lord Byron. Cînd își făcu apariția la ușa apartamentului lui Mario Zucchi de la hotelul Bedlington, purta o cămașă întocmai ca a poetului, pe sub un costum negru de mătase cu nasturi de sticlă în formă de ochi. Avea de asemenea o floare de colț prinsă la rever.

Mario îi oferi ceva de băut, dar Shakespeare îl refuză.

— Nu m-ating de băutură, zise el, strîmbînd din nasul lui palid. Ruginesc țevile.

---

(1) *Hamlet*, Actul III, scena 1, trad. L. Leviţchi. D. Duţescu, Shakespeare — *Opere complete*, vol. 5, pag. 372, Ed. Univers, Bucureşti, 1986.

— Unde stai ? întrebă Zucchi. Aici, la hotel ?

— O, Doamne, nu. Locul ăsta e cumva sub demnitatea mea, nu crezi ? Nu, stau la o veche cunoștință de la școală, care are o căsuță în Gramercy Park.

— E de-al nostru ? întrebă Năsosul nerăbdător.

— E o ea, bătrîne, și nu, nu e de-a noastră. Dar e de încredere, te asigur. Își petrece timpul brodînd portretele președinților pe taburete. A ajuns deja la Millard Fillmore. O persoană dulce, dar cam excentrică. Are proeminențe splendide.

— Da ? zise Zucchi. Cum adică ?

— Adică țîțe. Ascultă, bătrîne, Omul m-a informat în legătură cu planul ăsta al vostru. Îmi trebuie o mașină cu șofer.

— S-a făcut. Închiriază ce mașină vrei și ca șofer ți-l dau pe Dino, unul din băieții mei. E numa' mușchi, inclusiv între urechi, dar e băiat bun și respectă ordinele.

— Excelent. Intenționez să fac o recunoaștere la locul unde sînt ținute ovulele lui Marilyn și apoi să-mi fixez un *modus operandi.*

— Așa să faci, zise Mario, și gîndește-te și cum o să faci.

Shakespeare se uită la el.

— Da, zise, și plecă.

Asta se întîmpla după-amiaza tîrziu și cînd văzu că Shakespeare nu revine și nici nu sună, Zucchi își închipui că s-a dus în Gramercy Park să cineze cu tipa lui cea excentrică. Așa că luă un taxi și se duse în Mica Italie, să ia o friptură într-un restaurant de pe strada Mott. Vinul casei, probabil făcut la subsol, era destul de aspru ca să fie folosit la curățat motoare.

Cînd se întoarse în Manhattan, Mario era imun la orice dureri lumești și se opri la barul hotelului să mai ia un pahar-două înainte de culcare. Barul era aproape gol : doar un cuplu de tineri, cu capetele apropiate, într-un colț întunecat, și o doamnă în negru, așezată la bar. Era o tipă masivă și Zucchi se întrebă cum putea să-și înghesuie kilogramele pe un scaun de bar.

Năsosul își puse piciorul pe bara de alamă lustruită și comandă un Chivas, cu apă minerală alături. Îl bău ca pe apă, așa că mai comandă unul, apoi îi spuse cu mîndrie barmanului :

— Și întreab-o pe doamna dacă-mi permite să-i ofer ceva de băut.

Ea se întoarse și-l privi.

— Mulțumesc pentru amabilitate, domnule, zise ea, dar accept numai dacă mă lași să-ți ofer eu rîndul următor.

— De ce nu ? zise el și se așeză pe scaunul de lîngă ea. Urmări cum barmanul le turna băuturile.

— Ei, și dumneata bei Chivas. Ai gusturi bune.

— Îmi place ca totul să fie de cea mai bună calitate, zise ea.

El dădu aprobator din cap.

— Nu se poate altfel. Viața-i scurtă — așa-i ?

Ea ridică paharul ca pentru un toast.

— Scurtă și veselă, zise ea.

— O să beau pentru asta, zise Mario, și așa și făcu.

Cinci minute mai tîrziu, își spuneau unul altuia povestea vieții, oarecum romanțată.

— Mă ocup de import-export, zise el. Tu cu ce te ocupi ?

— Cu terapia fizică, zise ea.

— Serios ? Cum ar fi masajul ?

— Cînd e necesar. Și exerciții fizice, tratamente calde și forme de stimulare, în funcție de necesitățile persoanei care are nevoie de tratament. De exemplu, aș zice că ești un om foarte stresat, care trăiește sub tensiune.

O privi cu mirare.

— M-ai ghicit.

Ea îi pipăi mușchii dintre gît și umeri.

— Trapezul este încordat, zise ea, foarte încordat. Ești ca o coardă întinsă.

— Mmda, zise el, sînt. Ei, numele meu e Mario. Dar al tău ?

— Wanda.

— Locuiești la New York, Wanda ?

— Nu, sînt din Scranton. Am venit pentru cîteva zile, să fac niște cumpărături.

— Unde stai ?

— Aici, la hotel.

— Aha, zise el. Și eu. Hai să mai luăm un rînd. Fac eu cinste.

— Cum vrei, Mario.

Mai stătură la bar vreo două ceasuri. Ea bău cot la cot cu el, dar părea că băutura n-are nici un efect asupra ei, pe cînd el era conștient că se amețea. Cînd se ridicară să plece, el se clătină nițel, iar ea puse o mînă caldă pe brațul lui, ca să-l echilibreze.

— Stresul în care trăiesc, îi spuse el. Tensiunea. Sînt încordat. Ca un arc.

— Sărăcuțul de tine, zise ea. Ai nevoie de shiatsu.

— Da ? Ce-i aia ?

— O să-ți arăt, zise ea. Ce cameră ai ?

El avea o sticlă în apartament și continuă să bea, în timp ce ea îl dezbrăcă și începu să-l apese cu degetele ei puternice.

— O, Doamne, murmură el. O, Doamne.

— Ei, spune-mi, zise ea, umplîndu-i din nou paharul, de unde atîta stres ? De ce ai gluteus maximus așa de tare ?

El începu să mormăie și ea se dădu mai aproape ca să-l audă. Continua să-l maseze, umplîndu-i tot timpul paharul, pînă cînd el adormi. Apoi se dezbrăcă și se urcă în pat, lîngă el.

În timpul nopții el tresări și o trezi, înghiontind-o tare cu cotul.

— Ți-a plăcut și ție la fel de mult ca mie ? întrebă el cherchelit.

— Mai mult chiar, îl asigură ea.

Manhattan, *New York*

Căutarea Jaguarului alb cu două uși era o corvoadă și mergea atît de încet, încît locotenentul McBryde se simți în stare să-l convingă pe Gripsholm să-i dea mai mulți oameni.

— E singurul indiciu pe care-l avem, argumentă el, și e nevoie de mai mulți oameni dacă vrem să-l dovedim. Tot te mai presează, nu ?

— Nu mă-ntreba, zise trist inspectorul adjunct. Partea veselă e că, brusc, Zeița Ecranului nu mai face valuri. Atacul vine de la scîrbele alea politice care vor să se vadă la televizor cînd se găsesc ovulele. Bine, îți dau doi oameni. Dacă ține mai mult chestia asta, o să înființăm un Pluton pentru Ovule. Nici nu vreau să mă gîndesc cîți bani a cheltuit Departamentul pe aiureala asta.

— Poate că Marilyn o să ne facă o donație dacă găsim ovulele.

— O, da, zise Gripsholm. Cînd o face plopu' pere.

Selectară în cele din urmă de pe imprimantă nouă proprietari de mașini Jaguar din Manhattan. Patru din ei erau în evidența Poliției, dar pe chestiuni minore — unul strigase obscenități unui agent de circulație, care îi făcuse procesverbal și apoi îi urase „O zi bună".

McBryde muncea și el din greu, la fel cu toată echipa ; sunau pe la uși, intrau în apartamente și în case, îi urmăreau pe proprietari la birou și la vilele de vacanță. După zile întregi petrecute astfel, rămaseseră trei variante.

Dar Oliver Hibbard se dovedi a fi un împuternicit cu împozitele, care lucra la un bancher de pe Wall Street. Avea șaizeci și patru de ani și, după cum zicea sergentul Rumfry, vîrsta mergea de minune cu brîul pe care îl purta. Era greu

de crezut că un buflea bătrîn ca ăsta ar face o excursie pînă în Staten Island ca să înhațe ovulele lui Marilyn.

Iar Reggie Schlemmer era fotograf de modă și, luat la întrebări, se dovedi suficient de aventurier ca să dea o astfel de lovitură. Dar cercetările dovediră că, în ziua în care Ronald Yates fusese jefuit de comoara sa, fotograful fotografia sutiene în Madagascar.

Începînd să se întrebe dacă nu umbla după cai verzi pe pereți, locotenentul Jeffrey McBryde hotărî să se ocupe el însuși de al treilea subiect. Tipul locuia într-un bloc de pe Park Avenue.

Numele pe care era înregistrat vehiculul era Moses Leroy Washington.

Queens, *New York*

Wanda Grasa stătea cu picioarele pe biroul lui Castellano din camera dosnică de la restaurant. În fața ei era o sticlă goală de bere și ea sugea la a doua.

— Tre' să știți că Mario era machit, le spuse ea lui Rocco și lui Vito Zivic. Adică beat mort. Așa că n-a spus prea multe chestii cu sens. Dar mormăia ceva despre o afacere de un milion de dolari.

— A zis ceva de ovule ? vru să știe Rocco.

— N-a zis nici un cuvînt despre asta. Doar că urma să dea marea lovitură.

— A zis cînd ? întrebă Zivic.

— Am sentimentul că urmează să fie în cîteva zile, cel mult o săptămînă. Regret că n-am putut scoate mai mult, dar, cum spuneam, tipul era plin ochi cu whisky. A, da, încă ceva : de vreo două ori l-a menționat pe Shakespeare : „Eu și Shakespeare" și „Shakespeare lucrează acum cu mine". Are vreun sens pentru voi ?

Rocco se uită la Vito.

— Da, zise el, are. Shakespeare e un șmecher alunecos care lucrează pentru tipii din Chicago. Îi zic așa pentru că a fost actor, dar acum e pe barbă. Dacă e aici, înseamnă că l-a trimis Omul ca să-l ajute pe Zucchi să ia ovulele.

— Ei, zise Wanda, terminîndu-și berea, mi-am dat toată silința. Vrei să ies din combinație ?

— Nu, zise Castellano, rămîi. Stai agățată de Mario și vezi dacă poți să afli ce anume se petrece.

— Cum zici, Rocco. Mi-am luat o cameră la Bedlington, așa că n-o să trebuiască să mă fîțîi de colo-colo.

Castellano cugetă un moment :

— Auzi, zise el în cele din urmă, fii atentă la Shakespeare. E un tip înalt, slăbănog, cu părul lung și nu poartă cravată. Poate-l vezi cu Mario sau pe la hotel. Dacă-l vezi, sună-ne imediat, pe mine sau pe Vito, și-l trimitem pe Morry să-l urmărească. Shakespeare ăsta lucrează bine și e un tip isteț, așa că pun pariu că el face jocurile, nu Zucchi.

— Bine, puiule, zise ea, ridicîndu-se. Mă întorc în Manhattan. Mario vrea să iau masa cu el diseară.

— Ce drăguț, zise Rocco, rînjind. Acu' ai o slujbă bună și poți să mănînci cît vrei.

— Am înțeles apropoul, zise Wanda Grasa.

Manhattan, *New York*

— Am nevoie de o mașină mare, îi zise Shakespeare lui Dino. Mare, dar nu ostentativă.

Așa că închiriară un Cadillac Brougham argintiu și se duseră la un costumier pe Tenth Avenue. Malacul rămase în mașină, la volan, în timp ce actorul urcă niște trepte tocite pînă la o mansardă enormă, la etajul al treilea. Locul era ticsit de rafturi și lăzi cu costume, peruci, măști și bărbi.

— Ce doriți ? îl întrebă monstrul lui Frankenstein.

Shakespeare se uită împrejur. Ceilalți funcționari erau unul Napoleon, altul un pirat pitic și o negresă uscată care purta o mască avînd figura lui Richard Nixon.

— Ceva pentru un bal mascat, zise Shakespeare. Ceva neobișnuit.

— Avem, zise monstrul. Ce ziceți de Roger Rabbit ? De Mickey Mouse ? De Ciocănitoarea Woody ?

— O, Doamne, nu. Ceva mai demn.

— Pot să vi-l ofer pe marele Abraham Lincoln cu barbă, joben și o aluniță care se poate lipi.

— Îmi pare rău, nu merge. Poate aveți ceva legat de religie.

— Ce ziceți de Iisus cu o cruce mare de plută ?

— Nu, nu.

— Avem un Papă senzațional. Avem un Gandhi trăsnet. Avem un Ioan Botezătorul mortal. Pare că n-are cap, și duci un cap pe o tavă de argint.

— Fascinant, dar cam straniu. Poate aș putea fi preot catolic. Plastron negru, guler alb apretat — așa ceva.

— Se face, zise monstrul, dar n-are stil. Auziți, ce-ați zice de un evreu hasid ? Cu haină lungă neagră, pălărie cu borul lat și cîrlionți. Le avem pe toate. Și nici nu trebuie să vă prindeți cîrlionții cu lipici sau cu bandă adezivă ; sînt prinși de pălărie.

— Excelent ! strigă Shakespeare. Pot să fac o probă ?

— Sigur că da. Și vă mai dăm și niște ochelari cu rame groase de os, cu sticlă obișnuită.

— E din ce în ce mai bine.

Peste o jumătate de oră, după ce se studie într-o oglindă triplă și fu încîntat de transformarea aspectului său, Shakespeare plăti cu bani gheață taxa de închiriere a costumului și garanția.

— Spuneți-mi numele și adresa, zise monstrul.

— Mario Zucchi. Hotel Bedlington, pe Madison Avenue.

Duse pachetele uriașe la mașină.

— Sîntem pe treabă, îi zise lui Dino.

Se întoarseră la hotel. Dino duse pachetele în apartamentul lui Zucchi. Shakespeare aruncă o privire în bar. Mario era acolo cu o femeie masivă. Îl văzu pe Shakespeare și-i făcu semn, dar actorul zîmbi și plecă.

— Cine era ? întrebă Wanda Grasa.

— Un tip care lucrează pentru mine, zise Zucchi. Dar nu bea.

— Da' ce, zise Wanda, e înapoiat mintal, sau ce ? Ei, trebuie să mă duc la toaletă. Vin repede.

Găsi un telefon public la mezanin. Sună la restaurant și vorbi cu Vito Zivic.

— Auzi, zise ea, trimite-l pe Morry aici, imediat. L-am văzut pe Shakespeare.

Boston, *Massachusetts*

Monseniorul și profesorul erau încîntați și savurau fiecare clipă.

— Terry, zise Farthingale, ultima dată cînd am vorbit, cred că am numit furtul ovulelor lui Marilyn o crimă împotriva umanității și am sugerat că Națiunile Unite sînt forul cel mai indicat să investigheze acest delict.

— Și apoi să-i dea în judecată pe făptași dacă și cînd sînt prinși.

— Exact. Dar acum am sentimentul că furtul ovulelor lui Marilyn intră sub jurisdicția Curții Internaționale de Justiție, brațul juridic al Națiunilor Unite, și aceasta la cererea membrilor Adunării Generale, Consiliului de Securitate, sau a oricărei alte agenții internaționale autorizate să ceară așa ceva.

— Dragă Hiram, zise monseniorul pașnic, vrei să-mi spui, în termeni laici — dacă așa ceva e posibil — ce sens au cuvintele tale și unde bați cu argumentele ?

— M-am gîndit, continuă profesorul, că o cerere adresată Tribunalului Internațional privind judecarea furtului ovulelor lui Marilyn ar putea fi tratată cu toată seriozitatea de acesta dacă cererea ar fi prezentată de către Vatican.

O'Dell întinse mîna după carafa cu coniac, își umplu paharul și-l umplu și pe al gazdei.

— Vaticanul ? zise el răgușit.

— Exact. Pentru că furtul este, așa cum am căzut de acord, un ultraj la adresa întregii omeniri.

— O propunere interesantă, zise monseniorul gînditor. Foarte interesantă.

— Deci nu o respingi din capul locului ?

— În nici un caz. Cred că avem motive să sperăm că Sfîntul Scaun ar putea dori să se folosească de furtul ovulelor lui Marilyn în efortul de a trezi conștiința acestei lumi. Dar trebuie să-ți dai seama, prietene, că Vaticanul nu are, din cîte știu, nici o posibilitate de a cerceta o astfel de faptă.

— Nici nu m-am gîndit că are, zise Farthingale.

— Și atunci, care agenție să conducă o investigație care ar urma să convingă Vaticanul să solicite Curtea Internațională de Justiție ?

Profesorul îl privi cu un zîmbet misterios. Monseniorul fu pentru început încurcat, apoi fața sa lată se destinse într-un rînjet admirativ.

— O, Hiram, zise el, ce vulpe bătrînă ești ! Propui ca Vaticanul, printr-un reprezentant al său, să facă un apel ultrasecret și extrem de subtil la Casa Albă, cerînd ca FBI-ul să se ocupe de furtul ovulelor lui Marilyn și să promită că, dacă se rezolvă cazul, să fie prezentat de Vatican în fața Curții Internaționale.

— Știam că pot conta pe inteligența ta. Ar fi în avantajul tuturor : și al Vaticanului, și al Casei Albe, și al FBI-ului, și al Curții Internaționale.

O'Dell dădu din cap aprobator.

— Mai am ceva prieteni la Roma. N-are ce să strice, dacă punem cîteva întrebări discrete în legătură cu interesul Curiei [1] față de propunerea ta.

— Nu, nu, protestă Farthingale, ridicînd mîna. E mai mult o sugestie, decît o propunere.

— Indiferent cum vrei s-o numești, zise monseniorul, e genială.

— Îți mulțumesc, zise profesorul cu umilință.

(1) Departamentele guvernamentale ale Vaticanului.

Manhattan, *New York*

Mutha se afla în spatele barului și amesteca cocteiluri „Blue Devil". Gemenele chinezoaice ședeau pe pardoseala placată cu gresie și jucau dame. Champ DuBois se tolănea în jilțul său preferat. Sam Davidson era cocoțat pe un scaun de bar și asculta prudent conferința pe care o ținea țicnitul.

— Totul trebuie făcut cu moderație, proclamă DuBois. Eu sînt lacom, tu ești lacom, toată lumea e lacomă. Dar lăcomia fără moderație nu duce decît la dezamăgire și chiar la șuturi în fund. Pricepi ?

— O, da, zise Sam. Sigur.

— Am putea să ne cramponăm de un milion pentru ovulele lui Marilyn. Dar doamna a oferit jumătate. Din cîte am auzit despre ea, e o tipă dată naibii care face urît cînd simte că o prostești. Așa că îți sugerez să-i spui că șeful tău e un om rezonabil, ambițios, dar nu lacom. Spune-i că ai reușit să mă convingi să reduc răscumpărarea la opt sute de mii. Dacă protestează în continuare, te autorizez să scazi la șapte sute cincizeci, dar atît. E limpede ?

Sam dădu din cap, întrebîndu-se cîți ani de pîrnaie se iau pentru complicitate involuntară la infracțiuni grave.

— Acum, în ceea ce privește modalitatea de plată... Accept un cec la purtător dacă Marilyn e de acord să aștepte pînă cînd cecul va fi încasat și apoi să-i fie returnate ovulele.

— Și pe numele cui să fie cecul ?

DuBois își arătă incisivii.

— Pe al tău, bineînțeles.

— O, Doamne ! strigă Davidson. Asta mă bagă în rahat de tot. După ce dăm ovulele înapoi, copoii or să vină după mine.

— Nu te teme, zise Champ. Marilyn n-o să fie de acord. E prea isteață, și o să se teamă că încasăm cecul și nu-i dăm ovulele. Așa că îi spui că singura variantă sînt banii gheață. Hîrtii nu mai mari de o sută. Bancnote uzate și nu înseriate la rînd.

— O să-i ia nițel timp să facă rost de așa ceva de la bancă.

— Și ce ? Sînt o persoană răbdătoare. Cînd îți spune că are banii, îți dau instrucțiunile privind locul și ora unde facem schimbul. Acum, îți propun s-o suni pe doamna și să fixați o întîlnire.

Davidson sună și după ce fu pasat de la Gary Flomm la Harriet Boltz și de aici la Marilyn, află că o să se vadă cu ea între orele douăsprezece și unu la prînz. Îi dădu raportul lui Champ DuBois.

— Excelent ! Sînt sigur că e la fel de nerăbdătoare ca și mine să încheiem operațiunea cu succes, spre satisfacția ambelor părți. Mutha, ai auzit cum am spus ? Ce *elegant !*

— Ta, mutha, zise Mutha.

— Deci, la drum, Sam, zise Champ. Mutha și cu mine mergem să vedem o expoziție de pietre prețioase de-ți lasă gura apă, la Muzeul de Istorie Naturală. Poate oferă eșantioane.

— Oho, șefule, e bună, zise Davidson.

— Întoarce-te aici după întîlnirea cu Marilyn și așteaptă-ne. Sînt extrem de nerăbdător să aflu cînd sînt disponibili banii.

Sam părăsi casa de pe Park Avenue și se tîrî pînă acasă la Marilyn. Cugetînd la misiunea lui și la posibilul rezultat al acesteia, se întrebă dacă un judecător newyorkez ar putea accepta domiciliul la Hollywood ca pe o dovadă evidentă de alienare mintală.

Dar teama de nenorocirea cea mare îi fu micșorată de comportarea lui Marilyn. Ea îl primi în salon, și Attila Huna fu numai miere. Chiar îl servi cu o coca dietetică.

— Și n-are cofeină deloc, îi spuse ea.

— Vai, ce bine, zise el. Chiar că n-aș vrea să stau treaz toată noaptea.

Apoi se lansă în scenariul lui Champ DuBois și, spre uimirea lui, Marilyn acceptă totul. Nici măcar nu încercă să scadă suma la șapte sute cincizeci. Va plăti opt sute de mii de dolari, nu va pune întrebări și-l va anunța pe Sam imediat ce va avea banii.

Fu, de fapt, atît de amabilă, că el se simți stingherit.

— Auzi, păpușă, zise el cu îndoială, sînt o grămadă de bani la mijloc. Și tu te porți de parc-ar fi o nimica toată. Chiar vrei mult de tot ovulele alea !

— O, Sam, zise ea ușor, sînt doar niște bani. Sigur, vreau ovulele, dar nu e ăsta singurul motiv pentru care vreau să le plătesc.

— Nu ? Care-i celălalt motiv ?

— Nu știi ? zise ea, uitîndu-se la el cu ochii ei mari azurii care îi înnebuniseră pe toți bărbații. Scenariul nostru, dragule. *Private Parts, Two.* Sam, l-am citit și este un succes garantat. De aceea vreau să colaborez — ca tu să fii fericit și eu să pot juca în filmul tău.

— Nu glumești ? zise el. Chiar îți place ?

— Dacă-mi place ? zise ea. Îl ador. Evident, mai vreau cîteva scene, cu niște dialoguri tari.

— Sigur, zise el fericit. O să ai tot ce vrei. Crede-mă, scenariul ăsta o să arate exact cum vrei tu, cînd o să începem filmările.

— O, Sam, zise ea, punîndu-și mîna caldă peste mîna lui, o să fie minunat să lucrez din nou cu tine. Dar hai să scăpăm întîi de povestea cu ovulele și apoi, cu toată viteza înainte.

— Chiar așa ! strigă el. Cu toată viteza înainte. O să te sun pînă cînd îmi spui că ai banii. Pe urmă îți iei ovulele înapoi și începem filmul.

— Abia aștept, zise ea.

După ce el plecă, se trînti pe canapea și-și azvîrli picioarele-n sus, într-un acces de veselie.

— Tîmpitule ! țipă ea.

Apoi o chemă pe Harriet și-i spuse noutățile.

— M-a crezut, îi spuse ea. Tîmpitul ! Dacă ar avea nițică minte, ar fi periculos.

— Bineînțeles că o să umpli o valiză cu ziare vechi tăiate.

— Nu mă-nvăța tu pe mine, zise Marilyn. Am jucat rolul ăsta în *Vinovăția Sfintei*, mai știi ? O să-l înhățăm pe Sam cînd apare cu ovulele și o să aflăm cine e-n spatele lui. Acum, e timpul să-l sunăm pe McBryde, să pună la cale capcana. Deșteptul ăsta de polițist o să facă șoc cînd o s-audă că am rezolvat cazul în locul lui.

Dar cînd Boltz sună la McBryde, i se spuse că locotenentul nu e la birou și nu se știe cînd se va întoarce.

Manhattan, *New York*

După amiază, devreme, McBryde parcă pe Park Avenue și luă sub observație casa de peste drum. Era din oțel, cu copertină din sticlă gravată. Dar pomii ornamentali de pe trotuar erau din plastic. McBryde își lăsă mașina prăfuită în drum și traversă, strecurîndu-se printre automobilele în goană.

Portarul era îmbrăcat ca un amiral de operetă. Detectivul îi arătă insigna și legitimația.

— Caut pe cineva care locuiește aici și se numește Moses Leroy Washington, zise el.

Portarul dădu din umeri.

— Nu stă nimeni aici cu numele ăsta.

— Ești sigur ?

— Sigur că-s sigur. Cunosc pe toată lumea care stă aici.

— Aha, zise McBryde. Are vreunul din locatari un Jaguar alb cu două uși ?

Amiralul avu o ezitare.

— Nu-ți bate cuie-n talpă, zise detectivul. Doar nu vrei să ai necazuri pentru obstrucționarea justiției, nu ?

— Nu vreau să am necazuri pentru *nimic*.

— Ei ?

— Mmda, avem un locatar care are un Jaguar alb.

— Cu două uși ?

Semn afirmativ.

— Și cum îl cheamă ?

— Champ DuBois.

— Frumos. E acasă ?

— Nu, l-am văzut plecînd cu mașina acum vreo două ore.

— Cum arată ?

— E un negru înalt, slăbănog. Se îmbracă țipător.

— Sigur că da, zise McBryde vesel. Stă singur ?

— Are un fel de majordom, care stă cu el.

— Majordom ?

— Așa ceva.

— Nu cumva e un oriental care poartă pijamale de mătase ?

— Cîteodată, zise portarul precaut. Amîndoi se îmbracă trăsnit.

— Mai locuiește cineva cu ei ?

Din nou, portarul ezită.

— Haide, zise detectivul. Nu vreau să te tîrîi înăuntru și să-ți fac rinichii chisăliță cu furtunul de cauciuc, numai ca să-mi dai niște răspunsuri.

— Glumești, zise portarul, înfricoșat.

— Da, glumesc, zise McBryde. Deci, cine mai locuiește în același apartament cu Champ DuBois ?

— Cred că două fete.

— Da ? Negrese ? Albe ? Meridionale ?

— Chinezoaice.

— Da' e ONU în toată regula, ce-i aici, nu-i așa ? zise locotenentul afabil. Ai pe-aici un telefon ?

— Da, dar n-o să se-ntîmple nimic, nu ?

— Ce să se-ntîmple ? zise McBryde. Am făcut o vizită de curtoazie. Ei, unde-i telefonul ?

Îl sună pe sergentul Rumfry, îi dădu adresa și-i spuse să vină acolo cît de repede poate.

— Pune sirena dacă trebuie, zise el, dar te vreau aici repede. Și mai adu vreo doi băieți. Poate să se lase cu scene de masă.

— Am plecat, zise Rumfry.

McBryde ieși din nou pe trotuar.

— Dacă apare DuBois, îi zise portarului, nu te obosi să-i spui că te-a luat la întrebări un polițist.

Se întoarse la mașină și se așeză la volan, fără să-și ia ochii de la intrarea casei de vizavi.

Manhattan, *New York*

Dino ducea jos pachetele din apartamentul lui Mario Zucchi de la hotel Bedlington. Shakespeare se afla deja pe bancheta din spate a Cadillac-ului Brougham și, în timp ce se îndreptau către apartamentul de pe Park Avenue, actorul își puse costumul.

— Hai să repetăm, bătrîne, îi zise lui Dino. Avem un portar și un liftier. Apoi, sus în apartament, îi avem pe Champ DuBois și pe omul lui de casă. Plus două ștoarfe tinere. Marfa e în bidoane albe de plastic, cu mînere, unul mic și unul mare. Corect ?

— Așa-i, zise șoferul. Și tipul pe care l-am urmărit, Sam Davidson, poate să fie și el înăuntru. Stă mult pe-acolo.

— Doamne, zise Shakespeare, public în toată regula.

— Auzi, zise Dino neliniștit, ai armă ?

— A, am un pistolaș, calibru 22, zise actorul, nepăsător. Un pistol nichelat de începător. Sigur, nu e încărcat. Urăsc violența.

— Nu știi niciodată ce te-așteaptă, zise Dino neguros.

Cînd ajunseră la destinație, Shakespeare ceru ca mașina să fie parcată după colț, între Park și Madison. Coborî din mașină și se opri la geamul șoferului.

— Cum arăt ? întrebă.

Dino privi uimit la pălăria cu boruri late, la haina lungă, neagră, la ochelarii cu rame de os, la cîrlionții care-i atîrnau pe obraji.

— Nu te-aș recunoaște, se minună el.

— Sper, zise Shakespeare. Acu' fii băiat bun și ține motorul în funcțiune. Cînd mă-ntorc, trebuie să plecăm de aici cît de repede se poate — în limitele legale, evident. O luăm

spre nord pe Madison, în funcție de semafoare. Cum ți-am spus, destinația noastră este Gramercy Park.

— Și dacă mă-agață poliția, cît stau aici, cu mașina parcată nereglementar ?

— Le spui că aștepți să duci o doamnă *foarte* gravidă la spital. Dacă nu ține, înconjură blocul și oprește-te tot aici. Îți știi replicile ?

— O, da. O să fiu aici.

— Splendid.

— Dă-mi un șut în fund. (1)

— De ce să-ți dau un șut în fund ?

Shakespeare oftă.

— Pe curînd, zise el.

Dădu colțul pe Park Avenue cu un mers calculat, aproape impunător. Mergea cu mîinile la spate, cu capul plecat, aparent cufundat în meditație religioasă. De fapt, visa că criticul de teatru de la *The New York Times* era de față și-i urmărea evoluția.

Se apropie de portar, un tip butucănos, împodobit la fel de țipător ca și el.

— Scuze, scumpe domn, zise Shakespeare cu un accent care era o combinație mizerabilă de Jackie Mason, Menashe Skulnick și Mickey Katz. Pot, rogu-te, să vorbesc ceva cu dumneata ?

Amiralul se uită la el.

— Sigur, părinte, zise el. Ce dorești ?

— Există, oare, în această casă frumoasă, un locatar, domnul Champ DuBois ?

Portarul tresări.

— Ăă, da, padre, zise el încet, avem un locatar cu acest nume. Dar e plecat acum.

(1) „Baftă" la actori.

— Zău ? zise actorul. Mi-a spus că s-ar putea să întîrzie și să intru în apartament, să-l aștept. Le-a lăsat vorbă surorilor să-mi deschidă.

— *Surori ?* Aă, da, cred că-i în regulă. Dacă n-ai încredere într-un preot, în cine să ai — nu ? Liftierul vă arată unde stă.

— Îți mulțumesc, domnul meu. Fii binecuvîntat de buna providență, tu și ai tăi.

— Mulțumesc, părinte.

Locotenentul McBryde urmărise acest schimb de cuvinte de peste drum și se întrebă într-o doară ce motiv ar avea un hasid să intre în clădirea aceea strălucitoare.

Ușa apartamentului lui DuBois fu deschisă de Sam Davidson, care clipi oarecum surprins cînd dădu cu ochii de oaspete.

— Te rog, scumpe domn, zise Shakespeare, am o întîlnire cu domnul Champ DuBois și mi s-a spus să-l aștept aici.

— N-a zis nimic despre asta, zise Sam, dar cred că e-n regulă. Poftim înăuntru. Pot să-ți iau haina și pălăria ?

— Nu, nu, zise actorul repede, e împotriva religiei mele.

Îl urmă pe Sam în salon, unde Louella și Loretta Chin făceau Skanderberg la bar.

— Bună ziua, tinere doamne, zise Shakespeare sumbru, apoi se aplecă spre Davidson și-i șopti : te rog, domnule dragă, pot să profit de punctul dumneavoastră sanitar ?

— Ce ? A, vrei să zici buda. Sigur, pe hol înainte și pe dreapta.

Actorul închise cu zgomot ușa de la baie după el, așteptă un moment, apoi o deschise din nou, ușor. Ascultă și-l auzi pe bărbat vorbind cu cele două pupeze în salon. Umblă fără zgomot prin partea din spate a apartamentului. Găsi bidoanele aproape imediat, pe o blană de urs, într-un mic dormitor, decorat țipător în mătase carmin și cu un tablou cu un tigru care-și arăta colții, pe un fond de catifea neagră.

Lăsă acolo bidoanele și continuă să exploreze. Găsi ceea ce căuta : o debara mărișoară, în ceea ce părea să fie dormitorul mare. Acolo era o pictură în ulei, deasupra patului ; îl reprezenta pe Hitler nud, cu o mînă ascunzîndu-și părțile intime și cu cealaltă ridicată ca pentru salutul nazist.

— Ce depravare, murmură Shakespeare.

Ușa debaralei nu avea încuietoare, dar alături era un scaun greu de stejar, care se putea propti ca să fixeze butonul. Era exact ce-i trebuia. Actorul își descheie haina greoaie, scoase pistolul strălucitor din buzunarul sacoului său sport : un sacou oribil din tweed ecosez, scămoșat.

Ținînd pistolul lejer, cu țeava în jos, se întoarse în salon. Davidson și gemenele priviră în sus cînd intră. Sam fu primul care observă pistolul.

— Ei, zise el, mai degrabă curios decît speriat, ce-i ăla ?

— O armă ucigașă, zise Shakespeare, renunțînd la accentul idiș. E încărcat cu gloanțe perforante care pot produce răni grave.

— Ce-i asta ? vru să știe Davidson.

— N-am timp de explicații, bătrîne, zise actorul. Duceți-vă toți trei în dormitorul din spate. Și, vă rog, fără țipete și plînsete. Să păstrăm decența.

Făcu semn cu arma, pe cînd ei se uitau nervoși peste umăr, și-i mînă în dormitorul mare și apoi în debara. Închise ușa și fixă scaunul sub buton.

— E spațiu suficient sub ușă, le strigă el. O să aveți destul aer ca să nu vă apuce claustrofobia. Pa și pusi.

Apoi puse pistolul în buzunar, își încheie haina, luă cele două bidoane din plastic și părăsi apartamentul. Chemă liftul și așteptă, calm.

Pe cînd Shakespeare aștepta, locotenentul McBryde stătea lîngă Plymouth-ul său și vorbea cu sergentul Rumfry și cu cei doi polițiști în uniformă, care tocmai sosiseră cu o mașină a poliției.

— Sînt doi bărbați și două femei, le spuse McBryde. Un negru înalt și slab ; un asiatic bătrîn ; două chinezoaice ti-

nere. Îi reținem pe toți cît timp scotocim apartamentul după ovulele lui Marilyn.

— N-avem mandat, îi aminti Rumfry.

— Dă-l în mă-sa de mandat, zise McBryde. Avem toate motivele din lume. Șeful, negrul pe care-l cheamă Champ DuBois, nu-i acasă acum. Așa că așteptăm pînă se întoarce. Știți cum e cu așteptatul, nu ? Tipul are o mașină...

În timp ce-i instruia, ținea sub ochi intrarea blocului de peste drum.

— Doamne Sfinte, zise el agitat, uite Jaguarul cu două uși. Hai să-i luăm.

Ceilalți se întoarseră să se uite. Un Jaguar alb oprise în fața intrării cu copertină din sticlă gravată. Champ DuBois coborî primul, urmat de Mutha. Dar înainte ca polițiștii să facă un pas, un bărbat îmbrăcat ca un evreu hasid ieși din clădire, cu cîte un bidon de plastic în fiecare mînă. Aruncă o privire tipului care coborîse din Jaguar și începu să alerge pe bulevard.

— Ce dracu' ? strigă McBryde. Haidem !

Dar circulația era intensă și nu putură traversa. Unul din polițiști se folosi de fluier și ridică mîna, dar șoferii, nebuni, nu-l luară în seamă. Înjurînd, polițiștii se mulțumiră să se uite la ce se întîmpla vizavi.

Hasidul alerga ca nebunul, cu buclele fîlfîind în vînt, cu haina fluturînd în urma lui, cu bidoanele de plastic plesnindu-l peste genunchi. Și, după ce le trecu șocul, DuBois și Mutha se repeziră după el ; Champ striga : „Opriți hoțul !".

Hasidul dispăru după colț, în fugă. Urmăritorii alergau după el. Și, în sfîrșit, semaforul se schimbă și McBryde și echipa lui traversară în fugă. Dar n-apucară să-i vadă decît pe DuBois și pe majordomul lui stînd abătuți pe trotuar și uitîndu-se după un Cadillac Brougham care dispărea spre Fifth Avenue.

— Puneți mîna pe ei, ordonă McBryde. Pe urmă o să urcăm în apartament și o să-i arestăm pe toți care ne ies în cale. Doamne, ce-o să-i spun lui Gripsholm ? O să mă mănînce fript.

Cairo, *Egipt*

Dansatoarea care se bîţîia pe ringul cafenelei Coney Island avea un buric suficient de mare, aprecie Ptolemeu, ca să adăpostească doi creveţi fierţi cu sos. Făcînd un efort, se întoarse spre Youssef Khalidi, care sugea de zor carnea de pe o coadă de bou fiartă.

— A luat Akmed banii ? întrebă agentul CIA în surdină.

Joe făcu un semn afirmativ, scuipînd pe jos bucăţi de zgîrci.

— Şi ? Cu ce ne-alegem în schimbul celor cinci mii de dolari ?

Khalidi se sprijini pe spătarul scaunului, se şterse la gură cu mîneca burnuzului în dungi, sorbi lung din arac şi se autoservi cu o ţigară englezească de la Ptolemeu.

— La opt kilometri sud-est de Sidon, zise el încet, se află un munte mic. Pe englezeşte se cheamă Cocoaşa Cămilei. Pe latura sudică a acestui munte este o peşteră străveche. În peştera asta sînt oase vechi de mai multe secole. Şi se mai află şi cutii goale de Coca-Cola.

— Bine, bine, zise agentul nerăbdător, pricep. Şi ovulele lui Marilyn sînt în peşteră ?

Youssef dădu din nou din cap.

— În fundul peşterii. Sînt păzite.

— Cîţi paznici sînt acolo ?

— Cel puţin zece, poate mai mulţi. Sînt acolo şi femei şi copii. Cei care fac parte din Braţul Domnului călătoresc împreună cu familiile lor.

— Femei şi copii ? Asta complică lucrurile. Stă cineva în peşteră ?

— Nu. Au întins corturi în apropiere. În peșteră sînt numai paznicii.

— Sînt înarmați, probabil.

— A, da.

— Au arme automate ?

— Kalașnikov-uri.

— O, Doamne. Și mortiere și grenade ?

— Și din astea. Și mitraliere.

— Ce dotare, zise Ptolemeu, încruntîndu-se. O să moară lume nevinovată.

— Tinerii mor nevinovați, zise Khalidi cu tristețe.

— Nu, nu-i așa, zise agentul. E „Cei buni mor tineri".

— Ești sigur că-i așa ?

— Sigur că da.

— Da' de ce trebuie cei buni să moară tineri ?

— Nu știu, zise agentul CIA enervat. Așa-i zicala : „Cei buni mor tineri".

— Dar eu am cunoscut și niște tineri răi care au murit. Și și niște oameni buni care au trăit mulți ani.

Ptolemeu își îngropă un moment fața în palme, apoi își ridică privirea, oftînd.

— Hai s-o lăsăm, Joe, zise el. Cît timp or să stea ovulele lui Marilyn în peștera din Cocoașa Cămilei ?

Youssef reflectă.

— O săptămînă, propuse el. Poate două. Nu mai mult. Apoi vor fi din nou mutate în alt loc.

Agentul se ridică.

— Nu prea avem timp la dispoziție, zise el. Mai bine mă duc să dau raportul.

— Nu uita să-mi plătești prînzul, zise Khalidi.

Ptolemeu îl găsi pe Șef în barul hotelului, jucînd zaruri cu barmanul, ca să vadă cine o să plătească rîndul următor de votcă. Agentul îi făcu semn și Șeful veni lîngă el, la o masă retrasă, într-un colț.

— În legătură cu Operațiunea Soufflé... începu agentul și reproduse ceea ce auzise de la Khalidi.

— Deci Akmed a mușcat din momeală, zise Șeful, cu satisfacție. Știam eu. Dar nu-mi place cadrul. Prea mult armament.

— Poate un comando ? propuse Ptolemeu. O incursiune rapidă.

— N-aș zice, spuse Șeful gînditor. Și mai e o problemă — cum scoatem trupa asta de Rambo din Liban ? Prea multe necunoscute. Nu, cred că elicopterele sînt soluția. Un atac nocturn. Intrăm repede, îi neutralizăm pe ticăloși, luăm ovulele și decolăm.

— Elicoptere, repetă Ptolemeu. Da, e bine. Dar pentru asta trebuie să luăm legătura cu Israelul.

— Nu neapărat, zise Șeful. Avem unități din Flota a Șasea care au elicoptere de atac. Ne ducem și ne întoarcem înainte ca teroriștii să se dezmeticească. Trimit un mesaj urgent la Langley. Dacă ne dau verde, îi dăm drumul. Acum, hai înapoi la bar. Azi am o zi bună.

Manhattan, *New York*

Inspectorul adjunct Gripsholm îl privi lung pe McBryde, apoi se întoarse să se uite pe fereastră.

— Știi, zise el, ultima dată am plîns cînd am văzut notele de plată de la nunta fiică-mii. Dar acum îmi înghit lacrimile.

— Nu poate să vă fie mai rău decît mi-e mie, domnule, zise locotenentul, trist. Am fost la un pas. Încă două minute și puneam mîna pe ovule. Am rămas doar cu tîmpiții ăia care le-au furat din Staten Island — și de ce dracu' să-i acuzăm ?

— Ai văzut bine mașina ?

— Nu. Era un Cadillac — dar asta nu-i destul.

— Deci, o luăm de la capăt.

— Nu chiar. Evreul ăla hasid care a fugit cu ovulele — am vorbit cu Sol Applebaum, unul din oamenii mei, și mi-a spus că sub nici o formă un hasid nu se atinge de ovulele unei femei, nici măcar cu vîrful unei prăjini. Tipii ăștia sînt foarte stricți, nu le lasă pe femei nici măcar să conducă autobuzele care-i duc pe copii la școală. Și portarul zice că evreul nostru vorbea cu un puternic accent idiș. Dar Sam Davidson, individul pe care l-am găsit în debara, zice că hasidul vorbea cu accent pînă cînd a scos pistolul. După asta, Davidson zice că vorbea ca un american sadea.

— Și ? zise Gripsholm. Care-i concluzia ?

— Individul era deghizat ; se îmbrăcase ca un hasid ca să treacă de portar și să pătrundă în apartamentul lui DuBois. Nimeni nu se gîndește că un preot are intenții criminale. Și a ținut. A trecut bine-mersi de portar și a pătruns în apartament. Deștept, ticălosul !

— De unde știa că ovulele sînt acolo ?

— Habar n-am. O să aflăm cînd o să-l găsim.

— Și cum te gîndești să procedezi ?

— Păi, tipul purta o haină lungă neagră, o pălărie cu boruri late și avea cîrlionți falși. De unde se poate lua un costum ca ăsta ? Probabil de undeva unde se închiriază costume pentru piese de teatru și baluri mascate. Așa că l-am pus pe sergentul Rumfry să umble pe la toți costumierii din New York și să vadă dacă vreunul a închiriat vreun costum de hasid în ultimele zile.

— Mult noroc, zise inspectorul acru. Cred că te-nvîrți în jurul cozii.

— Asta-i tot ce avem, argumentă McBryde. Merită să-ncercăm.

Se întoarse la birou, unde-l așteptau patru mesaje de la Marilyn Taylor : „Important". "Urgent". „Foarte important". „Urgență maximă". Oftînd, o sună acasă.

— Pe unde dracu' umbli ? țipă ea. Vino aici imediat.

— Despre ce e vorba ?

— E vorba despre ovulele mele, prostule. Dacă nu ești aici într-o oră, îl sun pe primar și te dau dracului.

— O, la naiba, nu, te rog, se tîngui el a jale.

— Termină ! zise ea cu asprime. Mișcă-ți fundul încoa' imediat.

Îl aștepta în salon. Purta un colant de mătase ca lămîia necoaptă și arăta ca o bomboană de fistic. Și sorbea dintr-o Bloody Mary garnisită cu o frunză de țelină, dar lui nu-i oferi nimic.

— Ei, tipule, am rezolvat cazul în locul tău.

— Zău ? zise el. Și cum ai reușit ?

Îi spuse cum venise respectivul individ la ea și se oferise să-i restituie ovulele contra opt sute de mii de dolari. Cum ea bătuse palma și cum, atunci cînd ea o să aibă gata un pachet cu ziare tăiate, o să aibă loc schimbul. Cum McBryde putea să fie la locul faptei și să pună mîna și pe tip și pe ovule.

— Ce zici ? spuse ea triumfătoare.

O privi fix.

— De cîte ori te-ai văzut cu individul ăsta ?

— De două ori.

— Ți-a spus cum îl cheamă ?

— N-a fost nevoie. Îl știu. E Sam Davidson, face filme porno.

McBryde se ridică, își puse mîinile în șolduri și o privi.

— Oho, zise ea, nu-mi place cum te uiți.

— N-am zis niciodată unei femei că-i tîmpită, zise el, dar o s-o fac acum. Tîmpito ! Dac-ai avea nițică minte, ai fi periculoasă.

— Ei, stai puțin, protestă ea. Asta-i vorba mea.

— Ultima dată cînd l-am văzut pe Sam Davidson, l-am extras dintr-o debara unde era încuiat împreună cu două fufe chinezoaice.

— Ce ? !

— Ce-ai auzit. Asta era pe Park Avenue, în apartamentul tipului care ți-a furat ovulele de la hotul precedent. Dacă mi-ai fi spus cînd Davidson a venit la tine prima dată, puteam să-l agăț, să-l presez și probabil că pînă acum aveai ovulele înapoi. Da' nu, tu trebuie să te bagi, să faci cum îți trăsnește și să strici totul. Acum Davidson e pe tușă și ovulele sînt la unul deghizat în evreu hasid. Și toate astea pentru că tu a trebuit s-arăți ce detectiv grozav ești.

— Ei, lua-te-ar dracu' ! zise ea furioasă. Tu ce făceai, nu făceai nimic. Te fîțîai de colo-colo după abțibilduri și mașini albe.

— Cînd dracu' o să-ți bagi în capul ăla al tău cît o alună că sînt polițist profesionist și sînt instruit pentru munca asta ? Tu ești o amărîtă de diletantă, ai niște sîni arătoși și de-aia te crezi mare savantă. Termină și lasă-mă să-mi fac meseria.

— Mă, nenorocitule ! țipă ea la el. Crezi că am succes numai din cauza țîțelor ? Mai gîndește-te, băiețaș. Asta înseamnă mult talent, multă muncă, plus să știi să supraviețuiești în lumea asta cîinească.

— O, da, o zeflemisi el, acu' povestește-mi ce junglă e lumea asta.

— Așa e, prostule ! Și e de o sută de ori mai greu pentru o femeie, decît pentru un bărbat. Dar nu m-aștept ca un imbecil ca tine să înțeleagă treaba asta. Să-ți spun ceva, copilaș — tu învîrte-te după indiciile tale tîmpite, și eu am să încerc să-mi iau ovulele înapoi. Zici că ești profesionist ? Doamne Sfinte, pesemne că aștepți cercetașii să te treacă strada.

— Ba p'a mă-tii, scandară amîndoi într-un glas.

Queens, *New York*

Încă nu era ora amiezii; ședeau la o masă, iar ospătarii se zoreau de colo-colo, pregătind restaurantul pentru prînz. Wanda Grasa bea bere, dar Rocco Castellano, Vito Zivic și Morry munceau la o stacană mare de cafea și la o farfurie cu pîine prăjită cu anason, de la brutăria Mamei Lucia, care se afla pe aceeași stradă, puțin mai încolo.

Morry rîdea așa de tare, că abia mai putea să-și spună povestea.

— Și Shakespeare a apărut, țîșnind de pe Park Avenue; fugea cît îl țineau picioarele, cu cele două bidoane, și încerca să-și țină și pălăria aia trăsnită. Și după el, vin ăia doi, un negru înalt și un asiatic cu ochii mici — cred că ăștia erau păgubașii — și amîndoi urlau cît îi ținea gura. Și, de vizavi, apare gașca de copoi, cu fluierături și cu pistoalele scoase. Eu parcasem mașina ca să văd tot și am murit de rîs. Vă spun, era ca la revoluție!

— Shakespeare ăsta, se minună Rocco. Ce ticălos simpatic! A scăpat cu bine?

— A, sigur. S-a aruncat în Cadillac-ul cu care venise și șoferul a luat-o din loc ca din pușcă. Eu am luat-o după ei, dar ceilalți au rămas acolo cu deștu-n fund. Scuză-mă, Wanda.

— Am auzit eu altele mai rele, zise ea, rîgîind delicat.

— Și m-am ținut după Cadillac pe Fifth, continuă Morry. Traficul e ucigător, așa că n-am avut probleme să mă țin după ei. Chiar m-am apropiat și l-am văzut pe actor cum își scotea chestiile alea evreiești, pe bancheta din spate. Credeam că duc ovulele la Zucchi, la Bedlington; aș, merg înainte pe Fifth și o fac spre est, la Gramercy Park. Și se opresc la o casă mică și urîtă de pe strada East 20th. Am aici

adresa. Shakespeare a dus ovulele înăuntru și mașina a plecat. M-am mai învîrtit pe-acolo un timp, dar tipul n-a mai ieșit. I-am scăpat ceva administratorului din vecini, și mi-a spus de casă că e a unei cucoane bondoace pe care o cheamă Gwendolyn Farquhar. Am scris și asta. Am mai stat pe-acolo pînă s-a-ntunecat. Pe urmă, cum Shakespeare părea că stă acolo peste noapte, am plecat.

— Te-ai descurcat bine, Morry, zise Castellano aprobator. Acum, ce-ar fi să te duci înapoi pe East 20th, să nu se hotărască să ia ovulele de-acolo. Wanda, te întorci la Bedlington și stai cu ochii pe Zucchi. Vreau să avem toate flancurile acoperite.

După ce plecară, Zivic îi zise șefului :

— Noroc că Shakespeare n-a dus ovulele la hotel. E mai ușor să pătrunzi într-o casă particulară.

— Exact la asta mă gîndeam și eu, zise Castellano, citind hîrtia mîzgălită de Morry. Poate, în cursul zilei, facem amîndoi o plimbare și vedem ce-i cu casa aia. Cîți locuiesc acolo, cum se încuie ușa, cum e scara de incendiu, de-astea.

— Cînd vrei să atacăm ? întrebă Vito.

— Cît de curînd. Înainte să se-nțeleagă cu Marilyn.

— După ce luăm ovulele, chiar ai să ceri un milion ?

— O să cer, dar o să cad la învoială la jumătate. Merită, chiar și numai ca să-l înțep pe Omul din Chicago. Poți să-ți închipui cum se umflă-n pene, c-a intrat pe terenul nostru ? Individul trebuie să-nvețe să joace cinstit.

Manhattan, *New York*

Sergentul Rumfry o nimeri la al optsprezecelea apel telefonic. Costumierul de pe Tenth Avenue zise că da, închiriase un costum de evreu cu cîteva zile în urmă. Și, apropo, costumul fusese înapoiat chiar în acea dimineață.

Rumfry și locotenentul se duseră imediat acolo. McBryde stătu de vorbă cu monstrul doctorului Frankenstein în timp ce sergentul lua notițe.

— Tipul care a închiriat costumul de hasid... a spus și pentru ce-i trebuia ? Pentru teatru ? Pentru un bal mascat ?

— Nu, zise monstrul. A zis doar că vrea ceva cu tentă religioasă.

— Ai numele și adresa ?

— Sigur, le am pe bon. Mario Zucchi. Hotelul Bedlington. E pe Madison.

— Știu unde e. Cum arăta tipul ?

— Înalt. Subțire. Trebuie să fi fost un băiat drăguț în tinerețe, dar acum pare foarte consumat. Dar încă arată bine.

— Ce vîrstă-i dai ?

— Cam bătînd spre patruzeci.

— Cum avea părul ?

— Lung, negru, ondulat. Părea vopsit.

— Și ochii ?

— Albastru deschis.

— Ești un tip perspicace. Vorbea cu accent ?

— Imita engleza cu pretenții. Ca un actor.

— Crezi că e actor de meserie ?

— S-ar putea. Un actor prost.

— Altceva ți-a sărit în ochi ?

— Hainele. Nasturii de la sacou erau ochi de sticlă. Chestii de-astea observ.

— Da, îmi închipui.

— Și avea o margaretă la rever.

— Cu alte cuvinte, un tip extravagant.

— Asta e.

— Mersi, monstrule. Ne-ai fost de mare ajutor.

În drum spre Bedlington, Rumfry zise :

— Cum vrei să facem ? Intrăm și-l înhățăm ?

— Nu, zise McBryde, tu rămîi în mașină și mă lași să mă duc singur să adulmec. E clar că un tip deștept care pune la cale o lovitură ca asta nu-și dă numele adevărat. Deci, ori totul e o cacealma, ori folosește alt nume.

— Al cuiva care stă la hotel ?

— Posibil. Ceea ce ar însemna că și actorul stă probabil la hotel.

Locotenentul intră agale în hotelul Bedlington, privi în jur și se duse la recepție. Dură nițel pînă îl făcu atent pe recepționer, un idiot cu o mustață care părea desenată cu dermatograful.

— Îl caut pe domnul Mario Zucchi, zise McBryde. Mi-a spus că stă aici.

— Domnul Zucchi figurează în registru.

— E acasă ?

— Nu.

— Poți să-mi spui cînd se-ntoarce ?

— N-a zis.

— Pot să-i las un mesaj ?

Funcționarul dădu din umeri.

— Să mai stau pe-aici. Poate apare.

McBryde văzu unde scria Bar și se duse acolo. Era gol, cu excepția barmanului, care citea un formular de curse.

— Ai cîștigat ? întrebă McBryde amabil.

— Să cîștig ? zise barmanul acru. Ce-i aia ?

— Îl caut pe domnul Zucchi. A fost pe-aici ?

— Azi nu. Încă nu.

— Poate că are vizionare.

— Vizionare ? De ce ?

— Păi, doar e actor.

Barmanul se uită la el.

— Nu cred că vorbim de aceeași persoană. Zucchi, cel care stă aici la hotel, e om de afaceri. Se ocupă de import-export.

— Nu e înalt, subțire și bine ? În jur de patruzeci ? Îmbrăcat ostentativ ?

— Nu. Pare cam de cincizeci și cinci. Arată ca un dulap. Poartă haine de gata.

— Pardon, zise McBryde, cred că mi s-au încurcat circuitele.

Locotenentul ieși și se sui în mașină lîngă Rumfry. Îi spuse sergentului ce aflase la hotel.

— Ceva nu-i cușer, zise el iritat. Barmanul zice să Zucchi lucrează în import-export. Asta-i cea mai veche poantă și acoperă orice, de la contrabandă cu polițe, la comerț cu sclavi. Cred că o să stau pe-aici, să văd dacă nu aflu ceva de la băieții de serviciu. Aștia știu *tot*. Tu du-te înapoi la birou și caută-l pe Mario Zucchi prin dosare. Caută bine de tot. Să vedem ce importă și exportă domnul Zucchi.

— Poate ouă [1], zise sergentul.

— Poate, fu de acord McBryde.

(1) Din nou, egg — ou, ovul.

Manhattan, *New York*

Așa cum spusese Shakespeare, prietena lui din Gramercy Park era o femeie de o corpolență impunătoare. În plus, avea o superbă formă de steatofagie, așa că arăta din profil ca un S bondoc. Monumentalul ei aspect era desăvîrșit de o calotă de bucle creț, de culoarea morcovului.

Shakespeare fuma o țigară dintr-un port-țigaret lung din porțelan de Delft și îi urmărea degetele sprintene care brodau portretul lui Franklin Pierce. În final, țesătura urma să acopere un taburet prezidențial, adăugîndu-se celor treisprezece existente. Apoi, la atac cu James Buchanan !

— Știi, Gwen, zise actorul, cei pentru care lucrez sînt niște oameni îngrozitori.

— Sînt atîția pe lumea asta, zise ea.

— Așa e, dar șefii mei sînt deosebit de respingători. Toți de proastă calitate. N-au habar de cultură. Totuși, prin forța lucrurilor, existența mea depinde de ei.

— Munca înnobilează, remarcă ea. N-are importanță cît e de modestă.

— Te asigur că activitatea mea e departe de a fi modestă. Este, de fapt, extrem de valoroasă. Dar nu mi se permite niciodată să mă înfrupt din plin din rezultatele eforturilor pe care le fac. Sînt ceea ce se numește în mod vulgar mercenar.

— Mă gîndeam să pregătesc pentru diseară un cordon bleu cu carne de vițel, zise ea senină. Dar carnea de vițel e așa de scumpă, că mă gîndeam s-o înlocuiesc cu lebăr. Ce crezi, merge ?

— Merită să-ncerci, zise el cu curaj. Nu vreau să par lipsit de modestie, bătrînico, dar sînt mult mai inteligent decît

țărănoii mei de șefi. Am mai mult talent. Mai multă imaginație. În plus, eu îmi asum riscul și ei profită cît pot. Nu e o situație fericită.

— Sau bucăți de salam, zise ea pe gînduri. Ar putea să meargă.

— Poate, zise Shakespeare. De exemplu, cele două bidoane de plastic din baie — le-am obținut după ce am pus totul la cale cu grijă și cu foarte mult curaj. Bidoanele acelea pot aduce un profit mare, *foarte* mare, din care eu nu voi vedea nimic. Recunosc că viața e adesea nedreaptă, dar mie mi se pare situația asta la limita injustiției. Pur și simplu nu e drept.

Ea îl privi.

— Dacă ar fi să fii o pasăre, întrebă ea, ce fel de pasăre ai vrea să fii ?

— Pe moment, șoim, zise el. Și tu ?

— Prigor cu pieptul roșu.

— Minunat, zise el, apoi se ridică, hotărît. Gwen, trebuie să dau un telefon. O să vorbesc din bucătărie, dacă se poate.

— Sau poate ciocănitoare, zise ea, meditativ.

El căută în cartea de telefon numărul de la firma de comerț Marilyn Taylor, Inc. și sună. După un timp i se făcu legătura cu un bărbat care se recomandă Gary Flomm, responsabil cu relațiile cu publicul. Folosind accentul său de doctor vienez, Shakespeare spuse că este în posesia ovulelor lui Marilyn. Luat la întrebări de Flomm, descrise corect bidonul.

Apoi așteptă cu răbdare și într-un tîrziu auzi vocea cea celebră.

— Aici Taylor, zise ea pe un ton tranșant. Înțeleg că ești în posesia ovulelor. Cît vrei ?

Actorul îi spuse că nu era un subiect pe care să-l discute la telefon și-i propuse o întîlnire.

— Bine, zise ea imediat. Vrei să vii aici ?

— A, nu, zise el repede. Ar fi bine la grădina zoologică din Central Park. La cușca maimuțelor. Mîine la prînz. Doar noi doi. Vă rog, fără poliție.

— O să vin, zise ea. Și fără poliție. Cum te deosebesc de maimuțe ?

— O să port o mică orhidee la butonieră.

— Cam asta ar fi, zise ea și închise.

Mulțumit, Shakespeare se întoarse în salon, se duse la bufetul cu placă de marmură și îi pregăti gazdei sale un cocteil tare.

— Gwen, zise el, ți-ar plăcea să petreci un timp pe Riviera Franceză ?

— Cît timp ?

— Tot restul vieții, zise el, vesel.

Manhattan, *New York*

Într-un tîrziu, Mario Zucchi îl găsi pe Omul din Chicago la un club de periferie, unde nașul lua parte la nunta nepotului său. Mario auzea zgomotul petrecerii, punctat de ceea ce păreau a fi focuri de armă, dar Omul îl asigură că nu erau decît artificii.

— Bine că-i doar atît, zise Năsosul. Voiam doar să raportez că Shakespeare are marfa.

— Excelent ! strigă Omul, fericit. Știam eu c-o să reușească.

— Mmda, zise Zucchi, dar e o problemă. Credeam că o să aducă marfa la mine la hotel. Dar a dus-o undeva în Gramercy Park ; acolo stă el, la o fufă.

— Zău ? zise Omul și vocea îi deveni rece și plată. De ce ?

— Zice că marfa e mai în siguranță acolo. Zice că dacă am ține-o la hotel, ar putea s-o vadă vreo subretă.

Urmă un moment de tăcere. Apoi :

— Nu-mi place. E vorba de o sumă mare. Nu-mi place să cred că actorul ne trage în piept.

— Crezi c-ar face așa ceva ? După tot ce am făcut pentru el ? Credeam că e prieten cu noi.

Omul oftă.

— Mario, cînd o să înveți că nu există prieteni cînd e vorba de bani ? Știi exact unde stă Shakespeare ?

— A, sigur. Dino a fost pînă acolo. Are adresa.

— Bun. Vreau să te duci acolo. Intri, iei marfa și pleci. Spune-i actorului că astea sînt instrucțiunile mele. Du marfa la hotel și ascunde-o. Mă urmărești ?

— Am priceput. Sînt mulți baieți pe-aici, ne descurcăm. Dar s-ar putea să trebuiască să mai închiriem o mașină.

— Închiriază. Data viitoare cînd mă suni, vreau să-mi spui că marfa e la tine.

— Și Shakespeare ? Vrei să-l ciocănesc nițel, să-i amintesc cine-i șeful ?

— Nu, nu e nevoie, zise Omul. Spune-i să se întoarcă la Chicago. Am eu grijă de el.

Manhattan, *New York*

McBryde îi povesti lui Gripsholm cum urmele evreului deghizat îl duseseră la Mario Zucchi, la hotelul Bedlington.

— Dar nu se potrivește cu descrierea tipului care a luat ovulele din casa de pe Park Avenue. Așa că l-am verificat pe Mario Zucchi. Este unul din capii Mafiei de la Los Angeles. E băgat în droguri, escrocherii, filme porno — de toate. Așa că, avînd aprobarea hotelului, am băgat un om de-al nostru ca băiat de serviciu. A controlat apartamentul lui Zucchi, camerele oamenilor lui și n-a găsit nimic. Jură că ovulele lui Marilyn nu sînt în hotel.

— Atunci unde dracu' sînt ?

— Cred că la tipul care le-a luat, actorul. Pun pariu că e omul Mafiei. Așa că l-am pus pe Zucchi sub urmărire permanentă, pentru că probabil, mai devreme sau mai tîrziu, vor lua legătura. Atunci, cu puțin noroc, Zucchi ne va conduce la ovule.

— Dar n-ai nici o dovadă că Zucchi și actorul sînt băgați în chestia asta împreună.

— Așa-i ; n-am nici o dovadă. Dar nu cred că un mafiot de la LA a venit la New York ca să meargă la operă și la muzeul Frick. Zucchi are un palmares bogat, inclusiv jafuri și atacuri banditești. Și a stat un an la o închisoare federală pentru evaziune fiscală. Tipii de la Biroul pentru Crimă Organizată mi-au spus că Mafia din LA ține de Chicago. Așa că asta e o operațiune la nivel înalt. Cred că acum, că au ovulele, or să-i dea curînd de veste lui Marilyn Taylor. Mă întorc la birou și o sun. Poate le întindem o capcană cînd să ia banii.

— Dacă nu umflă altcineva ovulele pînă atunci, zise Gripsholm neguros.

Locotenentul se întoarse la birou și se gîndi cum să vorbească la telefon, amintindu-și că ultima lor conversație fusese un adevărat Sturm und Drang [1]. Se hotărî că cel mai bun ton era cel oficial, concis, chiar glacial. Dar cînd îi auzi vocea, hotărîrea cea dură se topi ca gheața.

— Aș dori să-mi cer scuze, zise el răgușit. M-am purtat ca un...

— O, taci din gură, zise ea. Cînd o să-mi vină bine, o să-mi iau revanșa. Dar acum avem alte treburi. Să fii la cușca maimuțelor din Central Park mîine la prînz.

— Ce ? zise el. Ce dracu'-i asta ?

Și ea îl lămuri.

(1) Furtună și avînt (germ.) — curent în artă.

Manhattan, *New York*

Shakespeare împrumută Buick-ul vechi, pîntecos, al lui Gwendolyn și plecă spre Central Park. Se plimbă agale prin grădina zoologică, precum un filfizon elegant, cu pălăria pe-o ureche. Dar ochii lui spălăciți nu stăteau o clipă locului, căutînd semne ale prezenței poliției. Nu văzu nimic în neregulă și o porni spre locul de întîlnire.

Marilyn Taylor purta peruca neagră, n-avea pălărie și era îmbrăcată într-un trenci ponosit; purta ochelari de soare. Stătea înțepenită în fața unui trib de maimuțe zburdalnice, sperînd că nu-i vor cere autografe. Deodată, simți că cineva îi ridică buclele lungi.

— Ieși la iveală, oricine-ai fi, zise tipul, ușor.

Ea se întoarse încet și observă mica orhidee de la reverul lui Shakespeare.

— Unde ți-e accentul ? întrebă ea.

— Azi îl joc pe Noel Coward, scumpo, zise el.

Ea îl privi cu atenție.

— Te cunosc, zise. Loring Minchley Flotsom. Te-am văzut la LA în seara cînd ai făcut *Hamlet* harcea-parcea.

— Nu m-ai văzut numai tu, m-au văzut mii de oameni, zise el, oftînd. Așa se pare, în orice caz.

— Pe urmă ai dispărut. Ai renunțat la teatru și te-ai apucat de tîlhării, nu ?

— Nu chiar, zise el, și ea recunoscu în sinea ei că avea un zîmbet atrăgător. M-am hotărît doar să mă extind. Să-mi transform viața într-un spectacol.

— Și acum joci rolul hoțului ?

— Exact.

— Vrei să stăm aici sau ne plimbăm ?

— Hai să stăm aici. Se uită în jur. N-ai venit cu prietenii, sper.

— Ar trebui să fii sigur. Vreau ovulele înapoi și n-aș face nimic care să strice înțelegerea. Chiar sînt la tine ?

— Chiar. Asul ovulelor mă cheamă.

— Foarte amuzant. Cît vrei ?

— Jumătate de milion. Bani gheață.

Liniște. Amîndoi priveau la un cimpanzeu tînăr, care se masturba pe o stîncă.

— Nu-și dă seama că poate să orbească ? întrebă Shakespeare.

Ea rîse.

— Nu ești în toate mințile. Și să ceri jumătate de milion e o nebunie. E mult.

— E mult pentru mine, nu pentru tine.

— Asta crede toată lumea, zise ea supărată. Dar te asigur că nu cred că o jumătate de milion e mărunțiș.

— Dar vrei ovulele.

— Da, vreau ovulele.

— Păi, zise el, dînd din umeri, mingea e la tine, draga mea. Cred că e teribil de înjositor să te tocmești. Așa că rămînem la jumătate de milion. Te hotărăști.

— Cît timp am la dispoziție ?

— Ca să te gîndești ? Douăzeci și patru de ore. Te sun mîine pe la prînz. Dacă răspunsul e da, ne mai întîlnim o dată pentru amănunte.

— Și dacă nu ?

— Atunci mă tem că ovulele or să ajungă în vreo groapă de gunoi din New Jersey.

— N-ai pic de milă ? strigă ea.

— Ce replică grozavă, zise el. E din *Bere și zarvă*, nu ?

— Se poate, recunoscu ea. Am jucat în multe filme, multe roluri, am spus multe replici. Cîteodată se amestecă cu realitatea.

— E și părerea mea, scumpă doamnă, zise el. Un motiv în plus ca să *trăiești* ca un actor.

Ea îl privi cu curiozitate.

— Dar știi cine ești de fapt ?

El dădu din cap.

— Nu, și nici nu-mi pasă.

— Mi se pare că am auzit că te droghezi, și de aceea ai dat peste cap *Hamlet.* Așa e ?

El rînji strengărește.

— Și eu am auzit că te-ntinzi cu toată lumea, de la șefi la mașiniști. Așa e ?

Ea rîse.

— Uite ce e, sună-mă mîine, să vorbim despre ovule.

— Bine, zise el. Dar înainte de a ne despărți, trebuie să-ți spun cît de mult te admir. Ai talent. Aș dori să lucrăm împreună.

— Asta și facem, zise ea.

— Așa e, admise el și ridică o mînă moale, în semn de bun rămas.

Ea mai așteptă cinci minute, cum i se spusese, uitîndu-se la maimuțele care alergau de colo-colo, fără să le vadă. Apoi se îndreptă spre ursii polari. Se întîlni cu McBryde.

— Te simți bine ? întrebă el, îngrijorat.

— Tocmai am dat cel mai mare spectacol din viața mea, dar recunosc că m-a cam luat groaza.

— De ce ? A fost dur ?

— A, nu. Dar l-am recunoscut. Loring Minchley Flotsom. A jucat teatru.

— E bun ?

— Ar fi putut să fie. Dar se vorbește că se droga. A masacrat într-o seară monologul lui Hamlet și asta l-a terminat.

— Se droghează ? Ei, nu avea de ce să-ți fie frică ; erai acoperită.

— Da ? Cum ?

— N-ai observat perechea aceea de tineri cu un copil, de lîngă tine ? El e ofițer, Sol Applebaum. Și ea e ofițer, Sally Crumble. Lucrează la biroul inspectorului Gripsholm și a fost încîntată să mai iasă de acolo.

— Să nu-mi spui că și copilul e polițist travestit.

— Nu, e al sergentului Rumfry. Maică-sa a fost fericită că-l scoatem la aer.

— Ascultă, McBryde, cu toți polițiștii ăștia, de ce nu l-ai înhățat pe Flotsom, acum și aici ?

— Vrei ovulele înapoi, nu ? Actorul o să ne ducă la ele. Doi oameni de-ai mei sînt pe urmele lui și două mașini stau pregătite.

— Bine, zise ea, tu ești cu regia. Mergem ?

— Sigur. Te duc acasă ?

În drum spre casă, ea se răsuci și se uită la el.

— Mă placi cu părul negru ? întrebă.

— Ești trăsnet. Femeia fatală.

— Nu-ți place ?

— Nu prea.

— Bine, zise ea, scoțîndu-și peruca și ochelarii negri. Acum e bine ?

— Mult mai bine. Te asortezi cu geanta.

Ea rîse și-i dădu un ghiont.

— Dacă-mi găsești ovulele și-l arestezi pe Flotsom, ce-o să pățească ?

— E o chestie dură. A furat ovulele — dar de la alt hoț, Champ DuBois. Și ăsta le-a luat de la alt hoț, Ronald Yates, care le-a umflat de la hoțul inițial, Nicholas Kazanian. Cred că-i priponim pe toți cu păstrare de bunuri furate, dacă vrei să depui plîngere.

— Nu crezi c-ar trebui ?

— Depinde de tine. Motive ai, slavă Domnului, doar știi. Poți să faci să le fie mai ușor sau mai greu, cum vrei.

Ea cumpăni.

— N-aș vrea să-l văd pe Flotsom după gratii, zise ea într-un tîrziu. Chiar îmi pare rău de el.

— Așa mi-am închipuit și eu. De ce nu aștepți să-ți capeți ovulele înapoi, și pe urmă mai vedem.

— Cum zici, șefule.

Traseră în fața casei și McBryde opri motorul.

— Stăm puțin de vorbă ?

— Despre ce ?

— Despre noi doi. Ieri începusem să-mi cer scuze. Lasă-mă să termin. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul și am vorbit urît cu tine. Dar eram atît de supărat cu cazul ăsta, și faptul că te-ai întîlnit cu Davidson fără să-mi spui a pus capac.

— Am făcut o prostie, fu ea de acord. Ai toate motivele să fii supărat. Sînt așa de obișnuită să le conduc eu pe toate, că m-am gîndit că mă descurc. Ei, acum, că ne-am pus amîndoi cenușă-n cap, mai sîntem prieteni ?

— Sper.

— Ar trebui să zîmbești mai mult, zise ea. Ți se luminează fața. De obicei, ești o acritură. Spune-mi, McBryde : îți place să fii polițist ?

— Sigur că-mi place. E singura slujbă pe care am avut-o și singura pe care mi-o doresc.

— Dar n-ai cine știe ce salariu, așa-i ?

— Mă descurc.

— Eu am firma aia imensă, complicată, și e prea mult pentru mine. Am nevoie de cineva de încredere. Ce-ar fi să te muți pe Coasta de Vest și să înveți să te ocupi de afaceri ? De afacerile mele.

— Mersi, dar nu, mersi.

— Aș putea să-ți dau, pentru început, de două ori cît cîștigi.

— Și ce-aș fi — Armăsar-la-locul-de-muncă ? Uite ce-i, apreciez oferta, dar n-are a face cu ce vreau eu.

— Și ce vrei ?

— Să fiu polițist, un polițist bun. Să mă însor. La un moment dat.

— Și să-ți vezi de copii ?

— Sigur, și asta.

— Sună ca și cînd ți-ai planificat toată viața.

— Hai, zău, las-o baltă ! M-ai întrebat ce vreau și ți-am spus. Nu-ți planifici să întîlnești pe cineva cu care să te

căsătorești. Nu-ți planifici să ai copii. Speri. Acum știi ce sper eu. Tu ce speri ?

— Acum ? Sper să lași rabla asta aici, să vii sus și să ne jucăm de-a Romeo și Julieta.

— Mai întîi trebuie să sun la birou.

— O să suni, zise ea. Iubitul meu diabolic !

Boston, *Massachusetts*

— Cred, zise monseniorul O'Dell, că procedăm rațional și prompt, așa cum ne-o cer circumstanțele.

Încălziți de satisfacția de sine a fiecăruia, își așezară mai bine, unul șezutul ecleziastic, celălalt șezutul juridic, în fotoliile de piele și-și ridicară paharele de coniac la nas, ca să inhaleze aroma.

— Am mai primit o scrisoare de la Roma, raportă O'Dell. Cred că faptul e încurajator, pentru că arată un interes susținut față de proiectul nostru.

— Excelent, zise profesorul. În ceea ce mă privește, le-am sugerat prietenilor mei de la FBI că există un plan care este avut în vedere de autorități sus-puse, care le-ar garanta un rol cheie în cercetări. Ei au fost, bineînțeles, extrem de plăcut impresionați și au promis că vor colabora fără rezerve. Deci cred că putem concluziona că lucrurile evoluează în cel mai fericit mod. Dorești un trabuc, Terry ?

— Aș dori unul, într-adevăr, îți mulțumesc.

Aprinseră trabucurile și pufăiră în extaz.

— Știi, prietene, zise monseniorul, pe gînduri, furtul ovulelor lui Marilyn ne-a prilejuit multe ore de dezbateri interesante. Dar cred că a avut și un efect pozitiv asupra sănătății noastre.

— Zău ? Care anume ?

— Ei, Hiram, într-un fel, ne-a insuflat energie, nu ? Sîntem amîndoi în toamna vieții — dacă nu chiar la începu-

tul iernii — și, totuși, fapta asta ticăloasă ne-a stîrnit la acțiune.

— Este o mulțumire sufletească, admise Farthingale. Sînt sigur că și tu ai simțit, ca și mine, că zilele noastre de glorie, cînd făceam și dregeam, s-au pierdut în negura timpului. Și, totuși, am reacționat la acest afront adus moravurilor lumii civilizate, ca și caii din vechime ai pompierilor. Am auzit alarma și am pornit în galop, cu ochii strălucind și cu nările fremătînd.

— Nu-i așa ca este absolut remarcabil, prietene, că — aș îndrăzni să spun *renașterea* noastră ; poate *regenerarea* ar fi un cuvînt mai potrivit — a fost stimulată de o conspirație criminală împotriva unei femei care ne este complet străină ?

Urmă un moment de tăcere.

— Nu chiar *complet* străină, zise profesorul, ezitînd. Trebuie să-ți mărturisesc, Terry, că eu am văzut toate filmele lui Marilyn. Și aș putea să adaug că mi-au plăcut mult.

— Și eu, zise O'Dell visător, trebuie să-ți mărturisesc că am în portofel o poză a lui Marilyn care a apărut într-un ziar acum cîțiva ani și care a fost despăturită și împăturită în repetate rînduri. Poartă un costum de baie mai degrabă sumar, conceput de ea însăși.

— Cunosc poza foarte bine, zise Farthingale ațîțat, „Două timbre și un plasture" !

— Sexy foc ! zise monseniorul, radiind.

Manhattan, *New York*

— Două mașini ajung, le spuse Mario Zucchi oamenilor săi, pe care îi adunase. Eu o să conduc una, Dino pe cealaltă.

Verifica încărcătorul pistolului său Beretta de 7,65 mm.

— Fiți cu armele pregătite, dar fără împușcături, dacă se poate. Armamentul e doar de poză. Nu sînt decît Shakespeare și păpușica aia a lui, așa că sper că n-avem necazuri.

— Și dacă nu ne dă drumul înăuntru ? întrebă Dino.

— Ce zici ? Spargem ușa. Chestia e să intrăm repede, să punem mîna pe ovule și să ieșim urgent. Pe urmă ne întoarcem aici și sun la Chicago. Acu', hai să luăm cu toții o duș̦că. Să fim acolo la miezul nopții.

Queens, *New York*

— Două mașini ajung, îi spuse Rocco Castellano lui Vito Zivic. Tu mergi cu una, cu trei băieți, și eu o iau pe cealaltă, cu Morry. Își verifică pistolul Luger de 9 mm. Fără chestii dure, dacă nu-i nevoie. Nu sînt decît Shakespeare și femeia, așa că n-ar trebui să se lase cu scandal.

— Și dacă se lasă ? întrebă Zivic.

Castellano dădu din umeri.

— Ne descurcăm noi. Mă gîndesc să ajungem pe strada East 20th la miezul nopții. Intrăm repede, luăm ovulele și ieșim urgent. Pe urmă, venim aici și sărbătorim victoria.

— Și dacă actorul face fițe dure ?

— Nu-ți face griji, îl sfătui Rocco. Crede-mă, o să meargă șnur.

Manhattan, *New York*

— Două mașini ajung, îi spuse locotenentul McBryde sergentului Rumfry. Tu iei una, eu o iau pe cealaltă. Își încărcă revolverul de calibru 38. După cum spun oamenii care l-au urmărit pe Flotsom, nu sînt în casă decît el și o femeie, așa că nu cred să survină probleme.

— Îi înhățăm pe amîndoi ? întrebă Rumfry.

— Sigur. Dar nu plecăm de-acolo fără bidonul cu ovule și cel cu azot lichid. E foarte important.

— La ce oră vrei să dăm lovitura ?

— Să zicem la miezul nopții. La ora aia n-o să fie prea multă lume pe stradă.

Manhattan, *New York*

— Sînt plaje unde nu se poartă sutien, pe Riviera Franceză, scumpo, o tachină Shakespeare. Poate chiar devii prigor cu pieptul roșu.

— Pot să-mi iau tricotajul ? întrebă Gwendolyn.

— Sigur că poți.

— Loring, zise ea, comparînd pînza brodată cu o gravură reprezentîndu-l pe Franklin Pierce, faci ceva ilegal, nu-i așa ?

— Într-o anumită măsură, zise el degajat. Dar te asigur că nimeni nu va suferi de pe urma activității mele ilicite.

— Dacă te arestează, mergem la pușcărie ?

— Dacă da, zise el, o să insist să avem celule alăturate. Dar șansele... O, la dracu' ! E cineva la ușă. Nu te deranja, bătrînico ; mă duc eu.

Deschise ușa, fără nici o grijă.

— Bună, Shakespeare, zise Zucchi, și nu zîmbea.

— Ei, Mario, ce surpriză plăcută. Faci o plimbare în miez de noapte ?

— Nu chiar, zise Năsosul. Omul vrea ca ovulele să stea la mine. Așa că dă-mi-le și am plecat.

— Cu plăcere, bătrîne, dar nu sînt la mine. Am pus prada la loc mai sigur.

— Aha. Hai, băieți, căutați.

Zucchi împinse ușa și intră. După el se îngrămădi gașca lui de bandiți. Gwendolyn Farquhar ridică ochii în timp ce liota țîșni în salonul ei.

— Musafiri ! zise ea încîntată. Ce drăguț ! Să pun apă de ceai.

— Nu vă deranjați, doamnă, zise Zucchi politicos. Nu stăm mult.

Făcu un semn și oamenii se împrăștiară prin casă. El rămase în salon, urmărindu-l pe Shakespeare. Actorul se sprijinea neglijent de cămin, înfigînd o țigară în port-țigaretul de porțelan.

— Te-ai cam îngrășat, nu, Mario ? întrebă el. Ai o față ca un balon.

Înainte ca Zucchi să apuce să răspundă, Dino se întoarse în salon cu cele două bidoane.

— Găsit, îi raportă șefului lui. Erau în closet.

Mario îl privi cu răceală pe actor.

— Chiar voiai să faci o figură, așa-i ? Omul vrea să te întorci la Chicago imediat. O să aibă el grijă de tine. Dino, dă-mi bidoanele. Adună-i pe băieți și plecăm.

Gașca lui Zucchi se adună și se îndreptă spre ușă.

— Îmi pare rău că nu mai stați, strigă Gwendolyn după ei. Mai treceți.

Dino deschise ușa și Rocco Castellano păși înăuntru.

— Nici măcar n-am bătut, zise el. Bună, Mario. Putem intra și noi ?

Își croi drum, urmat de oamenii lui. Zucchi, ținînd strîns bidoanele, se dădu înapoi spre salon, înconjurat de banda lui.

— Deci v-ați întors, zise Gwendolyn fericită. Și ați venit și cu niște prieteni. Doamne, mă tem că nu am destule scaune.

Zucchi puse jos bidoanele.

— Plec de-aici, Rocco, zise el. Cu ovule cu tot.

— Peste cadavrul meu, zise Castellano.

— Asta se poate rezolva, zise Mario, scoțîndu-și pistolul.

Rocco aruncă pistolul și se luă la trîntă cu Mario. Se încinse o încăierare pe cinste. Țipete, înjurături, strigăte de victorie, schelălăieli de durere ; se pocnește, se sucesc mîini ; oamenii se împiedică și se prăbușesc cu zgomot asurzitor. Shakespeare o luă pe Gwendolyn de braț și o scoase din învălmășeală. Se dădură lîngă perete, urmărind masacrul.

Lupta se dădea în tot salonul, cu scaune și mese răsturnate, cu lămpi care cădeau în bucați, cu taburetele prezidențiale pe post de bîte. Sîngele curgea, oamenii se clătinau pe picioare ca să mai dea cîte un pumn; se pisau, se bumbăceau și-și dădeau șuturi, înfuriați.

— Opriți ! urlă locotenentul McBryde, care intră, ținînd revolverul în mînă. Opriți, cu toții, pentru Dumnezeu !

Nu se opri nimeni. Din contră, tărăboiul se înteți, și McBryde, Rumfry și ceilalți ofițeri se băgară, ferindu-se, în viermuiala de oameni care se pocneau unii pe alții. Polițiștii încercară să-i despartă pe combatanți, folosindu-și energia întru pacificare. Dar balamucul continuă.

În mijlocul acestui haos, Shakespeare apucă cele două bidoane de plastic, și el și Gwendolyn începură să se strecoare spre ușă, ferindu-se de taburetele care zburau prin aer, călcînd peste trupuri căzute și încercînd să evite bastoanele polițiștilor.

Erau pe punctul de a ieși, aproape în vîrful picioarelor, cînd Mario Zucchi, cu nasul terci și sîngerînd, îi observă.

— ...mă-sii ! urlă el. Porcul ăla îmi fură ovulele.

Atunci toată lumea se opri. Se întoarseră, ca să-i vadă pe actor și pe însoțitoarea lui părăsind casa; Shakespeare ducea bidoanele. Imediat, toți se aruncară ca nebunii în hol, dar erau atîția care voiau să iasă pe ușă, încît se îngrămădiră, se luptară să scape, înjurară cît putură de urît, își vîrîră ghearele în cei din față și, la rîndul lor, simțiră cum cei din spate îi luau în gheare.

Într-un tîrziu, și răufăcătorii, și polițiștii țîșniră pe strada 20 la țanc ca să vadă un Buick negru care se îndepărta. Se auziră urlete furioase și zbierete și apoi toți se repeziră ca nebunii la mașini. Motoarele ambalară, cauciucurile scrîșniră și, gangsteri și polițiști laolaltă, porniră în urmărire.

Coloana de urmăritori se îndreptă spre First Avenue, cu claxoane și sirene urlînd. Mașina lui Zucchi, a lui Castellano și a lui McBryde se depășeau una pe alta, alandala, șoferii stînd cocoșați peste volan, fără să le pese de semafoare, și trăgînd de rablele lor de automobile, de parcă erau la Le Mans.

— Șo pe el! intonă Shakespeare, manevrînd cu încîntare Buick-ul cel pîntecos. Vînătoarea a pornit, și noi sîntem vulpea cea șireată. Amuzant, nu, bătrînico!

— Sper că cineva și-a amintit să încuie ușa, zise Gwendolyn, ținîndu-se bine în timp ce ocoleau mașinile care mergeau mai încet și luau colțurile pe două roți.

Actorul făcu o cursă în zigzag, îndreptîndu-se spre nord și apoi luînd-o spre vest, unde circulația se bloca. Pe urmele lui veneau mafioții și poliția — Spuma New York-ului —, cu toții spulberînd viteza legală și încercînd să ia o poziție mai bună.

Nimeni n-a știut cine a tras primul foc, dar imediat se porni o canonadă rapidă, neîntreruptă, și, din fericire, toți trăgeau aiurea. Pe strada 25, un glonte străpunse vitrina unui butic și decapită un manechin cu o pijama de interior din sac de iută.

Locotenentul McBryde, în prima mașină a poliției, manevra cu fervoare aparatul de emisie-recepție, chemînd echipaje din tot Manhattan-ul și transmițînd dispecerului pe unde treceau. Cînd începu canonada își scoase pistolul și ochi cauciucurile mașinii lui Zucchi, care era în față.

Cavalcada continuă, de pe strada 28 pe Third Avenue, de aici în sus pe 35, o luă la vest spre Park Avenue și apoi din nou spre nord. Pe strada 35, un glonte străpunse vitrina de la expresul „Ce mizerie!". Făcu țăndări o sticlă de bere din care sorbea un obișnuit al casei; acesta fu atît de zguduit, încît imediat se jură că nu mai pune gura pe alcool, legămînt pe care îl păstră ceva mai mult de cinci minute.

Shakespeare conduse cavalcada spre Madison Avenue și-și continuă cursa nebunească spre nord. Între timp, încă trei mașini ale poliției se alăturară coloanei de nebuni; canonada nu slăbea defel, trecătorii se aruncau în ușile caselor, încercînd să se ferească, iar mașinile care nu luau parte la balamuc o luau pe trotuare ca să scape de forța implacabilă a destinului.

Pe strada 53, o mașină cu tineri căsătoriți, domnul și doamna Launcelot Becque, din Quebec, întoarse spre Madison și fu prinsă în procesiunea cea tumultuoasă.

— Televiziunea, scumpo ! zise domnul Becque radios, accelerînd. Filmează, și noi sîntem chiar în centru ! Stai să vezi cînd ne-or vedea ăia de-acasă !

Cursa continuă pe Madison, actorul menținîndu-se înaintea urmăritorilor, conducînd ca un dement, zburătăcind oameni care plimbau cîini, joggeri, traficanți de droguri și chiar un stol de domni și doamne elegante, care tocmai terminaseră de sărbătorit un bar mitzvah[1] la The Plaza.

Buick-ul intră în Central Park pe strada 59 și se repezi pe East Drive, băgînd spaima în calul și vizitiul unei trăsuri, dar dînd frîu liber inspirației unui grup de turiști japonezi, îmbibați de saké, care țipară :

— Banzai[2], mama voastlă de cletini !

Auzind urletul sirenelor din toate părțile, Shakespeare vră la stînga, pe contrasens, după ce trecu de Drumul Transversal 1. Apoi, văzînd că luminile roșii de la mașinile poliției se apropie tot mai mult, se năpusti în curbă și o luă prin zona verde. Buick-ul se răsuci printre copaci, se încîlci în tufe și arbuști și, în final, tîșni pe Pajiștea Oilor. Și, pe urmele lui, poliția, mafioții turbați de furie, plus domnul și doamna Launcelot Becque.

— Prrr ! cîntă actorul. La pămînt !

Începu să se învîrtă în cerc în jurul Pajiștii. Pe măsură ce soseau echipajele poliției, cercul se strînse, pînă cînd se închise. Mașinile se zgîriară unele pe altele, barele de protecție se îndoiră, parbrizele se făcură țăndări și, în sfîrșit, cursa se opri cu un scrîșnet general.

Polițiștii se revărsau de peste tot, fluturîndu-și armele.

— Umflați-i pe toți ! mugi McBryde.

(1) ceremonie religioasă de inițiere a băieților evrei de 13 ani.

(2) „Victorie !" — strigăt de luptă japonez.

În lume

New York *News :* Hoții de ovule, descoperiți !

New York *Post :* Ovulele recuperate ! „Bravo !" zice vedeta.

New York *Newsday :* Misterul ovulelor, elucidat !

New York *Times :* Ovulele furate au fost recuperate de Poliție, în urma unei curse nocturne care a îngrozit orașul.

Recuperarea ovulelor lui Marilyn Taylor a stîrnit un entuziasm universal, care a depășit interesul generat de furtul lor. Ziarele, televiziunea și radioul anunțară vestea îmbucurătoare întregii lumi, și fu o revărsare generală de bucurie și recunoștință.

La o conferință de presă televizată, actrița mulțumi tuturor, cu lacrimi în ochi, pentru grija manifestată și pentru rugăciuni. Lăudă eforturile depuse de Departamentul Poliției din New York și-l evidenție pe locotenentul McBryde pentru „strălucita sa activitate", care în final a dus la soluționarea cazului.

Din nou, biroul ei fu inundat de telegrame, scrisori și telefoane, dar acum erau de felicitare. În acest potop de mesaje, era unul plin de căldură de la Familia Prezidențială, ca și o copie a rezoluției votate de ambele Camere din Congres, care exprima bucuria față de recuperarea ovulelor și admirația față de comportarea ei eroică în tot acest timp cît a suferit de pe urma pierderii lor temporare. Conducătorii mai

multor țări, inclusiv ai Republicii Populare Chineze și Swaziland [1]-ului îi transmiseră cele mai bune urări.

Pentru a sărbători fericita rezolvare a cazului, Primarul New York-ului proclamă Ziua Oficială Marilyn Taylor și toți salariații din oraș capătară o jumătate de zi liberă. Primăria organiză o ceremonie în aer liber, în cadrul căreia Marilyn primi cheia orașului și un document oficial. Ceremonia fu întrucîtva umbrită de faptul că se aruncă cu ouă în demnitarii prezenți acolo. Ticăloșii fură identificați ca fiind membrii unei grupări de stînga, care cereau să se distribuie gratuit prezervative de către bănci și ghișeele de metrou.

Se organizară festivități în toate colțurile lumii, inclusiv pe stadionul de fotbal din Glasgow, în Scoția. Acesta se termină cu un scandal și mai mulți participanți fură răniți cu proiectile din chiftele. Și la Dijon, în Franța, o ceremonie de stradă fu tulburată, cînd se descoperi că gruparea comunistă locală rupsese toate posterele înfățișînd-o pe Marilyn Taylor în mărime naturală și care fuseseră lipite pe pisoare ; în loc, fuseseră instalate fotografii ale doamnei Gorbaciov.

Dar acestea au fost doar excepții nefericite. În alte locuri, starea generală era de bucurie nețărmurită. De exemplu, la Waco, în Texas, a fost organizat, în onoarea lui Marilyn, ceea ce s-a pretins a fi Cel Mai Mare Grătar din Lume ; a fost nevoie de măcelărirea a 3 000 de porci. Și la Cremona, în Italia, s-a pregătit Cea Mai Mare Pizza din Lume, pentru sărbătorirea ovulelor regăsite ale lui Marilyn. Pizza, uriașă, a necesitat cumpărarea a 17 340 ocale de roșii, 1 026 livre de brînză, patru kilometri de ardei și o jumătate de tonă de bicarbonat.

La Moscova, *Izvestia* informă că lumea dansează pe străzile din Pinsk.

(1) Monarhie absolutistă în sudul Africii.

Manhattan, *New York*

Escortat de sergentul Rumfry și de încă doi ofițeri, McBryde duse cele două bidoane pe strada East 63th și le înfățișă cu mîndrie lui Marilyn Taylor și personalului ei fericit.

— Iată-le, zise locotenentul. Pentru ele a fost tot războiul. Am verificat, bidonul este plin-ochi cu azot lichid.

— Cum aș putea să-ți mulțumesc ? zise Marilyn.

— Las' că-ți spune el cum, zise Harriet Boltz, și patroana ei o fulgeră cu privirea.

— Mai bine le ducem imediat la doctorul Primster, continuă McBryde. E singurul care poate să se pronunțe dacă ovulele sînt în bună stare. Dacă ești de acord, sergentul le va duce chiar acum la clinică.

— Bine, zise Marilyn. Spune-i lui Primster că-l sun mai tîrziu. McBryde, vino în biroul meu ; avem ceva de discutat.

Cînd rămaseră singuri, cu ușa închisă, ea îl îmbrățișă și-l sărută.

— Mulțumesc, băiețaș, zise ea cu glas răgușit.

— *Eu* îți mulțumesc pentru reclama pe care ne-ai făcut-o, Poliției și mie, la conferință.

— Păi, ai făcut o treabă extraordinară și am apreciat-o ca atare. Puteai s-o mierlești.

— Nu chiar, zise el. A fost mult zgomot, dar toți ocheau prost — mulțumesc lui Dumnezeu.

— Unde sînt ticăloșii ?

— Au ieșit pe cauțiune. În afară de cuplul din Canada, care era în luna de miere. Ăștia s-au băgat din greșeală. Au crezut că se filmează un serial TV. Cînd au aflat că alea erau puști și gloanțe adevărate, aproape că au leșinat. Acum s-au întors în Quebec și spun tuturor că Vestul Sălbatic există, viu și natural, la New York.

— Ce-o să se-ntîmple cu mafioții ?

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta. Avem o listă cu acuzații, lungă cît o zi de post. Tulburarea liniștii publice. Folosirea armelor de foc. Depășirea vitezei legale. Încălcarea regulilor de circulație. Păstrarea de bunuri furate. Și așa mai departe.

Ea îl privi.

— Dar nu vrei proces ?

El oftă.

— Am avut o conversație lungă cu inspectorul Gripsholm și cîțiva din vulturii de la Justiție. Sînt de acord că putem să-i agățăm pe indivizii din Mafie cu acuzații minore, dar e îndoielnic că-i putem băga la pîrnaie. Actorul e singurul care a fost de fapt în posesia ovulelor și el le-a luat de la hoțul precedent. Un avocat deștept îl scapă ușor. În plus, un proces cu toți derbedeii ăștia ar costa o avere. Deja am cheltuit ceva ca să-ți aducem ovulele înapoi.

— Și vrei ca scîrbele astea se umble libere ?

Locotenentul dădu din cap afirmativ.

— Vreau să-i las să scape cu amenzi și punere sub supraveghere. Dar numai cu consimțămîntul tău. Dacă vrei să joci tare și să faci tapaj în presă, trebuie să ne conformăm.

Ea se gîndi niței.

— Nu, zise, într-un tîrziu, hai să facem cum zici tu. Mi-ai adus ovulele ; asta contează. N-am nici un interes să pun la zid o bandă de idioți.

— Asta speram și eu, zise detectivul. N-ai idee de cîtă hîrțogăreală mă scapi.

— E-n regulă, zise ea, gata cu treburile — bine ? Ce zici de o sărbătorire în particular ? Sus.

— O, da, zise el.

În dormitorul cu volane, ea se dezbrăcă într-o clipă și apoi îl urmări uimită cum se dezbracă încet și metodic, netezind cutele de la costumul la două rînduri, împăturindu-l și așezîndu-l pe spătarul unui scaun.

Peste două ore, ea își puse capul pe pieptul lui și spuse dulce :

— Ți-a mai spus cineva că începi să ai tabieturi ?

— Și tu, zise el posac.

— Și ? întrebă ea. Ce-ai de gînd ?

El nu răspunse.

— M-am tot gîndit la ce mi-ai spus. Știi, că vrei să fii polițist, să te însori și să ai un copil.

— Și ?

— Uite ce zic : îți păstrezi slujba și locuiești aici. Eu îmi transfer cît pot din afaceri la New York. Dar tot trebuie să stau destul de mult la LA. O să fie o căsătorie pe două Coaste.

— Căsătorie ? tresări el. Mă ceri de bărbat ?

— Te-ai prins, tipule. Ce zici ?

Se depărtă de ea cu blîndețe, se propti într-un cot și se uită la ea.

— Am impresia că nimeni n-a zis nimic de iubire.

— A, cuvîntul ăla celebru ? zise ea rîzînd forțat. L-am spus de atîtea ori, în atîtea filme, că și-a cam pierdut sensul.

— Pentru mine, nu. Vrei să încep eu ?

— Da. Eu îți dau replica.

— Te iubesc, zise el.

— Și eu te iubesc, zise ea, încercînd să se apropie de el. Dar el o ținu la distanță.

— Bine, zise el, presupunînd că ne căsătorim, cum rămîne cu copiii ?

Ea se ridică în șezut, înconjurîndu-și genunchii cu brațele.

— Trebuie să fiu și eu cinstită cu tine, McBryde ; nu pot să fac copii.

— De ce ?

— Cînd mi-am donat ovulele, m-am sterilizat. Mi-au legat trompele.

— O, Doamne. De ce ?

— Mi-era teamă.

— De ce ? De nașteri ?

— Hai-hai, pentru asta am destul curaj.

— Nu-mi mai spune că ți-era teamă că-ți pierzi independența. Nu ține.

— Egoism curat. Și, dacă vrei, zi-i lăcomie, nu-i nimic. Uite ce e, McBryde, acum lumea e la picioarele mele. Bărbații mă visează și mai toate femeile mă plac. Mă invidiază pentru banii și pentru viața pe care o duc : asta e o

parte importantă din imaginea mea publică. Și hrănesc imaginea asta cu toți banii pe care-i am, pentru că știu că n-o să țină o veșnicie. O să îmbătrînesc, publicul o să se sature de mine și o să apară vreo fufă mai tînără, cu sîni mai frumoși și dinți mai albi și o să mă dea la o parte. Dar acum sînt regină și cîștig din treaba asta. Dar dacă aș avea un copil ?

— Acum am să fiu eu sincer cu tine, zise el. Cred că ai în cap numai prostii. Cine zice că-ți strici cariera dacă ai un copil ?

— Nimeni, aprobă ea, dar pericolul există. Am trudit și m-a costat prea mult, ca să stric totul pentru un plod. Așa că m-am hotărît. Ascultă, dacă ne punem pirostriile, vrei să adoptăm un copil ?

— Nu, zise el. Îl vreau pe al meu.

Ea luă o gură de aer.

— Mă temeam eu.

O vreme, nici unul nu zise nimic. Apoi, el se dădu jos din pat și începu să se îmbrace.

— Cam asta e, zise el, rece.

— Vino un pic, zise ea. Nu mă lăsa așa.

În chiloți, el se așeză pe marginea patului. Ea îi luă mîna și și-o puse pe obraz.

— Mai e o posibilitate, zise ea, doar o posibilitate, ca trompele să fie dezlegate. Dar nu e sigur. Nu există nici o garanție.

El își retrase mîna și o mîngîie pe obraji.

— Faci tu asta pentru mine ? se miră.

— Nu-mi surîde să mă duc la cuțit, dar o fac dacă asta te ține lîngă mine. Cînd vreau ceva, sau pe cineva, obțin ce vreau, indiferent cum.

— Presupun.

— Trebuie să vorbesc cu Primster și să aflu ce șanse sînt ca operația să reușească. Tu stai pe loc pînă atunci. Nu te băga în pat cu alta.

— Nici vorbă, zise el. Nici o femeie nu mai înseamnă nimic pentru mine. Numai pe tine te vreau.

— Cine-ți scrie scenariile ? zise ea. Sună bine ! Acum, dă-ți jos chiloții și hai să mai turnăm un episod.

Boston, *Massachusetts*

Monseniorul O'Dell ieși de la azilul Sfîntul Bartolomeu, salută luna cu pălăria și-și începu plimbarea către Beacon Hill. Dar pașii i se tîrau, iar aspectul său era melancolic.

— Bună seara, părinte, zise menajera, deschizîndu-i larg ușa.

— Bună seara, Bridget. Cum stai cu reumatismele în seara asta ?

— Prost, zise ea scurt. Domnul a dat, Domnul a luat.

— Așa-i, zise O'Dell, oftînd din rărunchi.

Sus, în salon, profesorul Farthingale, tăcut, într-un halat jerpelit de catifea, își salută oaspetele, oferindu-i un pahar de coniac. Fără nici un cuvînt, cei doi batrîni se prăbușiră neconsolați în fotolii și se uitară unul la altul cu ochi triști.

— Sigur, zise profesorul într-un tîrziu, sînt absolut încîntat că ovulele lui Marilyn au fost găsite.

— Îți împărtășesc sentimentele, se tîngui monseniorul. Un final fericit la un incident total nefericit.

— Dar nu aș fi sincer, continuă gazda, dacă nu aș admite că sînt oarecum dezamăgit că mărețul nostru plan nu a fost menit să fie dus la bun sfîrșit.

— Poate că un trabuc ne-ar ajuta să alungăm tristețea.

— Iată o propunere minunată.

Își aprinseră cîte un trabuc, sorbiră din coniac și, treptat, starea li se îmbunătăți.

— Nu constituie o experiență nouă pentru mine ca speranțele să-mi fie spulberate, remarcă Farthingale. Și, aș îndrăzni să spun, și tu, în viața ta, ai văzut cum speranțele ți se prăbușesc.

— În repetate rînduri, confirmă O'Dell. A fost o vreme cînd mă gîndeam că pot deveni cardinal, dar n-a fost să fie. Și am supraviețuit.

— Iar eu mă gîndeam odată că voi deveni judecător federal, ceea ce nu s-a materializat. Și totuși, sînt mulțumit de drumul meu în viață.

Șezură așa cîteva clipe, tăcuți și relaxați, pufăind din trabucuri, savurînd coniacul și meditînd la tragedia care le consumase energia în ultima vreme.

— Terry, zise profesorul după un timp, în ultimele săptămîni, scopul nostru a fost regăsirea ovulelor lui Marilyn, nu-i așa ?

— Acesta a fost în mod sigur imboldul întregului nostru efort.

— Și am colaborat pe de-a-ntregul. Dar ovulele acelea au fost donate cu intenția de a reveni unei prietene căsătorite a lui Marilyn, de a fi fecundate *in vitro* cu sperma soțului prietenei și pentru ca embrionul rezultat să fie implantat în uterul soției.

Monseniorul se îndreptă în fotoliu, simțind mișcarea de deschidere a unei dispute fericite, care îi putea angaja cu succes în multe seri plăcute ce urmau să vină. Mai turnă coniac.

— Și totuși, continuă profesorul, această nouă tehnică de concepție este interzisă în mod expres de către biserica ta. Este o contradicție care mă uimește : efortul tău de a ajuta la găsirea ovulelor lui Marilyn, în ciuda restricțiilor impuse de Roma.

O'Dell dădu din cap cu solemnitate.

— La prima vedere, poate apărea aici o dihotomie. Dar cred că o cercetare mai atentă va dovedi că acțiunile mele au fost în total acord cu ceea ce propovăduiește Papa în legătură cu acest subiect. Ceea ce contează, Hiram, este să analizăm, să înțelegem și să luăm în considerare motivele existente : ale lui Marilyn, cînd a donat ovulele, și ale mele, cînd am căutat să le recuperez.

Și o luară de la început, înviorați de dispută. Fură aprinse alte trabucuri, curseră rîuri de coniac, iar jocul intelectual continuă pînă la ore tîrzii din noapte. Chiar și atunci, dezbaterea furtunoasă nu se încheie, ci fu doar amînată pentru o altă seară, cînd își puteau dovedi din nou că nu suferă de scleroză și că logoreea este o artă care la Boston nu a dispărut.

Manhattan, *New York*

— Vești bune, zise doctorul Reginald Primster, cu zîmbetul său înghețat. Ovulele dumneavoastră par să fie în cea mai bună stare.

— Minunat ! Toate nouă ?

— Așa se pare. Ne-am permis să-i anunțăm și pe domnul și doamna Bannon.

— Știu, zise Marilyn. Am vorbit cu ei. Se poartă ca niște copii în seara de Crăciun. Eric zicea că e programat mîine să meargă la Masturbatorium și să-și facă datoria.

Primster își arătă dinții.

— Am descoperit că aceasta este cea mai eficientă metodă de obținere a spermei.

— Aha. Spune-mi ceva, doctore : Cîte din ovulele mele te-ai gîndit să folosești ?

— De obicei transferăm la beneficiar trei embrioni. Pare a fi numărul optim. Dacă am transfera mai mulți, se pare că nu s-ar îmbunătăți cu nimic procentul de graviditate, deși ar putea crește posibilitatea de a apărea gemeni.

— Nu cred că Eve are dorința expresă de a avea cinci gemeni. Vă deranjează dacă fumez ?

— Da, zise el, ne deranjează.

Marilyn oftă.

— Pare că trebuie să mă bag într-o debara ca să fumez o țigară. Mai spune-mi ceva : dacă folosiți numai trei din ovule, din nouă, ce se întîmplă cu restul ?

El dădu din umeri.

— Depinde de dumneavoastră. Sînt proprietatea dumneavoastră.

— Am o idee nebunească... Atunci cînd idioții ăia mă presau să plătesc recompensa pentru ovule, cereau o sută de mii de dolari pe un ovul. Valorează așa de mult ?

Primster se foi stînjenit.

— Extrem de îndoielnic. E adevărat că, în anumite situații, unor femei li s-au dat bani pentru că și-au donat ovulele altor femei. Dar n-am auzit de prețuri mai mari de o mie de dolari. De ce întrebați ?

— Îți spun că am o idee nebunească. Departamentul Poliției din New York a cheltuit o grămadă de bani ca să-mi recupereze ovulele și aș vrea să-i răsplătesc. Mă întreb dacă n-aș putea organiza o licitație, la Sotheby's sau la Christie's, pentru ovulele care rămîn, și să ofer banii Poliției. Ce zici ? E o chestiune complet trăsnită ?

Doctorul rămase cu gura căscată, apoi își permise un zîmbet frigid.

— După evenimentele incredibile din ultimele săptămîni, nu știm dacă o licitație la care vă gîndiți, în legătură cu ovulele rămase, este o treabă complet trăsnită. Ar fi în mod cert un nou mod de a rezolva problema sterilității. Și problemele de buget ale poliției.

— Mmda, zise Marilyn, pe gînduri, și efectul publicitar ar fi imens. Un adevărat eveniment pentru presă. Aș putea primi oferte din toate colțurile lumii.

— S-ar putea, într-adevăr.

— Ei, o să vorbesc cu oamenii mei de la Relații cu publicul. Dar acum vreau să te întreb ceva și mai important : Ce șanse am să-mi dezlegați trompele ?

Primster se zgîi la ea un moment, șocat.

— Așa de repede ? Dacă vă amintiți, am încercat să vă convingem să nu vă sterilizați, dar ați rămas neclintită.

— Știu, știu ; nu te învinovățesc. Doar spune-mi dacă se poate reveni asupra operației.

— E posibil. Asta-i tot ce putem spune. Nu există nici un fel de garanții, atunci cînd e vorba de chirurgie. Și refacerea operației necesită tehnici pretențioase de microchirurgie. Vă supărați dacă vă întreb de ce doriți acum să reveniți asupra operației ?

— Am întîlnit un tip cu care vreau să mă mărit. Totul e-n regulă, dar vrea un copil. Al lui, nu vrea să adopte.

— Și sînteți dispusă să faceți o operație de dragul lui ?

— Da.

Pentru prima dată, zîmbetul doctorului Primster fu aproape cald.

— Nu va fi nevoie de nici o operație, zise el.

— Nici o operație ? Dar pot să am un copil ?

Doctorul dădu din cap afirmativ.

— Cum ? zise ea, emoționată. Spuneți-mi, cum ?

Și doctorul îi spuse.

Cairo, *Egipt*

Ptolemeu îl urmărea pe Youssef Khalidi cum devora o gustare alcătuită din momițe de berbec la grătar și smochine.

— Am fost transferat, zise agentul CIA, neguros.

— Zău ?

— La Reykjavik.

— Aha, în România ?

— În Islanda.

Khalidi își ridică privirea de la mîncare.

— Cîteodată e frig în Islanda ?

— Cîteodată. M-au găsit țap ispășitor pentru Operațiunea Soufflé, așa că m-au dat pe linie moartă. Aveam pregătite unități din Flota a Șasea, elicoptere de atac și cincizeci de tipi unul și unul, ca John Wayne, toți în formă și gata să ia startul. Și ovulele lui Marilyn sînt recuperate în Central Park. Am avut noroc că Șeful nu m-a legat la ochi și nu mi-a oferit o ultimă țigară.

Youssef își termină masa și se șterse la gură cu mîneca. Își aprinse narghileaua și suflă un nor de fum acru peste capul lui Ptolemeu. Agentul se aplecă peste masă.

— Joe, zise el, m-ai luat de fraier. Ovulele lui Marilyn n-au fost niciodată scoase din țară ; n-au ieșit din New York. Nu există nici o sectă teroristă care să se numească Brațul Domnului. Nu există nici un informator cu numele de Akmed. Nu există nici un munte numit Cocoașa Cămilei. Totul a fost o cacealma — așa-i ?

Khalidi dădu din cap cu tristețe.

— De ce ? întrebă Ptolemeu indignat. Cariera mea e terminată. Am ajuns de rîsul lumii. Și acum or să-mi înghețe boașele în Islanda.

— Toate sînt după voia lui Allah.

— Allah n-are a face cu treaba asta. Tu m-ai tras pe sfoară. Am impresia că l-ai muls pe Unchiul Sam de vreo zece mii de dolari în cîteva săptămîni. De ce, Joe ? *De ce ?*

— Bunică-mea, zise Youssef.

— Bunică-ta ? Ce legătură are ea cu toată treaba asta ?

— Trebuie să-și îndrepte dinții.

Ptolemeu se lăsă pe spate și privi ringul de dans. O dansatoare din buric plîngăreață se unduia pe melodia „O, ce bine e cu ea !" Buricul ei mare se încrețea ca într-un rînjet. Era ceva ironic în rînjetul acela, hotărî agentul. Se întoarse din nou către Khalidi.

— Cîți ani are bunică-ta ? întrebă el încet.

— Nouăzeci și doi.

— Și vrea să-și îndrepte dinții ?

Youssef dădu din cap aprobator.

— Crede că dacă își îndreaptă dinții, o să găsească un bărbat și poate o să se recăsătorească.

Ptolemeu respiră adînc și se ridică.

— N-o să-ți plătesc prînzul, zise el hotărît.

Khalidi se uită ca și cînd ar fi stat să plîngă. Agentul ridică o mînă în semn de bun rămas.

— La revedere, zise el și se întoarse să plece.

— Ochii care nu se văd se uită, zise Youssef.

Ptolemeu se întoarse.

— Nu, zise el, nu e bine. Asta spui numai cînd... Se opri brusc. Bine, zise el cu un zîmbet strengar, ochii care nu se văd se uită.

Manhattan, *New York*

La etajele inferioare ale casei de pe strada East 63rd se organiză o petrecere uriașă, cheltuielile fiind suportate de firma de comerț Marilyn Taylor, Inc. Printre musafirii poftiți și nepoftiți se numărau clienți, furnizori, reporteri, fotografi, scriitori, vedete, bancheri, politicieni, ofițeri de poliție cu grad mai mare sau mai mic, personalități de la televiziune, avocați, impresari, moderatori de mese rotunde, agenți de bursă, critici dramatici, manechine, actori, producători, regizori, mari proprietari, creatori de modă, redactori, publiciști, doi proxeneți, patru tîrfe și un membru al Congresului. Primarul și Guvernatorul făcură și ei cîte o scurtă vizită, pentru a-și prezenta omagiile.

La fiecare din cele trei etaje existau baruri bine aprovizionate ; la etajul al doilea exista un bufet enorm dominat de o sculptură imensă de gheață reprezentînd-o pe Marilyn, goală, în postura Dianei, zeița vînătorii, cu arc și săgeată.

Marilyn cea în carne și oase sclipea. Într-un colant din lamé auriu, și în mînă cu o cupă de șampanie, ea plutea veselă prin mulțime, oferind sărutări de la distanță prietenilor și străinilor deopotrivă. Mulți oaspeți comentau cît arată de rapitoare, avînd o strălucire care le făcu pe mai multe doamne să se întrebe dacă nu cumva era însărcinată.

Pe invitații scria clar „între orele 17 și 22", dar timpul trecu, bufetul fu garnisit din nou, barurile erau permanent pline și nimeni nu voia să plece acasă. Gazda continuă să circule neobosită, purtîndu-se mai degrabă precum Călugărița Zburătoare decît ca Attila Huna.

Era încă în priză cînd, chiar înainte de miezul nopții, îl apucă ușor de braț pe locotenentul McBryde.

— Te simți bine, scumpule ? întrebă ea.

— O petrecere pe cinste, o asigură el. Dar trebuia să interzici fumatul.

— O, da, zise ea, și făcutul de amor după aceea. Ia-ți ceva de băut și hai sus.

Apoi, cînd îi văzu expresia, zise :

— Nu ca ne să hîrjonim, prostule ; am ceva de vorbit cu tine.

Se așezară pe marginea patului, cu ușa închisă.

— Nu te-ai îmbătat ? îl întrebă ea.

— Sigur că nu m-am îmbătat. Am băut doar trei pahare.

— Cinci, zise ea. Le-am numărat.

El rîse.

— Nu-ți scapă nimic, așa-i ? Dar chiar nu m-am îmbătat.

— Bine, zise ea, pentru că vreau să negociem ceva.

— Ce să negociem ? întrebă el cu precauție.

— Mariajul nostru pe ambele Coaste — mai e de actualitate ?

— Doar ți-am explicat..., începu el.

— Știu eu ce mi-ai explicat, cu copiii și toate celelalte. Dar partea cu căsătoria e definitivă — da ?

El confirmă.

— Bine, zise ea. Acum, cu copiii... Am vorbit cu doctorul Primster și zice că ar putea să-mi dezlege trompele. E nevoie de o operație mai complicată, dar sînt gata să o fac.

McBryde o luă pe după umeri.

— Te iubesc și mai mult pentru asta, dar nu te las s-o faci.

— Doar știi că am s-o fac dacă așa vrei tu.

— Dar nu vreau, zise el, sincer. Nu se începe așa o căsnicie, să pleci de la altar la chirurg.

— Mai există o posibilitate, zise ea, uitîndu-se țintă la el. Mi-a spus Primster, dar trebuia să-mi vină și mie în cap.

— Zău ? Ce posibilitate ?

— Eric Bannon și-a dat sperma, care va fi folosită pentru fecundarea ovulelor mele, iar embrionii, fiecare cu patru ce-

lule, vor fi transferați în uterul Evei. Și, cu puțin noroc, unul din ei va trăi pînă la termen. Un copil ! Ai înțeles ?

— Sigur.

— Ei, zise Marilyn, vorbind rar și cu grijă, Primster a spus că nu există nici un motiv ca tu și cu mine să nu facem exact la fel. Cu ovulele mele și cu sperma ta. Embrionii vor fi implantați în *mine.* Eu o să fiu mămica și tu o să fii tăticul. O să fie copilul nostru, al tău și al meu. Pricepi ?

McBryde era ofensat.

— Adică, zise el furios, trebuie să intru în idioțenia aia de Masturbatorium și să mă mulg ?

Cea Mai Frumoasă Femeie din Lume zîmbi dulce.

— O să-ți dau o mînă de ajutor, zise ea.

REVERSUL

Uluitor roman despre renume, bogăţie şi crimă, *REVERSUL MEDALIEI* nu putea fi decît creaţia fenomenalului Lawrence Sanders. În povestea sa măiestrită, încărcată de dinamism, autorul de succes al romanului *SECRETUL LUI McNALLY* ne dezvăluie viaţa intimă a unei vedete hollywoodiene, ce provoacă un memorabil scandal public.

Marilyn Taylor. O femeie de o frumuseţe legendară, a cărei imagine este călcată în picioare cu brutalitate... şi a cărei persecuţie se va finaliza printr-o uriaşă explozie de calomnii din partea presei.

MEDALIEI

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-30-7